

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓
ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ปริญญานิพนธ์
ของ
ประเทือง คล้ายสุบรรณ

**THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND**

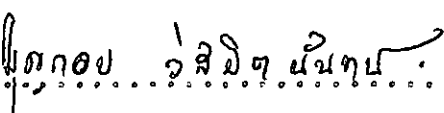
เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญามหาบัณฑิต

๑๓ มีนาคม ๒๕๑๓

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้อย่างถี่ถ้วนแล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

..... ประธาน

...... กรรมการ

...... กรรมการ

๖๓ มีนาคม ๒๕๖๓

ประกาศคุณูปการ

ในการทำปฏิญานีพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนได้รับความกรุณาจากคณะอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ กุหลาบ มัลลิกะมาส ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกียรติศรีพงษ์ และอาจารย์ บุญกอบ วิสุมิตะนันท์ ในการให้คำแนะนำและแก้ไขมาโดยตลอด ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

อนึ่ง ผู้เขียนได้รับความร่วมมือและอำนวยความสะดวกจากอาจารย์ใหญ่ และครูอาจารย์ ในโรงเรียนที่ผู้เขียนได้ไปทำการทดสอบทุกแห่ง จึงขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ประเทือง คล้ายสุบรรณ.

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายของการค้นคว้า	๔
	ความสำคัญของการค้นคว้า	๕
	ขอบเขตของงาน	๖
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๖
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๗
	อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๘
๒	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๙
๓	การสร้างเครื่องมือสำหรับดำเนินการค้นคว้า	๒๓
	ชนิดของเครื่องมือ	๒๓
	วิธีสร้างแบบทดสอบ	๒๓
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองสอบ	๒๖
	การทดลองใช้แบบทดสอบ	๒๖
	การรวบรวมข้อมูลในการทดลองสอบ	๒๗
	การวิเคราะห์ขอทดสอบ	๒๗
	การหาค่าความเชื่อมั่น	๓๒
	การหาค่าความเที่ยงตรง	๓๓
๔	วิธีดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล	๓๕
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดสอบจริง	๓๕
	การรวบรวมข้อมูล	๓๖
	การจัดกระทำกับข้อมูล	๓๖
	การวิเคราะห์ข้อมูลและคำนวณค่าต่างๆ	๓๖

๕	ผลของการศึกษาคุณค่า	๔๘
	ผลการสร้างแบบทดสอบ	๔๘
	ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษา	๕๐
	ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา	๕๑
	ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวรรณคดี	๕๑
	ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี	๕๒
	ผลการหาความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ และสถานศึกษา	๕๖
	ผลจากการศึกษาคำตอบที่นักเรียนตอบผิด	๕๓
๖	บทย่อ สรุป วิจัยรณผลการคนควาและขอเสนอแนะ	๕๖
	บทย่อ	๕๖
	สรุปผล	๕๗
	วิจัยรณผลการคนควา	๕๘
	ขอเสนอแนะ	๖๖
	บรรณานุกรม	๖๕
	ภาคผนวก	๗๑
	ประวัติย่อของผู้เขียน	๑๒๔

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	ค่าความยากง่ายและอำนาจการจำแนกของข้อสอบวิชาหลักภาษา	๒๙
๒	ค่าความยากง่ายและอำนาจการจำแนกของข้อสอบวิชาการใช้ภาษา	๓๐
๓	ค่าความยากง่ายและอำนาจการจำแนกของข้อสอบวิชาวรรณคดี	๓๑
๔	ค่าเฉลี่ยความยากง่ายและอำนาจการจำแนกของแบบทดสอบ	๓๒
๕	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ	๓๓
๖	ค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ	๓๔
๗	ค่ามัธยิมเลขคณิต	๓๕
๘	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบ	๓๘
๙	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบแต่ละวิชา	๓๙
๑๐	ค่ามัธยิมเลขคณิตของนักเรียนชาย-หญิง และค่าความแตกต่าง	๔๐
๑๑	ค่ามัธยิมเลขคณิตของกลุ่มอายุสูง-ต่ำ และค่าความแตกต่าง	๔๑
๑๒	ค่ามัธยิมเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนราษฎร์-รัฐบาล และค่าความแตกต่าง	๔๑
๑๓	อัตราส่วนร้อยละของนักเรียน ๒๐๐ คนที่ทำข้อสอบแต่ละชนิดในวิชาหลักภาษา	๔๒
๑๔	อัตราส่วนร้อยละของนักเรียน ๒๐๐ คนที่ทำข้อสอบแต่ละชนิดวิชาการใช้ภาษา	๔๓
๑๕	อัตราส่วนร้อยละของนักเรียน ๒๐๐ คนที่ทำข้อสอบแต่ละชนิดในวิชาวรรณคดี	๔๔
๑๖	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาหลักภาษา	๔๖
๑๗	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาการใช้ภาษา	๔๗
๑๘	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาวรรณคดี	๔๘
๑๙	ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวิชาหลักภาษา	๖๓
๒๐	ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา	๖๔
๒๑	ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบวิชาวรรณคดี	๖๕

๒๒	ผลรวมระหว่างผลคูณของสัดส่วนที่นักเรียนทำได้ในแต่ละข้อ กับสัดส่วนที่นักเรียนทำได้ในแต่ละข้อ	๗๓
๒๓	กาสติติเบื้องต้น และค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ	๗๔
๒๔	กาสติติเบื้องต้น และค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ	๗๕
๒๕	การแจกแจงความถี่ของคะแนนวิชาหลักภาษา	๗๖
๒๖	การแจกแจงความถี่ของคะแนนวิชาการใช้ภาษา	๗๗
๒๗	การแจกแจงความถี่ของคะแนนวิชาวรรณคดี	๘๐
๒๘	คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามเพศ	๘๘
๒๙	คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามอายุ	๘๘
๓๐	คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามสถานศึกษา	๘๙

บัญชีภาพประกอบ

ภาพ	หน้า
๑ ^๓ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาหลักภาษา	๘๑
๒ ^๓ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาการใช้ภาษา	๘๖
๓ ^๓ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาวรรณคดี	๘๓

บทที่ ๑

บทนำ

ภูมิหลัง

~~ภาษา~~ ภาษา เป็นเครื่องมือสื่อความหมายความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ภาษานับเป็นเครื่องมือสื่อสารอันสำคัญที่สุดในสังคมมนุษย์ทุกาสังคม และเป็นรากฐานสำคัญยิ่งในการดำรงชีวิตของคนทั่วไป เพราะเราใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อความหมายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา จากการค้นคว้า ของ "แรนคิน" พบว่า นับตั้งแต่ต้นนอนจนเข้านอน คนเราใช้เวลาติดต่อสื่อสารกันประมาณ วันละ ๗๐ % โดยใช้ทักษะทางภาษาแตกต่างกันมากน้อยตามลำดับดังนี้ คือ การฟัง ๔๒ % การพูด ๓๒ % การอ่าน ๑๕ % และการเขียน ๑๑ % แสดงให้เห็นว่าการติดต่อสื่อสารกันด้วยภาษา เป็นสิ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวันของคนเรา

จากพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน , ตอนหนึ่งว่า "ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ...ประเทศไทยนี้มีภาษาของเราเองซึ่งต้องหวงแหน...เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองมาแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้"^๑ แสดงให้เห็นว่า การมีภาษาประจำชาติของเรานั้นเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจและควรเชิดชูรักษาไว้เป็นอย่างยิ่ง อีกประการหนึ่ง การมีภาษาใช้ร่วมกันนั้นเป็นการสร้างความสามัคคีและผูกพันความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชาติให้แน่นแฟ้นด้วย x

^๑ Rankin, Paul T., "Listening Ability," Proceeding of the Ohio States Educational Conference, 1929, pp. 172-175.

^๒ ชุมนุมภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริบัญชาการใช้คำไทย ในการประชุมทางวิชาการ เมื่อ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๕ หน้า ๕.

✱ ภาษาไทยนับเป็นสิ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวันของคนไทย เพราะเราต้องใช้ติดต่อสื่อสารกันอยู่เสมอ ปัญหาของการติดต่อสื่อสารประการหนึ่งคือความไม่เข้าใจกัน เพราะการใช้ภาษาใดไม่ถี่ ไม่เกิดผลสมความมุ่งหมาย อาจเป็นด้วยข้อบกพร่องในการใช้ภาษาหรือผู้ใช้ขาดความรู้ความชำนาญทางภาษา) ซึ่งเรื่องนี้ แอนเดรียส^๓ ได้ชี้ให้เห็นว่า การใช้ภาษาใดคือนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ โดยกล่าวว่า "การใช้ภาษาเป็นเรื่องของการเรียนรู้ ซึ่งต้องอาศัยทั้งวุฒิภาวะและประสบการณ์" แสดงให้เห็นว่า การให้การศึกษาด้านภาษานั้นเป็นสิ่งจำเป็น*

๔ กรมสามัญศึกษาได้ค้นคว้าสาเหตุที่นักเรียนต้องเรียนซ้ำชั้น เมื่อปี ๒๕๐๔ พบว่า "มีสาเหตุมาจาก ขาดเรียนบ่อย เจ็บป่วย ปัญญาทึบ เพราะมีปัญหาทางอารมณ์และสังคม และ เพราะมีความรู้ภาษาไทยยังไม่พอ"^๕ กรมสามัญศึกษายังได้รายงานไว้ด้วยว่า ปัญหา นักเรียนต้องเรียนซ้ำชั้นเพราะความรู้ภาษาไทยยังไม่พอนี้ เป็นปัญหาใหญ่ในระดับประถมศึกษาทุกชั้น

* เพื่อ กุสุมา ณ อยุธยา และ รุ่งรัตน์ อิศรภักดี ได้กล่าวว่าภาษาไทยนั้นมีส่วนสำคัญในการเรียนวิชาอื่นอีก ไม่ว่าจะเป็นการสอนสังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ หรือวิชาอื่นใด เด็กจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยทั้งสิ้น คำกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าการเรียนวิชาภาษาไทยได้คือนั้น จะช่วยในการเรียนวิชาอื่นๆให้ดีขึ้นได้มาก *

เด็กที่มีพัฒนาการทางภาษาดี ย่อมมีพัฒนาการทางด้านสังคมดีไปด้วย^๖ เพราะเด็กรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำสื่อความหมายโดยตรงและกล้าแสดงความคิดเห็น การสอนภาษาจึงเป็นทางหนึ่งที่จะฝึกให้เด็กรู้จักรับฟังและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น อันเป็นการฝึกฝนให้เด็กเป็นนักประชาธิปไตยได้ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เราจำเป็นต้องพิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนให้มีผลดี สมกับความสำคัญดังกล่าวมาแล้วอยู่เสมอ

๓ Andreas, Burton G., Experimental Psychology, p.339.

๔ กองการประถมศึกษา, กรมสามัญศึกษา รายงานประจำปี ๒๕๐๔ หน้า ๕๕-๖๒.

๕ รุ่งรัตน์ อิศรภักดี และ เพื่อ กุสุมา ณ อยุธยา ตำราชุดครู
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา วิชาภาษาไทย ตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทย หน้า ๑๐.

๖ ศิกษานิเทศก์, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา จดสารภาษาไทย หน้า ๒.

ในหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดว่า ให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาไทย ให้เรียนวิชาการใช้ภาษา หลักภาษาและวรรณคดี วิชาการใช้ภาษานั้นจำแนกเป็น ทักษะทางภาษา ๔ อย่าง คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ความมุ่งหมายของการให้เรียนก็เพื่อ " ใ้ผู้เรียนมีความสามารถทั้งในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการศึกษาหาความรู้ ใ้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาวรรณคดีอันเป็นมรดกของชาติ เพื่อให้เกิดความรู้ลึกซึ้งซึ่งในคุณค่าของศิลปะ และสุนทรีย์ภาพทางภาษา ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เกิดความต้องการที่จะเชิดชูและทำนุบำรุงภาษาไทยต่อไป"^๑

เพื่อให้การเรียนภาษาไทยได้ผล ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา ขรรมชาติของภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การใช้ภาษาจึงไม่แน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับกาลเวลา และผู้ใช้ภาษาเท่านั้น การที่บุคคลใดสามารถติดต่อสื่อสารใ้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนได้ถูกต้องตรงกัน เรียกว่าบุคคลนั้นใช้ภาษาได้ผลดี การเรียนการใช้ภาษาจึงต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นสำคัญ จนกว่าผู้เรียนจะเกิดทักษะสามารถใช้ภาษาทั้งทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ได้อย่างคล่องแคล่วตรงตามความประสงค์

ในการเรียนผู้เรียนควรมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของภาษาไทย หรือที่เรียกว่าหลักภาษาหรือไวยากรณ์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นและเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆของภาษาไทยได้ดีขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษา ดังนั้นในการเรียนวิชาหลักภาษาหรือไวยากรณ์ จึงควรเน้นใ้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และความคิด ที่ได้รับจากการศึกษา กฎเกณฑ์และลักษณะของภาษา ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการใช้ภาษาด้วย

ส่วนการเรียนวิชาวรรณคดีมีเป้าหมายสูงสุด คือ ใ้ผู้เรียนเกิดความซาบซึ้งเห็นคุณค่าในความงดงาม ความไพเราะของภาษา มีวิจารณ์ญาณจากการได้ศึกษาชีวิตและขรรมชาติจากวรรณคดี ครุมีโอกาสปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อวรรณคดี และเสริมสร้างนิสัยรักการอ่านใ้แก่นักเรียน และสอนใ้ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในวรรณคดีแต่ละเรื่อง รู้จักใช้สติปัญญาไตร่ตรองหาเหตุผลและความจริงของชีวิต ซึ่งบันทึกไว้ในรูปวรรณกรรม

ให้มีความสนใจในการคล้อยตามอารมณ์ของกวี ผู้เรียนจึงจะเกิดความซาบซึ้งในสุนทรียภาพของวรรณคดี และให้มีความสนใจในการเลือกหนังสืออ่าน การที่ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจในวรรณคดีได้ลึกซึ้งนั้น จะต้องอาศัยความชำนาญทางด้านภาษา และประสบการณ์ทางด้านวรรณคดีที่สร้างสมมามากพอเป็นพื้นฐาน การเรียนภาษาและวรรณคดีไทยจึงเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และต้องอาศัยเวลาในการศึกษาจึงจะได้ผลตามเจตนารมณ์

การเรียนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา มีพื้นฐานมาจากระดับประถมศึกษา และ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้ว ก็ถือว่าจบการศึกษาขั้นสำคัญขั้นหนึ่ง ถ้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายก็จะมีทางเลือกสายวิชาเรียนเป็นแผนกสามัญ แผนกศิลปะ แผนกวิทยาศาสตร์ และสายวิชาชีพต่างๆ ซึ่งบางสายวิชาต้องเรียนวิชาที่มีเนื้อหาจำเป็นสำหรับสายวิชานั้น ไม่มีโอกาสได้ศึกษาวิชาภาษาไทยอย่างลึกซึ้งต่อไป และผู้เรียนบางคนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ แล้ว ก็จะออกจากโรงเรียน ไม่มีโอกาสเรียนต่อไปอีก การเรียนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จึงมีความสำคัญเป็นอันมาก เพราะเป็นขั้นที่ใช้หลักสูตรรวมกันมา นั้นสุดทาย

ฉะนั้น การที่โรงเรียนได้ให้การศึกษแก่นักเรียนมาถึงระดับนี้แล้ว จึงควรได้มีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเรียน ด้วยการประเมินผลการเรียนตามความมุ่งหมายของวิชาควย ผลจากการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบว่า นักเรียนมีความรู้ความสามารถทางด้านหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีมากน้อยเพียงไร นักเรียนยังบกพร่องเรื่องใดบ้าง และแต่ละแขนงวิชาในภาษาไทยมีปัญหาเกี่ยวข้องกับ เพศ อายุ และสถานศึกษาอย่างไรหรือไม่ เพื่อที่จะได้นำผลการค้นคว้าไปใช้แก้ไขปรับปรุงหลักสูตร ประมวลการสอน การเรียนการสอน ตลอดจนการทดสอบวิชาภาษาไทย ในระดับชั้นนี้ต่อไป

✓ ความมุ่งหมายของการค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย มากน้อยเพียงไร ทั้งนี้จะทำให้ทราบผลการเรียนของนักเรียนอย่างถูกต้อง

๒. เพื่อสร้างข้อทดสอบภาษาไทย วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และ
วรรณคดี ที่มีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าความเที่ยงตรง (Validity)
สูง เพื่อเป็นตัวอย่างแนวทางสร้างข้อทดสอบมาตรฐานวิชาภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ ๓ ต่อไป

๓. เพื่อศึกษาว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ระหว่างคะแนนหลักภาษา การ
ใช้ภาษา และวรรณคดี ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ และความสัมพันธ์ระหว่างวิชา
เหล่านี้มีอยู่มากน้อยเพียงไร อันจะทำให้พิจารณาได้ว่า ควรปรับปรุงส่งเสริมการเรียน
การสอนไปในแนวใด จึงจะเกิดผลดียิ่งขึ้น

๔. เพื่อศึกษาว่าจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน จะมี
ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ เกี่ยวกับ

ก. เพศ

ข. อายุ

ค. สถานศึกษา

๕. เพื่อศึกษาคำตอบที่นักเรียนทำผิด ในการตอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ วิชา
หลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี เพื่อจะได้ทราบว่า นักเรียนทำผิดในเนื้อหาเรื่องใด
ในแต่ละวิชา เป็นจำนวนมากน้อยเพียงไร

ทั้งนี้จะได้ประโยชน์ในการจัดเนื้อหาวิชาในประมวลการสอนให้เหมาะสม บังเกิด
ผลดีในการเรียนการสอนยิ่งขึ้น

ความสำคัญของการค้นคว้า

๑. วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ทั้งสามวิชานี้มีความมุ่งหมาย
ในการสอนต่างกัน แต่มีบางส่วนซึ่งต้องอาศัยซึ่งกันและกัน และเรียนให้สัมพันธ์กันได้ การ
ศึกษาผลสัมฤทธิ์แล้วจะนำมาเปรียบเทียบกัน จะช่วยใหญ่สอนทราบถึงผลการเรียนของ
นักเรียน และสามารถนำไปใช้ประกอบการปรับปรุง ประมวลการสอน และการสอน
การเรียนต่อไปได้

๒. การศึกษาเพื่อทราบผลสัมฤทธิ์นี้ จะช่วยให้ทราบถึงปัจจัยอื่น ที่อาจมีผลต่อการเรียนภาษาไทย เช่น ความแตกต่างทางเพศ อายุ และประเภทของสถานศึกษา

๓. การศึกษาคำตอบที่นักเรียนทำผิด ในการตอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี จะช่วยให้ทราบว่านักเรียนยังบกพร่องในเรื่องใดบ้าง และมากน้อยเพียงไร ในแต่ละสาขาวิชานั้นๆ

๔. การศึกษาครั้งนี้จะเป็นพื้นฐานสำหรับพิจารณาปรับปรุงข้อทดสอบ และการสร้างแบบทดสอบในโอกาสต่อไป

๕. การศึกษาเรื่องนี้จะเป็นพื้นฐานของการศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนวิชาภาษาไทย ในระดับอื่นๆต่อไป

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. การกำหนดอายุของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้า ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุใกล้เคียงกัน คือ มีอายุตั้งแต่ ๑๔ ปี ถึง ๑๕ ปี จึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มอายุต่ำ อายุตั้งแต่ ๑๔-๑๖ ปี และกลุ่มอายุสูง อายุตั้งแต่ ๑๗-๑๘ ปี

๒. จำนวนนักเรียนที่ใช้เป็นหน่วยประชากรในการค้นคว้าครั้งนี้ถือว่าจำนวนนักเรียนที่มาเรียนจริง ในวันที่ผู้วิจัยได้ไปทำการทดสอบเท่านั้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. ขอบเขตของมวลประชากร

มวลประชากรของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ของโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทุกแห่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนทั้งสิ้น ๑๘ โรงเรียน จำแนกได้ดังนี้

โรงเรียนรัฐบาล ๔ โรงเรียน จำนวนนักเรียน ๖๔๘ คน

โรงเรียนราษฎร์ ๑๖ โรงเรียน จำนวนนักเรียน ๓๐๔ คน

รวมทั้งสิ้น ๘๕๓ คน

๒. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๒.๑ การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย วิชาหลักภาษา การไวยากรณ์ และวรรณคดี

๒.๒ การใช้ภาษา พิจารณาเฉพาะเรื่องการอ่านและการเขียน ส่วนการฟังและการพูด จะไม่นำมาเกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

๒.๓ การศึกษาปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวกับความแตกต่างของนักเรียน จะพิจารณาเฉพาะเรื่อง เพศ อายุ และสถานศึกษา เท่านั้น

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในปีการศึกษา ๒๕๑๒ จนถึงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓

ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถในการตอบแบบทดสอบ วิชาหลักภาษา การไวยากรณ์ และวรรณคดี

ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยด้านหลักภาษา หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบวิชาหลักภาษา ทั้ง อักษรวิธี วลีวิภาค วากยสัมพันธ์ และฉันทลักษณ์

ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยด้านการไวยากรณ์ หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบในเรื่องการไวยากรณ์ โดยเฉพาะการอ่านและการเขียนเรียงความ ย่อความ และจดหมาย

ผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยด้านวรรณคดี หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบในเรื่องวรรณคดี ตามหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๓ หนังสืออ่านประกอบ และความรู้ความเข้าใจเบื้องต้นในการเรียนวรรณคดี

อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบกรอกข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน สำหรับให้นักเรียนกรอกรายละเอียดบางอย่างเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง

๒. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี เป็นแบบทดสอบขอเขียนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำไปทดลองสอบและนำมาวิเคราะห์ปรับปรุงแก้ไขให้เป็นแบบทดสอบที่มีค่าความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงสูง

๓. กระดาษคำตอบที่มีแบบโดยเฉพาะ สำหรับให้นักเรียนตอบคำถามที่มีอยู่ในแบบทดสอบ

๔. อุปกรณ์อื่นๆที่ใช้ประกอบในการทดสอบ ได้แก่ ซอด้ด กระดาษคำ และนาฬิกาจับเวลา

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แมคควอรี^๑ ได้ศึกษาค้นคว้าการเรียนของนิสิตในวิทยาลัย ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้อื่นมาก และต่ำกว่าผู้อื่นมากว่าจะมีระดับสติปัญญาสูงค่าสอดคล้องกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหรือไม่ วิธีการคือคัดเลือกนิสิตที่เก่งมากและอ่อนมากออกมาเป็น ๒ กลุ่ม ตามคะแนนเฉลี่ย แล้วให้สอบข้อทดสอบที่เรียกว่า American Council on Educational Psychological Examination และข้อสอบ M.M.P.I. (Card form) จำนวน ๒๔ ข้อ

ผลจากการค้นคว้า พบว่า จากการที่ให้นักเรียนทำข้อสอบ A.C.E. และเลือกเอาเฉพาะผู้ที่ได้คะแนน Percentile ต่ำกว่า ๒๐ มาทำข้อทดสอบ M.M.P.I. มีผลสัมฤทธิ์ สูงกว่าที่คาดไว้ถึง ๔๐.๔ %

สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แสดงว่านักเรียนมีสติปัญญาหรือไม่ นั่นคือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ไม่หมายความว่านักเรียนไม่มีสติปัญญา แต่อาจจะเกิดจากปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

สมิท^๒ ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยจัดชั้นเรียนขึ้นเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนมัธยมที่มีความสามารถทางสติปัญญาสูง เพื่อทดสอบสมมุติฐานว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางวิชาการสูงและเรียนตามโครงการสอนพิเศษ จะสามารถทำข้อทดสอบที่เรียกว่า

^๑ Mc Quary, John P., and Truax, William J., "An Under-Achievement Scale" Journal of Educational Research, pp. 393 - 399, January, 1955.

^๒ Smith, Frederick R., "The Academic Achievement of Academically Talented Students" Journal of Educational Research, 56:255-259 January, 1963

ไคคะแนนสูงอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนเรียนเก่งในระดับเตรียมอุดมศึกษาของโรงเรียนเดียวกัน โดยไคทำการทดสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวนทั้งสิ้น ๔ โรงเรียน

ผลจากการค้นคว้า พบว่า นักเรียนที่เรียนตามโครงการสอนพิเศษ สอบได้คะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนในชั้นตามปกติมากอย่างมีนัยสำคัญ นักเรียนที่เรียนตามปกติไม่มีการเปลี่ยนแปลง เทคนิคการสอน เนื้อหา เป็นพิเศษ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงต่ำ

พาร์สเลย์^๓ ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่างๆของนักเรียน และได้เปรียบเทียบหาความแตกต่างทางการเรียนระหว่างเพศด้วย เขากล่าวว่าได้นำนักการศึกษาคนควาเรื่องนี้ไว้มากมาย เช่น ลินคอล์น พบว่า นักเรียนหญิงเก่งกว่านักเรียนชายในเรื่อง การอ่าน การสะกดคำ และการเขียน ส่วนนักเรียนชายเก่งวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และเรขาคณิตมากกว่านักเรียนหญิง เป็นต้น ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างระหว่างเพศ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริง

ในการค้นคว้า เขาได้ใช้ขอทดสอบมาตรฐาน ๓ ชุด สอบนักเรียนจากเกรด ๒-๔ ในโรงเรียนต่างๆของรัฐ Ohio เป็นจำนวนนักเรียนชาย ๒๖๕๑ คน และนักเรียนหญิง ๒๓๖๔ คน ผลจากการค้นคว้า พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศมีนัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริง

^๓ Parsley, Kenneth M., "Are There Really Sex Differences in Achievement?" Journal of Educational Research, 57:210-212 December, 1963.

3 ~~3~~ ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ วอเซนกราฟ^๕ ได้ค้นคว้ากับนักเรียนในเกรด ๓ และเกรด ๖ เพื่อศึกษาว่านักเรียนชายหญิงที่มีความสามารถแตกต่างกัน ๓ ระดับ คือ สูง ปานกลาง และ ต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไร โดยวิธีการทดสอบระบบ P.L.R. (Probable Learning Rate)

ผลการค้นคว้าปรากฏว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ ไม่มีความสำคัญสำหรับนักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถสูงหรือต่ำ นอกจากในเกรด ๓ กลุ่มต่ำ เกี่ยวกับเรื่องความหมายของคำ นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ ในระดับความเชื่อมั่น .๐๕ ส่วนผลการค้นคว้าในเกรด ๖ ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีนัยสำคัญสำหรับนักเรียนที่มีความสามารถสูงหรือต่ำกว่าปกติเลย

~~3~~ คลาร์ก^๕ ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเพศ โดยใช้วิธีการควบคุมทางสถิติ ในเรื่องอายุจริงและอายุสมอง การค้นคว้าต้องการจะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับเกรด ๓, ๔ และ ๕ ด้วยการสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นละ ๑๕๐ คน

ผลจากการค้นคว้าพบว่า นักเรียนชายหญิงไม่แตกต่างกันในเรื่องเกณฑ์สติปัญญา และทักษะพื้นฐานในการอ่าน การทำเลข แต่ในเรื่องการใช้ภาษา และการสะกดตัวแล้ว ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย แสดงให้เห็นว่าโดยเฉพาะเรื่องความสามารถทางภาษาแล้ว นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชาย ✕

^๕ Wozencraft, Marian, " Sex Comparision of Certain Abilities" Journal of Educational Research, 57:21-27, September, 1963.

^๕ Clark, Willis W., "Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Differences?" The Journal of Educational Research, 54:205, February, 1961.

พเตเค็ก^๖ ได้ศึกษาเรื่องความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในชนบทกับนักเรียนในเมือง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด ๘ ที่อยู่ในชนบท ๑๕๐ คน และอยู่ในเมือง ๒๐๐ คน การค้นคว้าทำที่เมืองเนบราสก้า

จากการวิจัยสรุปผล ได้ดังนี้

๑. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักเรียนในชนบท กับนักเรียนในเมือง เกี่ยวกับการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ และความคิดรวบยอดทางวิทยาศาสตร์

๒. นักเรียนในเมืองสอบได้คะแนนการใช้ภาษา ทักษะทางคณิตศาสตร์ และทักษะในการปรับตัวเข้ากับสังคม ดีกว่านักเรียนในชนบท

๓. คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในเมือง คิดเป็น ๘.๔ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในชนบท ๘.๔

๔. นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านน้อยมาก

ชไนเคอร์^๗ ได้ทำการค้นคว้าเรื่องความแตกต่างระหว่างนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ ด้วยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ที่จบไฮสกูลจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่จบจากโรงเรียนรัฐบาล ๑๑๑ คน และจบจากโรงเรียนราษฎร์ ๑๐๓ คน

สรุปผลการค้นคว้าได้ว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์

^๖ Ptecek, William Joseph, "Eighth Grade Pupil Achievement in Rural and City Schools in Western Nebraska," Dissertation Abstract, 1964.

^๗ Schneider, Wilber Frank, "The Comparative Achievement of the Graduates of Public and Catholic High School," Dissertation Abstract, 1963.

บริกซ์ ได้ทำการสำรวจเจตนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ ปรากฏผลว่า ครูส่วนมากมีความเห็นว่า วิชาไวยากรณ์ เป็นเครื่องมือที่มีค่าสำหรับนักเรียนในการเรียนภาษา ทั้งยังเป็นวิชาที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจวิชาวรรณคดีได้ดี และจะช่วยในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วย

ฮิลลาร์ด ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านในใจ หรืออ่านเอาใจความ ได้พบปัจจัย ๖ ประการ ที่มีอิทธิพลต่อการอ่าน คือ

๑. ระดับสติปัญญา
๒. การเข้าใจศัพท์ที่มีความหมาย
๓. ความเร็วหรือช้าในการอ่าน
๔. ความสามารถที่จะแสวงหาหนังสือมาอ่าน
๕. อวัยวะที่มีส่วนในการอ่าน

จากการศึกษานี้ไปสู่การศึกษาปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อความเข้าใจ คือ ภูมิหลังของประสบการณ์ ความสนใจในการอ่าน และหนังสือที่ได้อ่าน

สตรอม^{๑๐} แห่งมหาวิทยาลัยอินเดียนา ได้ศึกษาเพื่อจะดูว่า ความรู้ทางไวยากรณ์มีส่วนช่วยในการอ่านหรือไม่ และศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการอ่านและไวยากรณ์ด้วย เช่น เกณฑ์สติปัญญา สภาพทางเศรษฐกิจและสังคม เพศ ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ และความเข้าใจในภาษาต่างประเทศ จากจำนวนนักเรียน ๓๒๙ คน ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ๑๐ โรงเรียน ใน ๔ รัฐ

^๙ Briggs, Thomas H., "Formal English Grammar and Discipline," Encyclopedia of Educational Research, p.461.

^๙ Halliard, G. H., Probable Types of Difficulties Underlying Low Scores in Comprehension Tests, University of Iowa 2:6, 1934.

^{๑๐} Strom, Ingrid M., "Does Knowledge of Grammar Improve Reading?" The English Journal, 14:129-133, March, 1956.

เครื่องมือที่ใช้ คือ

- แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม อาชีพ ของบิดามารดา ผู้ปกครอง ตลอดจนภาษาที่ใช้ที่บ้านของนักเรียน
- แบบทดสอบเกณฑ์สติปัญญา
- แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง ๓ ตอน เกี่ยวกับการอ่าน คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ ซึ่งวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงแล้ว

ผลการค้นพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่าน กับความสามารถในการวิเคราะห์แจกแจงปัญหาทางไวยากรณ์ มีความสัมพันธ์กันน้อยมาก และผลที่ได้จากการสอนอ่าน คำศัพท์ และไวยากรณ์ ในโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ มีนัยสำคัญต่างกัน

๑. แมคคาร์ที^{๑๑} ได้สร้างข้อทดสอบแบบปรนัย เพื่อวัดผลการเขียนเรียงความ ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ในระดับวิทยาลัย โดยใช้หลักเกณฑ์ที่ครูสอนภาษา ๑๒ คนร่วมกันจัดทำขึ้น และตั้งสมมุติฐานว่า เนื่องจากการให้คะแนนความสามารถทางการเขียนยังไม่มีวิธีการโดยตรงที่จะวัดอย่างปรนัย ดังนั้นถ้าผลที่ได้จากการให้คะแนนในแบบที่ทำการศึกษานี้ได้ผลดีแล้ว ก็ควรจะมีค่าสหสัมพันธ์สูงกับความรู้ในด้านไวยากรณ์ การใช้ภาษา คำศัพท์ โครงสร้างของภาษา และความสามารถในการอ่านเอาใจความ ผลปรากฏว่า การให้คะแนนความสามารถทางการเขียนที่ครู ๑๒ คนสร้างหลักเกณฑ์นั้น เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ยืนยันให้เห็นว่า เราสามารถสร้างแบบทดสอบ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่ดี วัดความสามารถในการเขียนด้วย ข้อทดสอบแบบปรนัยได้

^{๑๑} Mc Cartney, William A., "The Developement of an Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshman," Dissertation Abstract, 1963, p.2375.

พอก^๒ ได้ศึกษาเพื่อพิจารณาทักษะและทัศนคติทางภาษา โดยใช้ข้อทดสอบ
 อาน (Comparative Reading Comprehension Test C.I) และ
 ข้อทดสอบเกี่ยวกับทักษะการใช้ภาษา ทดสอบนักเรียน ๓๐๐ คน เป็นชายและหญิงอย่างละ
 ๑๕๐ คน ปรากฏว่าจากผลสัมฤทธิ์รวม นักเรียนหญิงมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนชาย
 ในเรื่องการสะกดคำ การใช้ประโยค และการใช้ภาษา ส่วนในด้านการใช้เหตุผลและ
 ตัวเลข นักเรียนชายมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิง

เดเวอเรล^๓ ได้รายงานถึงการศึกษาคนคว่ำ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทักษะ
 ทางภาษาแต่ละอย่างว่า การสอนที่มุ่งเพิ่มพูนทักษะเฉพาะอย่าง จะมีผลต่อการปรับปรุงทักษะ
 อื่นน้อยมาก จึงแนะว่า โครงการที่จัดให้ศึกษาไปชั้นปีที่ ๑ ในระดับมหาวิทยาลัย ควรจะ
 สอนในเรื่องความเข้าใจศัพท์ และการอ่านอย่างรู้จักวิพากษ์วิจารณ์ควบคู่กันไป และสรุปว่า
 ควรมีการจัดวันพิเศษที่ช่วยปรับปรุงการเรียน ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางด้านการวิชาการให้มากที่สุด
 ควบคู่กัน จากรายงานนี้แสดงให้เห็นว่าในการสอนทักษะทางภาษาไม่ควรแยกเป็นเฉพาะอย่าง
 แต่ควรสอนให้เกี่ยวพันพร้อมกันไปทุกด้าน

ในการฝึกฝนทักษะทางภาษา คอว์สันและ โซลลิงเยอร์^๔ กล่าวว่า ทักษะ
 ทั้ง ๔ ในทางภาษา คือทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ต่างก็มีความ
 สัมพันธ์ต่อกันและกันอย่างใกล้ชิด การส่งเสริมทักษะทางภาษาด้านใดด้านหนึ่ง จะมีผล
 ในการพัฒนาทักษะด้านอื่นๆให้ดีขึ้นด้วย

^๒ Pauk, Walter J., "Are Present Reading Test Valid for Both Girls and Boys?" The Journal of Educational Research, 53:279, march, 1960.

^๓ Deverell, A.F., "Are Reading Improvement Courses at the University Level Justified?" The Journal of Educational Research, 54:210, 1961.

^๔ Dawson and Zollingyer, "Guiding Language Learning," p.13.

 เกี่ยวกับการค้นคว้าปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทย ได้มีผู้ทำการค้นคว้า
 วิจัยมาแล้ว คือ ศิธร แสงขนู และ คณะ^{๑๕} ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาไทย ชั้น
 มัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนรัฐบาล ๕ แห่ง คือ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย -
 โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โรงเรียนสตรีวิทยา และ โรงเรียนศึกษานารี เมื่อปีพ.ศ.๒๕๐๑
 โดยมีความมุ่งหมายที่จะทราบทั้งข้อดีและข้อบกพร่องของการเรียนการสอน ตลอดจนสิ่งอื่นๆ
 ที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดผลดียิ่งขึ้น วิธีการสำรวจ
 ได้ใช้การสังเกตสภาพการสอนและการเรียน ตลอดจนบรรยากาศในห้องเรียน และได้
 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนเหล่านี้ประกอบด้วย

 ผลการสำรวจเฉพาะที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวิชาภาษานั้น ไม่
 ปรากฏออกมาให้เห็นเด่นชัด เพราะครูมักจะสอนตามข้อความในหนังสือ หรือในวงความรู้
 ที่จำกัดเช่นที่เคยปฏิบัติมาในสมัยก่อน มีครูบางคนมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษามาตั้งแต่
 ยังเป็นนักเรียน พอเป็นครูก็ยังเกลียดวิชานี้ เมื่อต้องรับสอนจึงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่สอน
 นอกจากนี้ยังขาดความกระตือรือร้น และความตั้งใจจริงในการสอน ความเอาใจใส่ของ
 ครูที่มีต่อนักเรียนในวิชาภาษาไทยก็น้อยมาก เพราะถือว่าเป็นภาษาของตนเอง ทั้งความ
 เข้าใจในเรื่องหลักสูตรก็ยังไม่ดีพอ คือยึดถือหลักสูตรเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะต้องทำตาม
 และวิธีสอนของครูก็ไม่สนใจเด็กให้สนใจในภาษาไทยได้ จึงเป็นผลให้นักเรียนพลอยเกิด
 ทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาไทยด้วย

จากผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่า ปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
 นั้นมีมากมายและเป็นปัญหาสำคัญๆทั้งสิ้น

^{๑๕} ศิธร แสงขนู และ คณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย
ในโรงเรียนปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๑
 หน้า ก. ๑, ๑๒๕-๑๒๗.

ประสงค รายนาม^{๑๖} ได้สำรวจทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ เพื่อศึกษา
ถึงปัจจัยต่างๆที่อาจมีผลต่อการสอนวิชาภาษาไทยของครู พบว่า

๑. ครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี ที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเพศ อายุ วุฒิ จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้น
เรียนที่สอน และเหตุผลในการสอนนั้น มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน มีสาระสำคัญ คือ

- ก. ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมาน(พอใจ, สนใจ หรือนิยมชมชอบ) ต่อ
การสอนสูงกว่าครูหญิง
- ข. ครูที่มีอายุน้อยมีทัศนคติเชิงนิมานสูงกว่าครูที่มีอายุมาก
- ค. ครูปริญญาทางวิชาการที่มีวุฒิศึก มีทัศนคติเชิงนิเสธ(เบื่อหน่าย,
ไม่พอใจ, ไม่สนใจ) ต่อการสอนสูงกว่าครูวุฒิอื่นๆ
- ง. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมาแล้ว ตั้งแต่ ๑๓ ปีขึ้นไป มีทัศนคติ
เชิงนิมานต่อการสอนสูงกว่าครูที่สอนต่ำกว่า ๑๓ ปีลงมา และ
ครูที่สอนมาแล้ว ๔-๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูกลุ่มอื่น
- จ. ครูที่สอนชั้นมัธยมปีที่ ๔ และชั้นเตรียมอุดมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิง-
นิเสธสูงกว่าครูที่สอนชั้นอื่นๆ
- ฉ. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้ามีเหตุผลที่ว่า
"สมัครสอนเองควยใจรัก"รวมอยู่แล้ว มีทัศนคติเชิงนิมานต่อ
การสอนสูงกว่าครูสอนที่มีเหตุผลอย่างอื่น

๒. ครูสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร
และธนบุรี มีทัศนคติต่อคำว่า"กาวหนา" ในการเป็นครูภาษาไทยว่า หมายถึงการได้ไป
ศึกษาต่อในต่างประเทศเป็นประการสำคัญ

^{๑๖} ประสงค์ รายนาม, ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาณพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๖, หน้า ๒๐๒.

จากผลงานวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ยังพบว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทย ร้อยละ ๔๐.๖๓ เห็นว่าเรื่องที่กำหนดไว้ให้เรียนในแบบเรียนวรรณคดีไทยมากเกินไป และครูที่สอนวิชาภาษาไทย ร้อยละ ๗๑.๒๓ เห็นว่า การสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษายากกว่าการสอนวิชาวรรณคดี ซึ่งเห็นไควาน่าจะได้มีการพิจารณาจัดให้มีการนิเทศการสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษาในระดับมัธยมศึกษา

สกุลรัตน์ พูลสวัสดิ์^{๑๙} ได้ศึกษากันพบว่าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ในระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พ.ศ. ๒๕๐๗ เพื่อสำรวจสถานภาพของครูผู้สอนวิชาภาษาไทย การดำเนินการสอน และปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

ผลการค้นคว้า พบว่า ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยไม่ได้ศึกษาวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกมาทั้งหมด และไม่ได้มีส่วนเข้าร่วมสัมมนาหรือการอบรมที่ทางการจัดขึ้น เกี่ยวกับการดำเนินการสอนของครู ครูใช้วิธีสอนแบบบรรยายในการสอนวิชาวรรณคดีมากที่สุด อุปสรรคการสอนของครูส่วนใหญ่คือ หนังสือประกอบการค้นคว้า

ปัญหาในการสอนวิชาภาษาไทย ครูประสบปัญหาเรื่องเนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป และขาดแคลนหนังสือประกอบการสอน ในเรื่องการวัดผล ครูส่วนมากประสบปัญหา การสร้างข้อทดสอบเพื่อวัดความเจริญหลายด้านของนักเรียน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมุ่งหมายของหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการวางไว้ ครูส่วนใหญ่เห็นว่าควรได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงบางบางเรื่อง แต่เนื้อหาส่วนใหญ่เหมาะสมดีแล้ว จะเห็นไควาปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในระดับนี้มี ๓ เรื่องที่สำคัญ คือ เนื้อหาในหลักสูตรมาก ครูขาดอุปกรณ์การสอนและการสร้างข้อทดสอบ

^{๑๙} สกุลรัตน์ พูลสวัสดิ์, การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย
ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗
ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๗ หน้า ๘๘

อินทร์ ศรีคุณ^{๑๘} ได้ศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียน สะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๖ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา และได้ศึกษาถึงองค์ประกอบบางประการ เช่น เพศ อายุ และอาชีพของบิดามารดา ว่า ทำให้มีความสามารถทั้ง ๔ แตกต่างกันหรือไม่ควย ผลการศึกษาพบว่า

๑. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำและการแต่งความ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๒. นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำ และการแต่งความสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในความสามารถทางการฟังและการอ่านนักเรียนชายหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน
๓. นักเรียนที่มีอายุน้อย (๔-๑๑ ปี) มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีอายุมาก (๑๒-๑๔ ปี) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
๔. นักเรียนหญิงไม่ว่าอายุระดับใด (สูง-ต่ำ) มีความสามารถทางการฟัง การอ่านและการแต่งความ ไม่แตกต่างจากนักเรียนชายที่มีอายุในระดับเดียวกัน

^{๑๘} อินทร์ ศรีคุณ, การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียน ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๖ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา ปรินูฏานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๗ ๑๔๘ หน้า

๔- สุนันทา โสรจ^{๑๘} ได้ศึกษาถึงความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และมูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สาเหตุที่นักเรียนเขียนสะกดผิด คือ

๑. เขียนสะกดผิดเพราะมีประสบการณ์มาผิด ๓๓.๕๓ %
๒. เขียนสะกดผิดเพราะไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำ ๒๔.๓๖ %
๓. เขียนสะกดผิดเพราะรู้หลักภาษาไม่แม่นยำ ๒๒.๓๒ %
๔. เขียนสะกดผิดเพราะออกเสียงผิด ๙.๙๕ %
๕. เขียนสะกดผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด ๖.๐๕ %
๖. เขียนสะกดผิดเพราะเคา ๕.๔๕ %
๗. นักเรียนไม่ได้ให้เหตุผลใดเลย ๑.๑๙ %

จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า สาเหตุแห่งการเขียนหนังสือผิดของนักเรียนนั้น ผูกพันอยู่กับเรื่องความรู้ทางหลักภาษาและการใช้ภาษาเป็นสำคัญ

๕/ กองการวิจัย กรมวิชาการ^{๒๐} ได้ทำการทดสอบความรู้ภาษาไทย ของเด็กที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีความมุ่งหมายที่จะเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาระหว่างเด็กหญิงกับเด็กชาย ระหว่างกลุ่มอายุต่างๆ และระหว่างเด็กที่เรียนโรงเรียนราษฎร์ กับ โรงเรียนประชาบาล

^{๑๘} สุนันทา โสรจ, การศึกษาศาสนาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษาหามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๑๑, ๑๕๗ หน้า

๒๐ กองการวิจัย, กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ 'การทดสอบความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนในจังหวัดภูเก็ต ที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔' กองวิจัยการศึกษา ๔ : ๑-๑๔ มกราคม ๒๕๐๕.

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

๑. ความรู้ภาษาไทยของเด็กโดยทั่วไปพอใช้ได้ แต่การเขียนสะกดคำยังค่อนข้างอยู่มาก
๒. พัฒนาการทางภาษาของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย ซึ่งได้ผลตรงกับที่ผู้ทำการค้นคว้าในต่างประเทศ
๓. เด็กในกลุ่มอายุ ๑๐-๑๑ ปี มีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กในกลุ่มอายุ ๑๒-๑๓ ปี ทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย และในกลุ่มเด็กหญิงเห็นได้ชัดเกินกว่าเด็กชาย

✓ ✓ จากการค้นคว้าของ สมบูรณ์ จิตพงศ์^{๒๑} เรื่อง สมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ พบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถด้านภาษาคึกว่านักเรียนชาย และมีความสามารถในการเขียนเรียงความคึกว่านักเรียนชายด้วย ✓

✓ ✓ ปราณี สุทธิพงศ์^{๒๒} ได้ศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษา และตัวเลข ในระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า สมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษานั้น พัฒนาการทางภาษานี้ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิง จะออกมาได้อย่างรวดเร็ว เมื่อนักเรียนกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ ต่อจากนั้นจะค่อยช้าลง และจะออกมาเร็วขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อนักเรียนเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

^{๒๑} สมบูรณ์ จิตพงศ์, สมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๑๑, ๑๑๔ หน้า

^{๒๒} ปราณี สุทธิพงศ์, การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลข ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ในภาคการศึกษา ๑ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๑ หน้า ๗๘

เกี่ยวกับความสามารถทางคำณานานี้ ปรากฏว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกระดับการศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถที่แตกต่างกันของนักเรียนชายหญิง ในระดับประถมศึกษาตอนปลายจะยังมีไม่มากนัก แต่เมื่อเด็กเริ่มเรียนในระดับมัธยมศึกษาแนวโน้มของความแตกต่างจะมากขึ้น

การสร้างเครื่องมือดำเนินการค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นๆ ดังนี้

๑. พิจารณานิคมของเครื่องมือ
๒. สร้างแบบทดสอบ
๓. เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับทดลองสอบ
๔. ทดลองใช้แบบทดสอบ
๕. รวบรวมข้อมูลในการทดลองสอบ
๖. วิเคราะห์ข้อทดสอบ
๗. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
๘. หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

๑. นิคมของเครื่องมือ คือแบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย

๑.๑ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในเรื่องหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี

๑.๒ คำสั่งชี้แจงเกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบ

๑.๓ แบบสอบถามรายละเอียดส่วนบุคคล

๑.๔ กระดาษคำตอบซึ่งมีแบบโดยเฉพาะ

๑.๕ อุปกรณ์ในการทดสอบ

๒. วิธีสร้างแบบทดสอบ เพื่อให้ทราบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน และศึกษาปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง จึงจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์หลักสูตร เป็นแนวทางสำหรับสร้างแบบทดสอบ ให้กลุ่มเนื้อหาของหลักสูตรและสิ่งที่ผู้วิจัยคาดว่าจะพบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับชั้นนี้

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นๆ ดังนี้

๒.๑ ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ และกระบวนการต่างๆในการวัดผลการศึกษาเช่น เทคนิคการวัดผล หลักการเขียนข้อทดสอบแบบปรนัย การออกข้อทดสอบสำหรับใช้ในชั้นเรียน การทดสอบทางภาษา(Language Testing) การสร้างข้อทดสอบด้วยตนเอง(Making Your Own Tests)การทดลองใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาและการทดสอบเบื้องต้น และ วิธีสร้างข้อทดสอบผลสัมฤทธิ์ (How to Make Achievement Test)

๒.๒ เนื้อหาที่จะถามในแบบทดสอบ ได้พิจารณาความมุ่งหมายของวิชาและนำเอาเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรมาวิเคราะห์ เพื่อให้ทราบถึงน้ำหนักของพฤติกรรมต่างๆ เช่น ความรู้ ทักษะ ทศนิยม การนำไปใช้ ฯลฯ ในแต่ละเรื่องที่กำหนดให้เรียน เพื่อเป็นแนวทางของการออกข้อทดสอบให้ตรงตามความมุ่งหมาย และให้ครอบคลุมเนื้อหาในหลักสูตรมากที่สุด

การวิเคราะห์หลักสูตรนั้น ผู้วิจัยได้นำความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์อย่างละ ๓ แห่ง มาประกอบการพิจารณาในการวิเคราะห์หลักสูตรด้วย แล้วได้แยกแยะรายละเอียดของเนื้อหาออก เพื่อสะดวกในการเขียนข้อทดสอบ

๒.๓ การเขียนแบบทดสอบ วิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์รายละเอียดของเนื้อหา ดังได้พิจารณาแล้วเป็นเกณฑ์ในการเขียนแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้สร้างข้อทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choices) ที่แต่ละข้อคำถามประกอบด้วย ๒ ส่วน คือตอนนำซึ่งเป็นตัวคำถาม และตอนคำตอบ ซึ่งจะมีคำตอบที่ถูกต้อง ๑ คำตอบ ในจำนวนข้อเลือก ๕ ข้อ

ข้อสอบแบบปรนัยที่เขียนขึ้นมีรวมทั้งสิ้น ๖๕ ข้อ แบ่งเป็น ๓ ฉบับตามเนื้อหาและธรรมชาติของภาษาดังนี้

ฉบับที่ ๑ หลักภาษา มีข้อสอบ ๒๑ ข้อ ครอบคลุมเนื้อหาในเรื่องสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ อักษรนำ อักษรควบ การผันอักษร ลักษณะสำคัญของภาษาไทย คำพ้อง คำพิพจน์ คำยอกำ คำสะกดในมาตราต่างๆ คำมูลคำประสม คำสมาส และ คำสนธิ

คำภาษามาสีสันสกฤตที่เรานำมาใช้ในภาษาไทย คำกริยา คำวิเศษณ์ ประโยคและ
สำนวน การเขียนหนังสือไทย การอ่านหนังสือไทย ฉันทลักษณ์ และความรู้ทั่วไป
เกี่ยวกับวิชาหลักภาษา

ฉบับที่ ๒ การใช้ภาษา มีข้อสอบ ๖๐ ข้อ คลุมเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง
กับการใช้ภาษาเรื่อง การอ่าน การเขียน จดหมาย บอความ เรียงความ
การใช้ถ้อยคำ การใช้ประโยคและสำนวนภาษา และความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่คาด
ว่าจะเป็นปัญหาของการใช้ภาษา ในชีวิตประจำวันของนักเรียน

ฉบับที่ ๓ วรรณคดี มีข้อสอบ ๖๕ ข้อ แบ่งออกเป็น ๓ ตอน
ด้วยกัน คือ

ตอนที่ ๑ ถามเนื้อหาในแบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๓

ตอนที่ ๒ ถามเนื้อหาในหนังสืออ่านประกอบเรื่องवासिष्ठी

ตอนที่ ๓ ถามความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาวรรณคดี

เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปทำการทดลองสอบกับ
กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะโคกดาวละเอียดในตอนต่อไป

เวลาในการทดลองสอบ กำหนดให้ฉบับละ ๕๕ นาที รวมเวลา
ในการทดลองสอบทั้ง ๓ ฉบับ ๑:๔๕ นาที

๒.๔ การเขียนคำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบ เนื่องจากแบบ
ทดสอบนี้ต้องนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างถึง ๑๕ โรงเรียนด้วยกัน และในโรงเรียนบางแห่ง
มีหลายห้องเรียน ผู้วิจัยจำเป็นต้องอาศัยครูอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย หรือครูประจำชั้น
ช่วยในการทำการทดสอบ ฉะนั้นเพื่อให้วิธีการดำเนินงานการทดสอบเป็นไปในแนวเดียวกัน
จึงต้องเขียนคำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้แบบทดสอบ แบ่งเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนแรก เป็นคำชี้แจงสำหรับกรรมการผู้ควบคุมการสอบ เพื่อให้
ให้ทราบถึงความมุ่งหมายในการทดสอบ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการทดสอบโดยละเอียด

ตอนสอง เป็นคำชี้แจงสำหรับนักเรียนผู้ทดสอบ ได้เขียนขึ้น
โดยถือหลักเกณฑ์ดังนี้ คือ

๒.๔.๑ เป็นคำชี้แจงที่กระตือรือร้นเข้าใจง่าย

๒.๔.๒ พุทธิครอบคลุถึงวิธีปฏิบัติในการทดสอบทั้งหมด

๒.๔.๓ บอกกำหนดเวลาที่เหมาะสมในการทำแบบทดสอบ

๒.๔.๔ เน้นให้นักเรียนทำข้อทดสอบให้ครบถ้วน และปฏิบัติตามคำชี้แจงทุกประการ

๒.๕ รายละเอียดส่วนบุคคล ผู้วิจัยได้สร้างแบบฟอร์มสำหรับกรอกข้อมูลที่ต้องการ คือ ชื่อ อายุ เพศ และสถานศึกษา เพื่อนำไปศึกษาว่าความแตกต่างในเรื่องเหล่านี้ จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยอย่างไร แบบกรอกข้อมูลจะอยู่ตอนแรกของกระดาษคำตอบ ซึ่งมีคำชี้แจงไว้ในกระดาษคำถามให้นักเรียนกรอกข้อมูลนี้ให้เรียบร้อยครบถ้วนก่อนลงมือทำข้อทดสอบ

๓. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองสอบ

การเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้พิจารณา ความสามารถ ปริมาณของนักเรียน ความเหมาะสม ความร่วมมือ และความสะดวกในการรวบรวมข้อมูลเป็นเกณฑ์สำคัญ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองสอบ คือ นักเรียนโรงเรียนบางปลาม้า "สูงสุภารมย์วิทย" ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาของรัฐบาล จำนวนนักเรียน ๕๓ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๐ คน นักเรียนหญิง ๓๓ คน

๔. การทดลองใช้แบบทดสอบ

เพื่อให้ทราบคุณภาพของแบบทดสอบแต่ละข้อ ในแต่ละฉบับว่ามีความเชื่อมั่น และมีความเที่ยงตรงเพียงไร ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างข้างต้น เพื่อนำผลมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ ต่อไปนี้คือ

๔.๑ ข้อสอบแต่ละข้อมีความยากง่ายเพียงไร เหมาะที่จะใช้ในการทดสอบกับนักเรียนหรือไม่

๔.๒ ข้อทดสอบควรลำดับความยากง่ายอย่างไรจึงจะเหมาะสม

๔.๓ ข้อสอบแต่ละข้อมีอำนาจการจำแนกหรือไม่ คือสามารถแยกนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่งคือที่มีความรู้ดี และกลุ่มอ่อนที่มีความรู้ไม่ดี ได้มากน้อยเพียงไร

๔.๔ เวลาที่ใช้ในการสอบเหมาะสมหรือไม่ เพื่อหาเวลาในการสอบจริงว่าควรเป็นเท่าใด

๔.๕ ปริมาณของข้อทดสอบในแบบทดสอบจริง ควรใช้กี่ข้อ

๕. การรวบรวมข้อมูลในการทดลองสอบ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบร่วมกับครูในหมวดวิชาภาษาไทย ของโรงเรียนบางปลาม้า"สูงสุมาณคุณวิทย์" ใช้เวลาในการดำเนินการและรวบรวมข้อมูล ๓ ชั่วโมง

ในการทดสอบได้มีการสับเปลี่ยนอันดับของแบบทดสอบแต่ละฉบับ ให้มีโอกาสเป็นลำดับก่อนหลังเท่าๆกัน เพื่อป้องกันเรื่องอิทธิพลของความเหนื่อยล้าในการทำแบบทดสอบ

๖. การวิเคราะห์ข้อทดสอบ หลังจากนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างแล้ว ได้รวบรวมผลมาวิเคราะห์โดยดำเนินการ ดังนี้

๖.๑ ตรวจให้คะแนน ให้คะแนนข้อที่ตอบถูกข้อละ ๑ คะแนน ข้อที่ตอบผิด หรือไม่ตอบ กาเครื่องหมายนอกคำสั่ง หรือทำไม่ทัน ให้คะแนนเป็น ๐ เมื่อตรวจเสร็จแล้วรวมคะแนนที่ได้ของแต่ละคน ในข้อทดสอบแต่ละฉบับ

๖.๒ วิเคราะห์ข้อทดสอบเพื่อหาความยากง่าย (p) และอำนาจการจำแนก (r) ของข้อทดสอบ ตามวิธีการทางสถิติที่เรียกว่า เทคนิค ๒๗ % โดยเปิดหาค่า p และ r จากตารางของ จุง เท ฟาน^๑

๖.๓ การเลือกข้อทดสอบ ผู้วิจัยได้เลือกข้อทดสอบที่ดีหลังจากวิเคราะห์แล้ว โดยวิธีการ ดังนี้

๖.๓.๑ ตัดข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจการจำแนกเป็นลบออก

๖.๓.๒ ตัดข้อสอบที่ง่ายมาก(ค่า p สูงมาก) และข้อสอบที่ยากมาก(ค่า p ต่ำมาก)ออก

๖.๓.๓ เลือกใช้เฉพาะข้อที่มีค่าความยากง่าย(p) และอำนาจการจำแนก(r)ที่ดี ควบคู่กันไปทุกข้อ

๖.๓.๔ ข้อทดสอบที่มีค่าความยากง่ายเท่ากัน จะพิจารณาข้อที่มีค่าอำนาจการจำแนกสูงก่อน

๖.๓.๕ ข้อทดสอบในบางเรื่องที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้มากข้อ จะพิจารณาข้อที่มีอำนาจการจำแนกสูงก่อน

จากการทดลองสอบและวิเคราะห์ข้อทดสอบเรียบร้อยแล้วพบว่า มีข้อทดสอบที่พอจะนำไปใช้ได้ คือมีค่าความยากง่าย(p) อยู่ระหว่าง .๒๐ ถึง .๕๐ และมีอำนาจการจำแนก(r) ตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไปแต่ละฉบับ ดังนี้คือ วิชาหลักภาษา ๔๕ ข้อ วิชาภาษาไทย ๔๐ ข้อ และวรรณคดี ๕๐ ข้อ ซึ่งได้เลือกไว้ใช้ในการสอบจริง ดังนี้

ฉบับที่ ๑	วิชาหลักภาษา	๔๐	ข้อ
ฉบับที่ ๒	วิชาการใช้ภาษา	๔๐	ข้อ
ฉบับที่ ๓	วิชาวรรณคดี	๕๐	ข้อ

เวลาในการทดสอบฉบับละ ๔๐ นาที

ตาราง ๑ คำนวณความยากง่าย (p) และ: อำนาจการจำแนก (r) ของข้อทดสอบวิชา
หลักภาษาที่คิดไว้สอบจริง เรียงจากสูงไปหาต่ำ

ลำดับที่	ขอ	p	r	ลำดับที่	ขอ	p	r
๑	๕๖	.๘๘	.๖๐	๒๑	๑๔	.๕๕	.๖๓
๒	๓๑	.๘๓	.๖๘	๒๒	๕๐	.๕๕	.๖๓
๓	๔๓	.๗๘	.๕๓	๒๓	๑๘	.๕๕	.๕๒
๔	๕	.๗๖	.๕๓	๒๔	๕๔	.๕๔	.๕๔
๕	๖๑	.๗๕	.๓๖	๒๕	๔๘	.๕๔	.๓๖
๖	๓๘	.๗๓	.๓๘	๒๖	๔๐	.๕๒	.๕๖
๗	๔๓	.๗๒	.๕๓	๒๗	๓	.๕๒	.๔๐
๘	๕๑	.๗๑	.๘๑	๒๘	๑๓	.๔๘	.๔๘
๙	๕๖	.๖๘	.๒๘	๒๙	๑๓	.๔๘	.๓๒
๑๐	๕	.๖๔	.๕๕	๓๐	๕๘	.๔๖	.๓๖
๑๑	๔๒	.๖๔	.๕๕	๓๑	๖๐	.๔๖	.๓๖
๑๒	๓๔	.๖๓	.๘๓	๓๒	๓๐	.๔๕	.๖๐
๑๓	๑๒	.๖๓	.๖๖	๓๓	๒๖	.๔๔	.๓๓
๑๔	๒๒	.๖๓	.๖๖	๓๔	๕๓	.๔๓	.๕๖
๑๕	๒๓	.๖๓	.๓๘	๓๕	๓๕	.๓๘	.๕๘
๑๖	๕๔	.๖๓	.๓๘	๓๖	๒๑	.๓๓	.๓๓
๑๗	๕๒	.๕๘	.๔๕	๓๗	๒	.๓๔	.๕๒
๑๘	๔	.๕๘	.๒๘	๓๘	๕๓	.๒๘	.๖๘
๑๙	๒๓	.๕๖	.๔๑	๓๙	๘	.๒๖	.๖๔
๒๐	๓๘	.๕๖	.๔๑	๔๐	๓๓	.๒๑	.๕๓

ตาราง ๒ คำนวณขาง่าย(p) และค่าอำนาจการจำแนก(r) ของข้อทดสอบ
วิชาการใช้ภาษาที่คัดไว้สอบจริง เรียงจากสูงไปต่ำ

ลำดับที่	ขอ	p	r	ลำดับที่	ขอ	p	r
๑	๓๘	.๘๘	.๓๕	๒๑	๕๒	.๖๐	.๖๑
๒	๕๕	.๘๗	.๖๓	๒๒	๓	.๖๐	.๓๓
๓	๔๓	.๘๖	.๔๔	๒๓	๘	.๕๘	.๕๓
๔	๕๑	.๘๑	.๓๖	๒๔	๑๕	.๕๘	.๓๗
๕	๑๙	.๗๙	.๒๘	๒๕	๕๐	.๕๘	.๓๗
๖	๓๕	.๗๙	.๒๘	๒๖	๓๗	.๕๗	.๔๘
๗	๒๑	.๗๘	.๔๓	๒๗	๕๗	.๕๖	.๓๓
๘	๔๕	.๗๘	.๔๓	๒๘	๒๖	.๕๔	.๔๔
๙	๑๒	.๗๖	.๖๒	๒๙	๒๒	.๕๔	.๒๙
๑๐	๒๓	.๗๕	.๒๕	๓๐	๑๖	.๔๘	.๓๒
๑๑	๓	.๗๓	.๓๙	๓๑	๓๐	.๔๖	.๒๐
๑๒	๔๙	.๗๓	.๓๙	๓๒	๕๓	.๔๔	.๔๓
๑๓	๕๕	.๗๓	.๒๙	๓๓	๔๔	.๔๓	.๔๙
๑๔	๓๖	.๗๑	.๕๖	๓๔	๖	.๔๒	.๓๗
๑๕	๑๗	.๗๐	.๒๔	๓๕	๑๘	.๔๐	.๖๑
๑๖	๑๐	.๖๘	.๔๙	๓๖	๓๙	.๔๐	.๓๓
๑๗	๔๖	.๖๘	.๔๙	๓๗	๓๓	.๓๕	.๓๕
๑๘	๕๙	.๖๗	.๖๑	๓๘	๒๗	.๒๖	.๕๐
๑๙	๒๕	.๖๗	.๖๑	๓๙	๑๑	.๒๑	.๕๗
๒๐	๒๔	.๖๖	.๕๒	๔๐	๖๐	.๒๐	.๗๓

ตาราง ๓ ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจการจำแนก (r) ของข้อทดสอบ
 วิชาวรรณคดีที่คัดไว้สอบจริง เรียงจากสูงไปต่ำ

ลำดับที่	ข้อ	p	r	ลำดับที่	ข้อ	p	r
๑	๑๖	.๙๐	.๕๓	๒๑	๖๔	.๖๕	.๓๕
๒	๓๓	.๙๐	.๕๓	๒๒	๘	.๖๔	.๕๕
๓	๕๒	.๙๐	.๕๓	๒๓	๓๐	.๖๔	.๕๕
๔	๑๔	.๘๘	.๓๕	๒๔	๕๖	.๖๒	.๓๐
๕	๒๐	.๘๓	.๖๓	๒๕	๓๓	.๕๘	.๔๕
๖	๖๕	.๘๖	.๖๕	๒๖	๕	.๕๕	.๕๒
๗	๒	.๘๖	.๔๔	๒๗	๒๓	.๕๔	.๔๔
๘	๔๑	.๘๓	.๕๑	๒๘	๖๐	.๕๒	.๔๐
๙	๒๕	.๘๑	.๓๒	๒๙	๓๑	.๕๐	.๔๔
๑๐	๑๓	.๘๑	.๓๖	๓๐	๖๑	.๔๘	.๓๓
๑๑	๘	.๗๘	.๓๕	๓๑	๓๕	.๔๕	.๖๐
๑๒	๔๘	.๗๑	.๕๖	๓๒	๓๒	.๔๐	.๓๘
๑๓	๔๕	.๗๐	.๔๓	๓๓	๔	.๓๕	.๔๓
๑๔	๕๑	.๖๘	.๘๒	๓๔	๕๘	.๓๓	.๔๐
๑๕	๓	.๖๘	.๔๖	๓๕	๒๒	.๓๓	.๓๑
๑๖	๔๖	.๖๓	.๓๓	๓๖	๑๓	.๒๘	.๕๓
๑๗	๕๕	.๖๖	.๓๑	๓๗	๖	.๒๓	.๓๘
๑๘	๑๕	.๖๕	.๕๒	๓๘	๑๘	.๒๖	.๖๔
๑๙	๒๖	.๖๕	.๖๔	๓๙	๓๖	.๒๔	.๖๖
๒๐	๓	.๖๕	.๔๓	๔๐	๖๒	.๒๔	.๖๒

ผู้วิจัยได้นำค่าจากตารางเหล่านี้ ไปเฉลียวาคาความยากง่าย(p) และค่าอำนาจการจำแนก(r) ในแบบทดสอบแต่ละวิชา โดยวิธีเดียวกับการหาค่าเฉลี่ยของคะแนน ได้ค่าเฉลี่ยของแบบทดสอบ ดังนี้

ตาราง ๔ ค่าเฉลี่ยความยากง่าย(p)และอำนาจการจำแนก(r) ของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	p	r
หลักภาษา	.๕๕๕๘	.๕๑๔๓
การใช้ภาษา	.๖๒๘๘	.๔๓๕๘
วรรณคดี	.๖๑๑๗	.๕๐๘๐
ทั้งสามวิชารวมกัน	.๖๐๐๑	.๔๘๖๐

การจัดเรียงข้อทดสอบในแบบทดสอบ ผู้วิจัยได้จัดเรียงลำดับคำถามในแบบทดสอบ ตามลำดับเนื้อหาในการวิเคราะห์หลักสูตร และในเนื้อหาแต่ละเรื่องได้พิจารณาในเรื่องคำถามต่อเนื่องกันตามลำดับเนื้อหาเป็นสำคัญ

๙. การหาค่าความเชื่อมั่น

ดำเนินการดังนี้

- ๙.๑ ตรวจสอบแบบทดสอบใหม่ ให้คะแนนเฉพาะข้อที่นำไปใช้สอบจริง วิชาละ ๔๐ ข้อ
- ๙.๒ คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี โดยการใชสูตร

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(\frac{s_t^2 - \sum pq}{s_t^2} \right)$$

ตาราง ๕ ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	ค่าความเชื่อมั่น
หลักภาษา	.๘๖๕๘
การใช้ภาษา	.๙๔๑๑
วรรณคดี	.๘๘๑๑
รวมสามวิชา	.๙๙๓๑

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า แบบทดสอบแต่ละวิชามีค่าความเชื่อมั่นสูง

๔. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity)

ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้คะแนนสอบประจำภาคกลาง วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีไทย ของนักเรียนที่ทำการทดลองสอบ เป็นเกณฑ์ (Criteria) นำมาหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) กับคะแนนแต่ละวิชาที่นักเรียนทำได้ จากข้อทดสอบที่เลือกไว้ใช้สอบจริง โดยการใช้สูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

^๑ Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, p. 335.

^๒ Ibid, p. 134.

ตาราง ๖ ค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	ค่าความเที่ยงตรง
หลักภาษา	.๗๓๑๘
การใช้ภาษา	.๗๘๕๓
วรรณคดี	.๖๑๗๙
ทั้งสามวิชารวมกัน	.๘๔๓๕

จากค่าสหสัมพันธ์ในตาราง ๖ แสดงว่า คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น กับคะแนนที่ใช้เป็นเกณฑ์ มีความสัมพันธ์กันจริงในระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบนี้มีความเที่ยงตรงสูง

บทที่ ๔

วิธีดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

๑. กลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียน
รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทุกแห่งในจังหวัดสุพรรณบุรี ในปีการศึกษา ๒๕๑๒ จำนวน
ทั้งสิ้น ๔๐๐ คน แยกประเภทได้ดังนี้

โรงเรียนรัฐบาล

๑. โรงเรียน สตรีสุพรรณบุรี"สงวนหญิง"	๑๓๔	คน
๒. โรงเรียน กรรณสูตศึกษาลัย	๑๒๗	คน
๓. โรงเรียน สามชุกรัตนโกคาราม	๗๔	คน
๔. โรงเรียน อุทองศึกษาลัย	๗๑	คน
๕. โรงเรียน สองพี่น้องวิทยา	๗๐	คน
๖. โรงเรียน ชรรมโชติศึกษาลัย	๖๓	คน
๗. โรงเรียน ศรีประจันต์"เมธีประมุข"	๖๐	คน

โรงเรียนราษฎร์

๑. โรงเรียน สหวิทย์	๖๓	คน
๒. โรงเรียน อภัยภาควิทยาลัย	๔๖	คน
๓. โรงเรียน ทาธารวิทยา	๓๔	คน
๔. โรงเรียน มัชฌิมสุนทรารามราษฎร์ประสิทธิ์	๓๗	คน
๕. โรงเรียน น้ำตาลสุพรรณอุปถัมภ์	๒๒	คน
๖. โรงเรียน นเรศวรวิทยาลัย	๒๐	คน
๗. โรงเรียน ศรีรัตนมหาธาตุ	๒๐	คน
๘. โรงเรียน อำนวยเวช	๑๔	คน
๙. โรงเรียน วุฒิสาสตร์พิทย	๑๓	คน
๑๐. โรงเรียน เมฆาวิทยา	๑๒	คน
๑๑. โรงเรียน ประทีปศึกษา	๑๑	คน

๑.๒ ผู้วิจัยได้แจกแจงข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างออกตามความแตกต่างในเรื่อง เพศ อายุ และสถานศึกษา เพราะเชื่อว่าความแตกต่างในเรื่องเหล่านี้ มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน

จำนวนกลุ่มตัวอย่างแยกประเภท ได้ดังนี้

- ก. แยกตามเพศ ได้แก่นักเรียนชาย ๕๖๐ คน นักเรียนหญิง ๓๔๐ คน = ๙๐๐
- ข. แยกตามอายุ ได้กลุ่มอายุสูง ๕๐๕ คน กลุ่มอายุต่ำ ๓๙๕ คน
- ค. แยกตามประเภทของสถานศึกษา ได้แก่นักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาล ๕๘๖ คน นักเรียนจากโรงเรียนราษฎร์ ๓๐๔ คน

๒. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ไปดำเนินการทดสอบและรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีครูอาจารย์ในสถานศึกษาแต่ละแห่ง ให้ความสะดวกและควบคุมการสอบ

๓. การจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อรวบรวมกระดาษคำตอบได้เรียบร้อยแล้ว จึงตรวจให้คะแนน เช่นเดียวกับเมื่อคราวทดลองสอบ แล้วจัดแยกคะแนนไว้เป็นตอนๆตามเนื้อหาวิชา คือ

- ก. วิชาหลักภาษา มี ๔๐ ข้อ คะแนนรวม ๔๐ คะแนน
- ข. วิชาการใช้ภาษา มี ๔๐ ข้อ คะแนนรวม ๔๐ คะแนน
- ค. วิชาวรรณคดี มี ๔๐ ข้อ คะแนนรวม ๔๐ คะแนน
- ง. ทั้งสามวิชารวมกัน มี ๑๒๐ ข้อ คะแนนรวม ๑๒๐ คะแนน

ผู้วิจัยได้ตรวจทานข้อมูลทั้ง ๔ ประเภท เพื่อป้องกันข้อผิดพลาด

อีกครั้งหนึ่ง

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล และคำนวณค่าต่างๆ

ผู้วิจัยได้นำคะแนนที่ได้มา คำนวณหาค่าต่อไปนี้

- ๔.๑ ค่ามัธยิมเลขคณิต (Mean) ของแบบทดสอบแต่ละวิชา ✓
 ๔.๒ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของแบบทดสอบแต่ละวิชา —
 ๔.๓ ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ✓
 ๔.๔ ค่าความแตกต่าง (Critical Ratio) —
 ๔.๕ ค่าอัตราส่วนร้อย (Percent) ของข้อที่นักเรียนตอบผิด

๔.๑ ค่ามัธยิมเลขคณิต (Mean) ของแบบทดสอบแต่ละวิชา

ค่ามัธยิมเลขคณิต คือ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งอาจใช้เป็นตัวแทนบอกผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนได้ คือบอกให้ทราบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำคะแนนได้โดยเฉลี่ยเท่าใด

การคำนวณค่ามัธยิมเลขคณิต คำนวณโดยการใช้สูตร °

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

ตาราง ๘ ค่ามัธยิมเลขคณิตของแบบทดสอบแต่ละวิชา

แบบทดสอบ	ค่ามัธยิมเลขคณิต
หลักภาษา	๒๐.๑๒๗๕
การใช้ภาษา	๒๕.๓๔๑๑
วรรณคดี	๒๔.๔๔๗๗

° Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, p 28.

๔.๒ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
ของแบบทดสอบแต่ละวิชา

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน จะชี้ให้เห็นถึงการกระจายของ
คะแนน ที่กระจายจากมัธยิมเลขคณิต

การคำนวณหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน คำนวณโดยใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

ตาราง ๔ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบแต่ละวิชา

แบบทดสอบ	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
หลักภาษา	๖.๑๙๐๘
การใช้ภาษา	๕.๓๐๑๘
วรรณคดี	๕.๔๘๗๒

๔.๓ ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation)

ค่าสหสัมพันธ์แสดงให้เห็นถึงความน่าจะเป็น ในความสัมพันธ์กันของ
ปรากฏการณ์สองชนิด เช่น ถ้าจากการศึกษาพบว่า คะแนนการใช้ภาษากับคะแนน
วรรณคดีมีสหสัมพันธ์กัน หมายความว่า นักเรียนที่เก่งวิชาการใช้ภาษา น่าจะเรียนเก่ง
ในวิชาวรรณคดี หรือ นักเรียนที่เรียนวิชาวรรณคดีได้น่าจะเรียนวิชาการใช้ภาษาได้ดีด้วย

^๒ Walker, H. M., and Lev, Joseph, Elementary
Statistic Methods, p. 94.

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการจะทราบว่า ความสามารถในวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีของนักเรียน จะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด จึงได้ดำเนินการคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์ดังนี้

- ก. หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหลักภาษากับการใช้ภาษา
- ข. หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหลักภาษากับวรรณคดี
- ค. หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการใช้ภาษา กับวรรณคดี

การคำนวณค่าสหสัมพันธ์ คำนวณโดยสูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}} \quad ๓$$

ตาราง ๔ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบแต่ละวิชา

แบบทดสอบ	หลักภาษา	การใช้ภาษา	วรรณคดี
หลักภาษา		.๕๘	.๕๕
การใช้ภาษา			.๖๓
วรรณคดี			

ค่าสหสัมพันธ์ มีนัยสำคัญเชิงสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑^๔ แสดงว่า วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดีมีความสัมพันธ์กันจริง

^๓ Garrett, Henry E., op. cit., p. 143.

^๔ Ibid, p. 200.

๔.๔ ค่าความแตกต่าง

ผู้วิจัยได้หาค่าความแตกต่าง อันจะเกิดจากความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ และสถานศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยแยกวิเคราะห์ตามประเภทของข้อมูลดังต่อไปนี้

- ก. ความสามารถในวิชาหลักภาษา
- ข. ความสามารถในวิชาการใช้ภาษา
- ค. ความสามารถในวิชาวรรณคดี

ในการวิเคราะห์หาค่าความแตกต่าง จำนวนโดยใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

ตาราง ๑๐ ค่ามัธยัมเลขคณิตของนักเรียนชาย-หญิง และค่าความแตกต่าง

แบบทดสอบ	มัธยัมเลขคณิต ของนักเรียนชาย	มัธยัมเลขคณิต ของนักเรียนหญิง	ค่าความแตกต่าง
หลักภาษา	๑๙.๙๓๗๕	๒๐.๔๔๑๑	๑.๒๐๔๔
การใช้ภาษา	๒๔.๒๔๖๔	๒๗.๑๔๔๑	๔.๔๑๖๘
วรรณคดี	๒๔.๐๐๘๙	๒๕.๑๗๐๕	๓.๐๑๖๓

ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ มีเกณฑ์ ๒.๕๘ เป็นเกณฑ์พิจารณาความแตกต่าง และที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ มีเกณฑ์ ๑.๙๖ เป็นเกณฑ์พิจารณา จากตาราง ๑๐ แสดงว่าวิชาหลักภาษาความแตกต่างทางเพศไม่ทำให้ผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่วิชาการใช้ภาษาและวรรณคดีมีความแตกต่างกันที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ โดยนักเรียนหญิงเรียนเก่งกว่านักเรียนชาย

ตาราง ๑๑ คำนวณมัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มอายุสูง-ต่ำ และค่าความแตกต่าง

แบบทดสอบ	มัธยฐานเลขคณิต กลุ่มอายุสูง	มัธยฐานเลขคณิต กลุ่มอายุต่ำ	ค่าความแตกต่าง
หลักภาษา	๑๘.๓๓๖๖	๒๑.๑๓๘๒	๔.๓๔๑๖
การใช้ภาษา	๒๔.๒๕๘๔	๒๖.๗๒๔๐	๓.๑๗๕๖
วรรณคดี	๒๓.๔๔๑๕	๒๕.๗๓๔๑	๒.๒๙๒๖

แสดงว่าวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ความแตกต่างในเรื่องอายุทำให้ความสามารถในการเรียนของนักเรียนต่างกันจริง โดยกลุ่มอายุต่ำมีความสามารถในการเรียนดีกว่า ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ทุกวิชา

ตาราง ๑๒ คำนวณมัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนโรงเรียนราษฎร์-รัฐบาล และค่าความแตกต่าง

แบบทดสอบ	มัธยฐานเลขคณิต โรงเรียนราษฎร์	มัธยฐานเลขคณิต โรงเรียนรัฐบาล	ค่าความแตกต่าง
หลักภาษา	๑๘.๐๘๖๘	๒๑.๑๖๖๗	๓.๐๗๙๙
การใช้ภาษา	๒๓.๘๘๘๗	๒๖.๐๗๘๘	๒.๑๙๐๑
วรรณคดี	๒๒.๖๗๘๓	๒๕.๓๕๒๓	๒.๖๗๔๐

แสดงว่าวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ความแตกต่างกันในเรื่องสถานศึกษาของโรงเรียนราษฎร์กับโรงเรียนรัฐบาลมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเรียนดีกว่านักเรียนในโรงเรียนราษฎร์ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ทุกวิชา

๔.๕ การหาอัตราส่วนร้อยละของข้อสอบที่นักเรียนตอบผิด

เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนทำข้อทดสอบผิดในเรื่องใดและข้อใด มากน้อยเพียงไร ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างเลือกข้อทดสอบออกมาวิชาละ ๒๐๐ ฉบับ เป็นของนักเรียนชาย ๑๐๐ ฉบับ และนักเรียนหญิง ๑๐๐ ฉบับ นำข้อทดสอบทั้ง ๒๐๐ ฉบับในแต่ละวิชามาแจกแจงว่าแต่ละข้อมีนักเรียนทำผิดกี่คน เป็นนักเรียนชายและหญิงอย่างละเท่าใด ซึ่งปรากฏผลดังนี้

ตาราง ๑๓ อัตราส่วนร้อยละของนักเรียนจำนวน ๒๐๐ คน ที่ทำข้อสอบแต่ละข้อมีผิด ในวิชา
หลักภาษา

ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด			ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม		ชาย	หญิง	รวม
๑	๘๐	๘๒	๘๑.๐๐	๑๔	๔๕	๖๐	๕๕.๕๐
๒	๓๓	๒๘	๓๒.๕๐	๑๕	๕๑	๒๓	๓๓.๐๐
๓	๕	๑๑	๑๐.๐๐	๑๖	๓๔	๓๓	๓๕.๕๐
๔	๔๕	๓๓	๔๓.๐๐	๑๗	๑๓	๓	๑๐.๐๐
๕	๖๖	๖๓	๖๔.๕๐	๑๘	๖๐	๖๓	๖๑.๕๐
๖	๔๓	๔๓	๔๓.๐๐	๑๙	๔๐	๓๓	๓๘.๕๐
๗	๖๓	๖๐	๖๑.๕๐	๒๐	๖๓	๕๓	๖๐.๐๐
๘	๔๖	๔๕	๔๕.๕๐	๒๑	๕๔	๔๓	๔๘.๕๐
๙	๔๖	๕๔	๕๐.๐๐	๒๒	๓๔	๓๓	๓๕.๕๐
๑๐	๕๖	๓๐	๖๓.๐๐	๒๓	๔๕	๔๓	๔๖.๐๐
๑๑	๔๖	๔๖	๔๖.๐๐	๒๔	๕๔	๖๕	๖๑.๕๐
๑๒	๓๔	๒๓	๒๘.๕๐	๒๕	๒๐	๑๔	๑๓.๐๐
๑๓	๕๓	๔๓	๕๐.๐๐	๒๖	๒๐	๑๓	๑๘.๕๐

ตาราง ๑๓ ทอ

ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด			ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม		ชาย	หญิง	รวม
๒๗	๒๔	๒๗	๒๕.๕๐	๓๔	๖๐	๔๔	๕๔.๕๐
๒๘	๓๑	๓๗	๓๔.๐๐	๓๕	๑๔	๖	๑๐.๐๐
๒๙	๕๔	๖๖	๖๐.๐๐	๓๖	๖๖	๗๔	๗๐.๐๐
๓๐	๕๑	๕๑	๕๑.๐๐	๓๗	๗๗	๘๐	๗๘.๕๐
๓๑	๔๔	๔๐	๔๔.๕๐	๓๘	๕๔	๔๖	๕๐.๐๐
๓๒	๓๗	๔๐	๓๘.๕๐	๓๙	๔๖	๔๐	๔๓.๐๐
๓๓	๕๘	๖๐	๕๙.๐๐	๔๐	๓๗	๒๙	๓๓.๐๐

จากตาราง ๑๓ นี้ จะเห็นได้ว่า ข้อที่นักเรียนทำผิดมีจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๕๐ เรียงจากมากที่สุดไปหาน้อยตามลำดับ ดังนี้ ๑, ๓๗, ๓๖, ๕, ๑๐, ๗, ๑๘, ๒๔, ๒๐, ๒๙, ๓๓, ๑๔ และ ๓๔

ตาราง ๑๔ อัตราส่วนร้อยละของนักเรียนจำนวน ๒๐๐ คน ที่ทำข้อสอบแต่ละข้อผิด ในวิชา
การใช้ภาษา

ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด			ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม		ชาย	หญิง	รวม
๑	๒๗	๑๔	๒๐.๕๐	๕	๒๙	๓๔	๓๑.๕๐
๒	๔๐	๔๖	๔๓.๐๐	๖	๖๖	๔๔	๕๗.๕๐
๓	๑๗	๒๐	๑๘.๕๐	๗	๓๔	๓๑	๓๒.๕๐
๔	๒๗	๒๙	๒๘.๐๐	๘	๖๖	๔๓	๕๔.๕๐

ตาราง ๑๔ ต่อ

ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของค่าตอบที่นักเรียนทำผิด			ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของค่าตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม		ชาย	หญิง	รวม
๙	๖๐	๔๓	๕๑.๕๐	๒๕	๔๐	๒๓	๓๑.๕๐
๑๐	๔๔	๔๖	๔๕.๕๐	๒๖	๓๑	๕๔	๖๒.๕๐
๑๑	๒๐	๑๔	๑๗.๐๐	๒๗	๖๐	๔๖	๕๓.๐๐
๑๒	๑๔	๑๒	๑๓.๐๐	๒๘	๑๔	๑๔	๑๔.๐๐
๑๓	๒๓	๓๑	๒๗.๐๐	๒๙	๒๙	๒๘	๒๘.๕๐
๑๔	๑๓	๒๙	๒๓.๐๐	๓๐	๑๔	๒๓	๑๘.๕๐
๑๕	๑๒	๑๔	๑๓.๐๐	๓๑	๒๓	๓๔	๒๘.๕๐
๑๖	๔๖	๒๓	๓๔.๕๐	๓๒	๕๓	๕๓	๕๓.๐๐
๑๗	๑๓	๒๙	๒๓.๐๐	๓๓	๔๔	๕๑	๕๐.๐๐
๑๘	๕๓	๖๙	๖๓.๐๐	๓๔	๔๓	๓๔	๓๘.๕๐
๑๙	๔	๔	๔.๐๐	๓๕	๑๖	๑๓	๑๖.๕๐
๒๐	๑๒	๒๓	๑๗.๕๐	๓๖	๕๓	๔๔	๕๓.๐๐
๒๑	๒๙	๕๑	๔๐.๐๐	๓๗	๔๓	๓๓	๔๐.๐๐
๒๒	๖๙	๔๖	๕๗.๕๐	๓๘	๓๓	๒๙	๓๓.๐๐
๒๓	๒๐	๒๓	๒๑.๕๐	๓๙	๔๓	๒๙	๓๖.๐๐
๒๔	๑๓	๖	๑๑.๕๐	๔๐	๓๔	๖๙	๓๑.๕๐

จากตาราง ๑๔ นี้ จะเห็นได้ว่า ข้อที่นักเรียนทำผิดมีจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๕๐ เรียงจากมากที่สุดไปหาน้อยตามลำดับ ดังนี้ ๔๐, ๑๘, ๒๖, ๖, ๒๒, ๓๒, ๔, ๒๓, ๓๖ และ ๙

ตาราง ๑๕ อัตราส่วนร้อยละของนักเรียนจำนวน ๒๐๐ คน ที่ทำข้อสอบแต่ละข้อผิด ในวิชา
วรรณคดี

ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด			ลำดับ ที่	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม		ชาย	หญิง	รวม
๑	๓๔	๒๔	๒๙.๐๐	๒๑	๔๓	๒๙	๓๕.๐๐
๒	๒๙	๒๐	๒๔.๕๐	๒๒	๒๐	๖	๑๓.๐๐
๓	๓๔	๒๔	๒๙.๐๐	๒๓	๓๙	๓๙	๓๙.๐๐
๔	๔๖	๖๒	๕๔.๐๐	๒๔	๖๐	๕๓	๕๖.๕๐
๕	๔๖	๕๑	๔๘.๕๐	๒๕	๒๙	๒๐	๒๓.๕๐
๖	๔๙	๕๐	๔๙.๕๐	๒๖	๒๐	๒๐	๒๐.๐๐
๗	๑๙	๒๐	๑๘.๕๐	๒๗	๒๖	๒๑	๒๓.๕๐
๘	๒๙	๑๖	๒๒.๕๐	๒๘	๕๙	๔๙	๕๔.๐๐
๙	๖	๑๙	๑๑.๕๐	๒๙	๔๓	๔๔	๔๕.๕๐
๑๐	๖๒	๕๖	๕๙.๐๐	๓๐	๓๑	๒๙	๓๐.๐๐
๑๑	๒๔	๑๒	๑๘.๐๐	๓๑	๑๔	๘	๑๑.๐๐
๑๒	๖๓	๖๒	๖๒.๕๐	๓๒	๓๔	๓๔	๓๔.๐๐
๑๓	๕๑	๕๑	๕๑.๐๐	๓๓	๕๔	๖๖	๖๐.๐๐
๑๔	๒๓	๒๙	๒๕.๐๐	๓๔	๒๒	๑๙	๒๐.๕๐
๑๕	๒๙	๑๑	๑๙.๐๐	๓๕	๔๖	๖๓	๕๔.๕๐
๑๖	๓๙	๑๔	๒๕.๕๐	๓๖	๓๔	๔๐	๓๙.๐๐
๑๗	๔๔	๔๒	๔๕.๐๐	๓๗	๕๓	๔๐	๔๖.๕๐
๑๘	๒๙	๒๙	๒๘.๐๐	๓๘	๑๔	๙	๑๑.๕๐
๑๙	๔๙	๖๓	๕๖.๐๐	๓๙	๓๑	๔๖	๓๘.๕๐
๒๐	๑๓	๙	๑๑.๐๐	๔๐	๔๒	๕๔	๖๘.๕๐

จากตาราง ๑๕ จะเห็นได้ว่า ข้อที่นักเรียนตอบผิดมีจำนวนเกินกว่าร้อยละ ๕๐ เรียงจากมากที่สุดไปหาน้อย มีดังนี้ ๒๔, ๑๙, ๔๐, ๑๒, ๓๓, ๑๐, ๒๔, ๑๘, ๓๕, ๔, ๒๘ และ ๑๓

จากตาราง ๑๓, ๑๔ และ ๑๕ ทำให้สามารถทราบว่า ในแต่ละข้อนักเรียนทำผิดคิดเป็นร้อยละเท่าไร ผู้วิจัยได้นำไปหาว่าในแบบทดสอบแต่ละวิชา เนื้อหาแต่ละเรื่องนั้น นักเรียนตอบผิดเป็นอัตราส่วนร้อยละเท่าไร

ตาราง ๑๖ อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาหลักภาษา

เนื้อหาวิชา	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม
สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์	๒๔.๐๐	๒๔.๐๐	๒๖.๕๐
อักษรนำ อักษรควบ การผันอักษร	๕๒.๘๐	๕๒.๖๐	๕๒.๗๐
ลักษณะสำคัญของภาษาไทย	๕๘.๕๐	๕๕.๐๐	๕๖.๗๕
คำพ้อง ศัพท์ ถ้อยคำ ตัวสะกดในมาตราต่างๆ	๔๕.๓๓	๔๖.๓๓	๔๕.๘๓
คำมูล คำประสม คำสมาสและสนธิ	๕๒.๓๓	๔๒.๐๐	๔๗.๑๗
คำภาษาบาลีสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาไทย	๔๕.๖๗	๔๘.๖๗	๔๗.๖๗
คำกริยา	๒๗.๕๐	๓๒.๐๐	๒๙.๗๕
คำวิเศษณ์	๕๔.๐๐	๖๖.๐๐	๖๐.๐๐
ประโยคและสำนวน	๓๘.๑๗	๓๗.๐๐	๓๘.๐๘
การเขียนหนังสือไทย	๔๕.๐๐	๔๐.๐๐	๔๒.๕๐
การอ่านหนังสือไทย	๕๔.๐๐	๔๓.๐๐	๔๘.๕๐
ฉันทลักษณ์	๔๘.๐๐	๔๕.๘๓	๔๗.๔๒
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาหลักภาษา	๔๗.๐๐	๔๓.๐๐	๔๕.๐๐

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบคิด
ในเรื่อง คำวิเศษณ์ มากที่สุด และ คิดในเรื่องลักษณะสำคัญของภาษาไทย รองลงมา
ตอบคิดเรื่อง สระ พยัญชนะและวรรณยุกต์ น้อยที่สุด

นักเรียนชายตอบคิดในเรื่อง ลักษณะสำคัญของภาษาไทย มากที่สุด ส่วน
นักเรียนหญิงตอบคิดในเรื่อง คำวิเศษณ์ มากที่สุด

ตาราง ๑๗ อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาการใช้ภาษา

เนื้อหาวิชา	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม
การอ่าน	๓๘.๐๐	๓๕.๗๕	๓๖.๘๘
การเขียน	๕๘.๓๓	๔๔.๐๐	๕๑.๑๖
จดหมาย	๒๘.๒๕	๒๘.๐๐	๒๘.๑๒
ย่อความ	๔๓.๐๐	๔๔.๐๐	๔๓.๕๐
เรียงความ	๓๘.๐๐	๓๔.๓๓	๓๖.๑๖
การใช้ถ้อยคำ	๒๘.๓๓	๒๕.๕๕	๒๖.๙๔
การใช้ประโยคและสำนวนภาษา	๔๓.๔๐	๓๐.๔๐	๓๖.๙๐
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการใช้ภาษา	๓๔.๘๘	๓๕.๖๖	๓๕.๒๕

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบ
คิดในเรื่อง การเขียนหนังสือ มากที่สุด และตอบคิดในเรื่องการย่อความ รองลงมา
ตอบคิดเรื่องการใช้ถ้อยคำน้อยที่สุด

นักเรียนชายตอบคิดในเรื่อง การเขียน มากที่สุด เช่นเดียวกับนักเรียน
หญิงซึ่งตอบคิดในเรื่องเดียวกันนี้มากที่สุดเช่นกัน แต่มีเปอร์เซ็นต์น้อยกว่านักเรียนชาย
และนักเรียนหญิงยังตอบคิดในเรื่องการย่อความ มากที่สุดเท่ากับเรื่องการเขียนอีกด้วย

ตาราง ๑๘ อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด ตามเนื้อหาวิชาวรรณคดี

เนื้อหาวิชา	อัตราส่วนร้อยละของคำตอบที่นักเรียนทำผิด		
	ชาย	หญิง	รวม
บทชมพระมหานคร บทเสภาตอนชมป่า	๓๖.๓๓	๓๕.๓๓	๓๕.๘๓
กรณีพิพาทของเรวตอชาติ	๓๔.๐๐	๒๔.๐๐	๒๙.๐๐
ปรากฏา เรื่องหัวใจนักปราชญ์	๔๖.๐๐	๕๑.๐๐	๔๘.๕๐
บทคอกสรอย รำพึงในป่าช้า	๔๔.๐๐	๕๐.๐๐	๔๘.๕๐
นิทานเวตาล	๑๙.๐๐	๒๐.๐๐	๑๘.๕๐
ความสุข	๒๙.๐๐	๑๖.๐๐	๒๒.๕๐
โคลงโลกนิติ	๓๙.๐๐	๒๕.๙๕	๓๑.๓๘
จดหมายจางวางหว่า	๓๘.๙๕	๓๖.๙๕	๓๗.๙๕
นิราศพระบาท	๒๘.๐๐	๑๘.๐๐	๒๓.๐๐
ประวัติอาจารย์	๔๔.๐๐	๖๓.๐๐	๕๖.๐๐
หนังสืออ่านประกอบ เรื่องวาทศิลป์	๓๘.๙๕	๓๙.๐๐	๓๙.๘๘
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวรรณคดี	๔๔.๘๐	๔๓.๖๐	๔๖.๒๐

จากตาราง ๑๘ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบผิดในเรื่อง ประวัติอาจารย์ มากที่สุด รองลงมาได้แก่เรื่อง บทคอกสรอย รำพึงในป่าช้า และตอบผิดในเรื่องนิทานเวตาล น้อยที่สุด

นักเรียนชายตอบผิดในเรื่อง บทคอกสรอยรำพึงในป่าช้า กับ ประวัติอาจารย์มากที่สุด นักเรียนหญิงตอบผิดในเรื่องประวัติอาจารย์มากที่สุดเช่นเดียวกัน และมีเปอร์เซ็นต์ผิดมากกว่านักเรียนชายด้วย

บทที่ ๕

ผลของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ๕ ประการ คือ

๑. เพื่อสร้างข้อทดสอบที่ดี มีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง เหมาะที่จะนำไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

๒. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในเรื่องความสามารถทางหลักภาษา การใช้ภาษา และ วรรณคดี

๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี

๔. เพื่อศึกษาว่าจากความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ และสถานศึกษา จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

๕. เพื่อศึกษาว่านักเรียนตอบแบบทดสอบ วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ผิดในเรื่องใด เป็นจำนวนมากน้อยเพียงไร

จากความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ข้างต้น ผู้วิจัยขอเสนอผลการค้นคว้าเป็นลำดับไป
ดังนี้

๑. ผลการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

๒. ผลที่ได้จากคามัธนิมเลขคณิต

๓. ผลที่ได้จากค่าสหสัมพันธ์

๔. ผลที่ได้จากการหาค่าความแตกต่าง

๕. ผลที่ได้จากการศึกษาเปอร์เซ็นต์คำตอบผิดของนักเรียน

๑. ผลการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

แบบทดสอบที่ได้วิเคราะห์และคัดเลือกแล้วมีจำนวนข้อทดสอบ รวม

๑๒๐ ข้อ แบ่งเป็นแต่ละวิชา ดังนี้

๑. แบบทดสอบวิชาหลักภาษา	๔๐	✓
๒. แบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา	๔๐	✓
๓. แบบทดสอบวิชาวรรณคดี	๔๐	✓

จากการคำนวณค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบแต่ละวิชา และทั้งสามวิชารวมกัน พบว่า

ก. แบบทดสอบวิชาหลักภาษา	มีค่าความเชื่อมั่น	.๘๖๕๘
ข. แบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา	มีค่าความเชื่อมั่น	.๘๔๖๖
ค. แบบทดสอบวิชาวรรณคดี	มีค่าความเชื่อมั่น	.๘๔๖๖
ง. แบบทดสอบทั้งสามวิชารวมกัน	มีค่าความเชื่อมั่น	.๘๗๓๖

จากการคำนวณค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบแต่ละวิชา และทั้งสามวิชารวมกัน พบว่า

ก. แบบทดสอบวิชาหลักภาษา	มีค่าความเที่ยงตรง	.๗๓๑๘
ข. แบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา	มีค่าความเที่ยงตรง	.๗๕๕๓
ค. แบบทดสอบวิชาวรรณคดี	มีค่าความเที่ยงตรง	.๖๑๙๕
ง. แบบทดสอบทั้งสามวิชารวมกัน	มีค่าความเที่ยงตรง	.๘๔๓๕

แสดงว่า แบบทดสอบมีค่าความเชื่อมั่น และ ความเที่ยงตรงสูง

๒. ผลที่ได้จากคามัธนิมเลขคณิต

ผู้วิจัยขอเสนอคามัธนิมเลขคณิต แยกเป็น ๔ ตอน ดังนี้

๒.๑ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษา

จากการค้นคว้า พบว่า คามัธนิมเลขคณิตมีค่า ๒๐.๑๓ จากคะแนนเต็ม ๔๐ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษา อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อนำการแจกแจงความถี่ของคะแนนไปเขียนกราฟ ปรากฏผลดังภาพ ๑ ในภาคผนวก ค. การแจกแจงของคะแนนมีแนวโน้มเป็นโค้งปกติ (Normal Curve) และมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๖.๑๙ แสดงว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษาไม่แตกต่างกันมากนัก

๒.๒ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา

จากการค้นคว้า พบว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตมีค่า ๒๕.๓๔ จากคะแนนเต็ม ๔๐ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษาค่อนข้างสูง เมื่อนำการแจกแจงความถี่ของคะแนนไปเขียนกราฟ ปรากฏผลดังภาพ ๒ ในภาคผนวก ค. การแจกแจงของคะแนนมีแนวโน้มเป็นโค้งปกติ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๕.๓๐ แสดงว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา ไม่แตกต่างกันมากนัก

๒.๓ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการวรรณคดี

จากการค้นคว้า พบว่า ค่ามัธยิมเลขคณิตมีค่า ๒๔.๔๕ จากคะแนนเต็ม ๔๐ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการวรรณคดี ค่อนข้างสูง เมื่อนำการแจกแจงความถี่ของคะแนนไปเขียนกราฟ ปรากฏผลดังภาพ ๓ ในภาคผนวก ค. การแจกแจงของคะแนนมีแนวโน้มเป็นโค้งปกติ และมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๕.๔๔ แสดงว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการวรรณคดี ไม่แตกต่างกันมากนัก

๒.๔ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยทั้งสามวิชา คือ หลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี

จากการหาค่ามัธยิมเลขคณิต และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนในแบบทดสอบทั้งสามวิชา คือ หลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยไม่สูงนัก เกินกว่าระดับปานกลางเพียงเล็กน้อย เมื่อนำการแจกแจงความถี่ของคะแนนไปเขียนกราฟ การแจกแจงมีแนวโน้มเป็นโค้งปกติ และมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่สูงนัก แสดงว่า นักเรียนแต่ละคนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ไม่แตกต่างกันมากนัก

๓. ผลที่ได้จากการทดสอบสัมพันธ

จากการค้นคว้า พบว่า คาสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบแต่ละวิชา
มีค่าแตกต่างกัน ดังนี้

คาสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาหลักภาษากับการใช้ภาษา มีค่า .๕๔

คาสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาหลักภาษากับวรรณคดี มีค่า .๕๕

คาสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาการใช้ภาษา กับวรรณคดี มีค่า .๖๓

ค่าเหล่านี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ทั้งสิ้น แสดงว่า
ความสามารถทางด้านหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี มีความสัมพันธ์กัน และจะเห็น
ได้ว่า ความสามารถทางการใช้ภาษา กับวรรณคดีมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด คือมีค่า
สหสัมพันธ์ถึง .๖๓ ส่วนความสามารถด้านหลักภาษา กับวรรณคดีมีความสัมพันธ์กันน้อยกว่า
ความสามารถด้านอื่น

๔. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ความแตกต่าง

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนในแบบทดสอบแต่ละวิชา
อันเนื่องมาจากความแตกต่างในเรื่อง เพศ อายุ และสถานศึกษา ปรากฏผลดังนี้

๔.๑ นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียน
ชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ในวิชาการใช้ภาษา และ วรรณคดี
ส่วนในวิชาหลักภาษานั้นแม้ความแตกต่างจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้มให้เห็นว่า
นักเรียนหญิงน่าจะเรียนวิชาหลักภาษาเก่งกว่านักเรียนชาย

๔.๒ นักเรียนกลุ่มอายุ ๑๔-๑๖ ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย
สูงกว่านักเรียนกลุ่มอายุ ๑๗-๑๘ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ทั้ง
ในวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และ วรรณคดี

๔.๓ นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยสูง
กว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ในทุกวิชา
ทั้งหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี

๕. ผลจากการศึกษาคำตอบที่นักเรียนตอบผิด

นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบแต่ละวิชาผิด ในเรื่อง
 ใดๆ ดังต่อไปนี้

วิชาหลักภาษา

มีจำนวนนักเรียนตอบผิดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

คำวิเศษณ์	ร้อยละ	๖๐.๐๐
ลักษณะสำคัญของภาษาไทย	ร้อยละ	๕๖.๙๕
อักษรนำ อักษรควบ การผันอักษร	ร้อยละ	๕๒.๙๐
การอ่านหนังสือไทย	ร้อยละ	๔๔.๕๐
คำภาษามลายูสันสกฤตที่เรานำมาใช้ในภาษาไทย	ร้อยละ	๔๓.๖๓
ฉันทลักษณ์	ร้อยละ	๔๓.๔๒
คำมูล คำประสม คำสมาส และ คำสนธิ	ร้อยละ	๔๓.๑๓
คำพ้อง ศัพท์ ถ้อยคำ ตัวสะกดในมาตราต่างๆ	ร้อยละ	๔๕.๘๓
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาหลักภาษา	ร้อยละ	๔๕.๐๐
การเขียนหนังสือไทย	ร้อยละ	๔๒.๕๐
ประโยคและสำนวน	ร้อยละ	๓๘.๐๙
คำกริยา	ร้อยละ	๒๙.๓๕
สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์	ร้อยละ	๒๖.๕๐

จากการเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละระหว่างนักเรียนชาย-หญิง พบว่า
 นักเรียนหญิงตอบผิดมากกว่านักเรียนชายเพียง ๔ เรื่อง คือ คำพ้อง ศัพท์ ถ้อยคำ ตัวสะกด
 ในมาตราต่างๆ, คำภาษามลายูสันสกฤตที่เรานำมาใช้ในภาษาไทย, คำวิเศษณ์และคำกริยา
 ส่วนนอกนั้นนักเรียนชายตอบผิดมีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงทุกเรื่อง

วิชาการใช้ภาษา

มีจำนวนนักเรียนตอบผิดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

การเขียนหนังสือ	ร้อยละ ๕๑.๑๓
ยอความ	ร้อยละ ๔๓.๕๐
การอ่านหนังสือ	ร้อยละ ๓๓.๓๘
การใช้ประโยคและสำนวนภาษา	ร้อยละ ๓๖.๙๐
เรียงความ	ร้อยละ ๓๖.๖๓
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการใช้ภาษา	ร้อยละ ๓๕.๒๕
จดหมาย	ร้อยละ ๒๘.๖๓
การใช้ถ้อยคำ	ร้อยละ ๒๔.๙๔

จากการเปรียบเทียบอัตราส่วนรอย ระหว่างนักเรียนชาย-หญิง พบว่า นักเรียนหญิงตอบผิดมีจำนวนมากกว่านักเรียนชายในเรื่อง ยอความ, ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการใช้ภาษา และ การใช้ถ้อยคำ ส่วนเรื่องอื่นๆนักเรียนชายตอบผิดมีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงทั้งสิ้น

วิชาการรณคดี

มีจำนวนนักเรียนตอบผิดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

ประวัติอาจารย์	ร้อยละ ๕๖.๐๐
บทกอกสรอย ราฟิงในป่าช้า	ร้อยละ ๔๙.๕๐
ปาฐกถา เรื่องหัวใจนักปราชญ์	ร้อยละ ๔๘.๕๐
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวรรณคดี	ร้อยละ ๔๖.๒๐
หนังสืออ่านประกอบ เรื่องวาติฏฐี	ร้อยละ ๓๓.๘๘
จดหมายจากวางหระ	ร้อยละ ๓๓.๓๕
บทเสภาชมป่า และบทชมพระมหานคร	ร้อยละ ๓๕.๘๓
โคลงโลกนิติ	ร้อยละ ๓๑.๓๘
กรณีศึกษาของเราต่อชาติ	ร้อยละ ๒๙.๐๐
นิราศพระบาท	ร้อยละ ๒๓.๐๐
ความสุข	ร้อยละ ๒๒.๕๐
นิทานเวตาล	ร้อยละ ๑๘.๕๐

จากการเปรียบเทียบอัตราส่วนร้อยละระหว่างนักเรียนชาย-หญิง พบว่า นักเรียนหญิงตอบผิดมีจำนวนมากกว่านักเรียนชายในเรื่อง ประวัติอาจารย์, ปาฐกถาเรื่องหัวใจนักปราชญ์, นิทานเวตาล และ บทกอสร้อยรำพึงในป่าช้า เพียง ๔ เรื่องเท่านั้น ส่วนเรื่องอื่นๆนักเรียนชายตอบผิดมีจำนวนมากกว่านักเรียนหญิงทั้งสิ้น

บทขอ สรุป วิจัยรณผลการค่นควา และขอเสนอแนะ

บทขอ

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันของคนไทย เพราะเราต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกันอยู่เสมอ การที่จะใช้ภาษาสื่อสารให้เข้าใจกันและกันโดยตรงตามจุดประสงค์นั้น ย่อมต้องอาศัยการศึกษาและการฝึกฝน ในโรงเรียนมีหลักสูตรกำหนดให้เด็กได้ศึกษาภาษาไทย ทั้งทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี เพื่อให้เด็กสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ดี กับรู้จักใช้ภาษาเป็นเครื่องจรรโลงใจและหาความเพลิดเพลินได้

ถึงแม้เราจะได้มีการศึกษาและใช้ภาษาไทยอยู่ตลอดเวลาก็ตาม แต่ปัญหาในการใช้ภาษาและเรียนภาษาให้ได้ดีก็ยังมีอีกมาก ทั้งทางการสอน การเรียนและการวัดผล ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเรื่อง"ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุพรรณบุรี" โดยมีจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

๑. ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- ๑.๑ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ว่ามีมากน้อยเพียงไร
- ๑.๒ เพื่อสร้างข้อทดสอบภาษาไทย วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ที่มีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง นำไปใช้ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓
- ๑.๓ เพื่อศึกษาว่าการเรียนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ของนักเรียน มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพียงไร
- ๑.๔ เพื่อศึกษาว่าความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุและสถานศึกษา จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยหรือไม่
- ๑.๕ เพื่อศึกษาว่ามีจำนวนนักเรียนตอบผิดในเนื้อหาเรื่องใด มากน้อยเพียงไร

๒. วิธีดำเนินการ

๒.๑ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ ของโรงเรียนที่เปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ทุกแห่ง ในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนทั้งสิ้น ๑๙ โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียน ๔๔๓ คน

๒.๒ เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วยแบบทดสอบข้อเขียนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี ที่ได้ทำการทดลองสอบและวิเคราะห์ปรับปรุงข้อทดสอบแล้ววิชาละ ๔๐ ข้อ กับแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ข้อทดสอบแต่ละวิชาเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบทั้งสิ้น มีความเชื่อมั่น .๘๕๖๔ และค่าความเที่ยงตรง .๘๔๓๕

๒.๓ การดำเนินการทดสอบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง โดยได้รับความร่วมมือจากครูอาจารย์ ในสถานศึกษาแต่ละแห่งที่ไปทำการทดสอบ

การทดลองสอบ ได้กระทำที่โรงเรียนบางปลาม้า "สูงสุมาเรศคุณวิทย์" ในวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๑๓ และการทดสอบจริงได้กระทำในวันที่ ๒๔ มกราคม ถึงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓

๒.๔ การวิเคราะห์ข้อมูล ในตอนทดลองสอบได้วิเคราะห์ข้อทดสอบด้วยเทคนิค ๒๗ % ในการสอบจริง ได้วิเคราะห์โดยการแจกแจงคะแนนของแบบทดสอบแต่ละตอน แล้วคำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ค่าอัตราส่วนของความแตกต่าง (Critical Ratio) และค่าอัตราส่วนร้อยละหรือเปอร์เซ็นต์ของคำตอบที่นักเรียนทำผิด

สรุปผลการค้นคว้า

๑. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียน ทั้งสามวิชารวมกัน คือ วิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีการแจกแจงของคะแนนเป็นโค้งปกติ (Normal Curve) และผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคนไม่ห่างกันนัก

๒. ความสามารถในการเรียนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าวิชาทั้งสามนี้มีองค์ประกอบรวมกัน คาสหสัมพันธ์แต่ละคู่มีค่ามากน้อยตามลำดับ ดังนี้

ก. วิชาการใช้ภาษากับวรรณคดี	มีค่าสหสัมพันธ์	.๖๓
ข. วิชาหลักภาษากับการใช้ภาษา	มีค่าสหสัมพันธ์	.๕๕
ค. วิชาหลักภาษากับวรรณคดี	มีค่าสหสัมพันธ์	.๕๕

๓. นักเรียนหญิงมีแนวโน้มว่าจะเรียนวิชาหลักภาษาได้ดีกว่านักเรียนชาย

๔. นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา และ วรรณคดี สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

๕. นักเรียนกลุ่มอายุ ๑๔-๑๖ ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่านักเรียนกลุ่มอายุ ๑๗-๑๘ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

๖. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาล มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

๗. นักเรียนตอบแบบทดสอบวิชาหลักภาษาผิดมากที่สุด คือประมาณ ๕๐ % ของข้อสอบทั้งหมด ส่วนวิชาการใช้ภาษา และวรรณคดี นักเรียนตอบผิดเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ประมาณ ๓๗ % ของข้อสอบทั้งหมด

วิจารณ์ผลการค้นคว้า

๑. จากผลที่พบว่า ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่ใช้เรียนเป็นเวลาปี ๓ ในจังหวัดสุพรรณบุรี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง (๖๓.๓๕ %) และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวรรณคดี อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูงด้วย (๖๑.๑๓ %) แสดงว่าผลการเรียนวิชาการใช้ภาษาและวิชาวรรณคดีได้ผลดีพอสมควร ส่วนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาหลักภาษา (๕๐.๓๓ %) อยู่ในระดับปานกลาง จัดว่า

ไม่เป็นที่น่าสนใจในการให้การศึกษา แสดงให้เห็นว่าการสอนวิชาหลักภาษาในโรงเรียน อาจจะยังไม่บรรลุจุดหมาย ควรที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงอีก

การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษา และวรรณคดีมากกว่าหลักภาษานั้น มีข้อที่อาจเป็นไปได้ประการหนึ่ง คือ วิชาการใช้ภาษาและวรรณคดีมีเนื้อหาที่น่าสนใจและสนุกสนานมากกว่าวิชาหลักภาษา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา - เป็นส่วนมาก ฉะนั้น จึงควรได้มีการพิจารณาปรับปรุงกิจกรรม และ วิธีสอนวิชานี้ ให้เป็นที่ น่าสนใจของนักเรียนมากขึ้น

๒. ความสามารถในการเรียนภาษาไทย วิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี มีสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ แสดงว่าวิชาทั้งสามมีความสัมพันธ์กัน และพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างวิชาการใช้ภาษา กับวรรณคดีมีค่าสูงถึง .๖๓ แสดงว่าวิชาทั้งสองนี้มีองค์ประกอบร่วมกันมากที่สุดในการเรียนภาษาไทย ส่วนสหสัมพันธ์ระหว่างวิชาหลักภาษากับการใช้ภาษา และหลักภาษากับวรรณคดีนั้นมีการลดลงมาและใกล้เคียงกัน คือ .๕๔ และ .๕๕ ตามลำดับ

ผลการค้นคว้าในข้อนี้ ยืนยันความเชื่อของครูสอนภาษาไทยที่ว่า วิชาในหมวดภาษาไทยทั้งสาม คือ หลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ควรสอนวิชาทั้งสามนั้นให้ควบคู่รวมกันไป โดยไม่แยกสอนเป็นแต่ละวิชา

ขอควรสังเกตประการหนึ่งคือ ตามธรรมชาติของภาษา วิชาหลักภาษากับการใช้ภาษา ควรจะมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด เพราะในการสอนหลักภาษานั้นควรจะมีจุดมุ่งหมายประการสำคัญเพื่อนำไปใช้ แต่จากการค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า วิชาการใช้ภาษากับวรรณคดีมีความสัมพันธ์กันมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ในการสอนวิชาหลักภาษาครูไม่ได้คำนึงถึงเรื่องการนำไปใช้เท่าที่ควร และการที่วิชาการใช้ภาษากับวรรณคดีมีความสัมพันธ์กันมากกว่า ก็เพราะว่า ในการเรียนวิชาวรรณคดีนั้นเราจำเป็นต้องอาศัยทักษะในการใช้ภาษาทั้ง ๔ ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน

๓. ความสามารถในการเรียนวิชาหลักภาษา ของนักเรียนชายและหญิง ไม่แตกต่างกัน แม้ที่นักเรียนหญิงมีแนวโน้มว่าจะเรียนได้ดีกว่าเล็กน้อยก็ตาม แต่เมื่อพิจารณา

ค่าคะแนนเฉลี่ยประกอบด้วยแล้ว จะเห็นว่าการเรียนวิชาหลักภาษาของทั้งนักเรียนชายและหญิงยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีทั้งคู่ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ถ้ามีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นแล้ว แนวโน้มเรื่องความแตกต่างระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง อาจจะมีนัยสำคัญขึ้น

๔. จากผลที่พบว่า นักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาการใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ^๑ ตรงกับการค้นคว้าของ คลาร์ก^๑ และ สโตรม^๒ ซึ่งศึกษากับนักเรียนในสหรัฐอเมริกาและพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถทางภาษาสูงกว่านักเรียนชาย และตรงกับผลงานวิจัยของ ปราณี สุทธิพงศ์^๓ เรื่อง สมรรถภาพพื้นฐานทางสมรรถานภาษา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่พบว่านักเรียนหญิงมีสมรรถภาพพื้นฐานทางสมรรถานภาษาสูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อนี้จะเป็นการยืนยันได้ว่า โดยธรรมชาติแล้วความสามารถทางภาษาของนักเรียนชายในระดับนี้มีน้อยกว่านักเรียนหญิง

๕. การที่นักเรียนกลุ่มอายุ ๑๔-๑๖ ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ทั้งวิชาหลักภาษา การใช้ภาษาและวรรณคดี สูงกว่านักเรียนกลุ่มอายุ ๑๓-๑๔ ปี แสดงว่าสมรรถภาพสมรรถานทางภาษาของนักเรียนระดับอายุ ๑๔-๑๖ ปี น่าจะดีกว่าสมรรถภาพสมรรถานทางภาษาของนักเรียนอายุสูงกว่า คือ ๑๓-๑๔ ปี อาจเป็นไปได้ว่า นักเรียนกลุ่มอายุสูง ต้องใช้สมองไปในภาระงานอื่นมากกว่าจึงทำให้ผลการเรียนภาษาไทยสูงกลุ่มอายุต่ำไม่ได้

^๑ Clark, Willis W., "Boys and Girls Are There Significant Ability and Achievement Differences?" The Journal of Educational Research, 54:205, February, 1961.

^๒ Strom, Ingrid M., "Does Knowledge of Grammar Improve Reading?" The English Journal, 14:129-133.

^๓ ปราณี สุทธิพงศ์ การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมรรถานภาษา และตัวเลข ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ในภาคการศึกษา ๑ ปรวิญานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต หน้า ๙๘.

๖. การที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย สูงกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกวิชา ตรงกับที่ ชไนเคอร์^๔ ได้ทำการค้นคว้าความแตกต่างระหว่างนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์ โดยได้ศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่จบไฮสกูลจากโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ในสหรัฐอเมริกา พบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับโรงเรียนราษฎร์มีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์ น่าจะกล่าวได้ว่า อิทธิพลของสถานศึกษา มีผลต่อการเรียนภาษาไทยจริง

๗. การที่นักเรียนตอบคำถามในวิชาหลักภาษานี้นมากกว่าวิชาการใช้ภาษา และวรรณคดี แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดสุพรรณบุรี วิชาที่การเรียนการสอนมีผลดี คือวิชาการใช้ภาษา และ วรรณคดี ส่วนวิชาหลักภาษานั้นควรได้มีการปรับปรุงและแก้ไข

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓

๑.๑ ครูสอนภาษาไทย ควรได้ศึกษาความมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชา ประมวลการสอน ตำราเรียน การใช้อุปกรณ์ และการวัดผลให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนทำการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปตามความมุ่งหมายของวิชาและได้ผลดี

^๔ Schneider, Wilber Frank., "The Comparative Achievement of the Graduates of public and Catholic High School," Dissertation Abstract, 1963.

๑.๒ ครูควรใช้การวิเคราะห์หลักสูตรให้เป็นประโยชน์ ในการกำหนด
 นำหนักพฤติกรรมต่างๆเช่น ทักษะ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การนำไปใช้ ฯลฯ ใน
 การสอนแต่ละหัวข้อ เพื่อให้สามารถจัดกิจกรรมให้กับนักเรียนได้ครบตามความมุ่งหมายของ
 เนื้อหา

๑.๓ ควรสอนวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ให้เกี่ยว
 ข้องสัมพันธ์กันไปในการเรียนแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพราะความสามารถในการเรียนวิชาทั้งสามนี้
 ของนักเรียน มีความสัมพันธ์กัน

๑.๔ ในการสอนวิชาทั้งสามนี้ให้สัมพันธ์กัน ควรจะเริ่มสอนโดยยึด
 วิชาการใช้ภาษาเป็นแกนกลาง แล้วเชื่อมโยงไปสอนวิชาวรรณคดีกับหลักภาษา ทั้งนี้เพราะ
 คาสหสัมพันธ์ของวิชาการใช้ภาษากับอีกสองวิชามีค่าสูง

๑.๕ ควรเน้นให้นักเรียนสามารถนำกฎเกณฑ์และความรู้ ที่ได้จากการ
 เรียนวิชาภาษาไทย ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนวิชาอื่นๆและในชีวิตประจำวันของ
 นักเรียนให้มากที่สุด

๑.๖ ครูควรหันมาฟังเสียงในการสอนวิชาหลักภาษาให้มาก ทั้งใน
 เนื้อหาและวิธีสอน เพราะจากการค้นคว้า พบว่า นักเรียนส่วนมากทำคะแนนได้ต่ำใน
 วิชานี้

๑.๗ เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่พบว่านักเรียนยังบกพร่องทำข้อทดสอบผิด
 มากในแต่ละวิชา ที่ครูควรจะสนใจเป็นพิเศษ มีดังนี้

วิชาหลักภาษา เรื่องที่นักเรียนตอบผิดเกินกว่า ๕๐ % คือ
 คำวิเศษณ์

ลักษณะสำคัญของภาษาไทย

อักษรนำ อักษรควบ และการผันอักษร

วิชาการใช้ภาษา เรื่องที่นักเรียนตอบผิดเกินกว่า ๔๐ % คือ

การเขียนหนังสือให้ถูกต้อง และ

ย่อความ

วิทยาวรรณคดี เรื่องที่นักเรียนตอบผิดเกินกว่า ๕๐ % คือ

ประวัติอาจารย์

บทกอสร้อย รำพึงในป่าช้า

ปารุกดา เรื่องหัวใจนักปราชญ์

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวรรณคดี

๑.๘ ครูควรช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ด้วยการสร้างเจตคติ การฝึกฝนทักษะ และการแก้ไขข้อบกพร่องอย่างมีหลักการ และโดยเฉพาะนักเรียนชายจากการค้นคว้าพบว่ามีความสามารถในการเรียนภาษาน้อยกว่านักเรียนหญิง จึงควรได้รับการเอาใจใส่จากครูให้มากขึ้น

๑.๙ ในการวัดผลการเรียนภาษาไทย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ครูควรใช้แบบทดสอบที่ได้วิเคราะห์แล้ว มีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง พอที่จะใช้เป็นเกณฑ์ในการวัดผลได้อย่างดี และครูควรได้สร้างแบบทดสอบที่มีค่าความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นสูงไว้ใช้เป็นประจำ ตามเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นรายหัวข้อไปด้วย

๑.๑๐ ครูภาษาไทยควรใช้เวลาประชุมหารือกันเป็นการสม่ำเสมอ เพื่อหาทางปรับปรุงการสอน การเรียน การแบ่งเนื้อหาในหลักสูตร และการจัดทำข้อทดสอบให้สอดคล้องกัน ทั้งนี้เพื่อการปฏิบัติตามข้อ ๑.๘ และ ๑.๙ ให้เกิดผลดีด้วย

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา

๒.๑ ในการจัดตารางสอน ไม่ควรแยกเป็นชั่วโมงหลักภาษา การใช้ภาษา และวรรณคดี ควรจัดรวมเป็นชั่วโมงภาษาไทย และในการจัดครูสอนภาษาไทย ไม่ควรจัดแยกตัวผู้สอนออกเป็นแต่ละวิชา ควรให้ครูคนเดียวกันสอนภาษาไทยทั้งหมดในแต่ละชั้น

๒.๒ การจัดชั้นเรียน น่าจะมีการพิจารณาจัดชั้นเรียนของนักเรียนตามอายุสูง-ต่ำของนักเรียนบ้างในบางชั่วโมง และบางวิชา เพราะจากการค้นคว้าพบว่ามีนักเรียนที่มีอายุสูงต่ำต่างกัน มีความสามารถในการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมนักเรียนที่มีความสามารถสูงให้เก่งยิ่งขึ้น และสามารถช่วยนักเรียนที่เรียนอ่อนได้สะดวกและเหมาะสมยิ่งขึ้น

๒.๓ ควรจัดและอำนวยความสะดวกให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ได้มี
โอกาสประชุมหารือกัน โดยสม่ำเสมอ เพื่อให้สอดคล้องกับข้อ ๑.๔, ๑.๕. และ ๑.๑๐

๒.๔ สำหรับผู้บริหารโรงเรียนราษฎร์ ควรได้พิจารณาปรับปรุง
ด้านการเรียนการสอนภาษาไทย และการจัดกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรในโรงเรียน เพื่อ
ให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป เพื่อปรับปรุงการสอนการเรียนภาษาไทย

เรื่องสำคัญที่ควรมีการศึกษาค้นคว้าต่อไป เกี่ยวกับการเรียนการสอน
ภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา คือ

๓.๑ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาชั้นอื่นๆ

๓.๒ ปัจจัยต่างๆที่อาจมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทย

๓.๓ ทักษะของครูและนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย วิธีสอนของ
ครูและวิธีเรียนภาษาไทยของนักเรียน

๓.๔ อิทธิพลของการเรียนภาษาไทยที่ส่งผลต่อความสามารถในการ
เรียนวิชาอื่น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองการประถมศึกษา, กรมสามัญศึกษา รายงานประจำปี ๒๕๐๔ โรงพิมพ์การช่าง
วุฒิศึกษา ๒๕๐๖, ๑๐๕ หน้า.
- กองการวิจัย, กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทย
ของนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดภูเก็ต" การวิจัยการศึกษา
๘: ๑-๑๔, มกราคม ๒๕๐๕.
- กองการวิจัย, กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทย
ของนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี" การวิจัย
การศึกษา ๑๐: ๑-๒๔ กันยายน ๒๕๐๕.
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล ห้างหุ้นส่วนจำกัดอักษรเจริญทัศน์ ๒๕๐๖, ๓๖๗ หน้า.
- ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนิน
พระราชทานกระแสพระราชดำริ ปัญหาการใช้คำไทย ในการประชุมทาง
วิชาการเมื่อ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๕ โรงพิมพ์ศิริพร ๒๕๐๕ นับจำนวนหน้าไม่ได้.
- นิรันดร์ นวมารค "สอนภาษาไทยให้ดี" วารสารจันทร์เกษม ๔๔: ๑๕-๑๘ มกราคม
-กุมภาพันธ์ ๒๕๐๕.
- ประสงค์ ราชณสุข ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียน
รัฐบาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๖, ๒๓๓ หน้า.
- ปราณี สุทธิพงศ์ การศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพพื้นฐานทางสมองด้านภาษาและตัวเลข
ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายและมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา
๒๕๑๐ ในภาคการศึกษา ๑ ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๑, ๑๐๘ หน้า.

ไพบูลย์ รัตนมังคละ การทดลองใช้ข้อทดสอบแบบปรนัยในโรงเรียน และแบบทดสอบ
เบื้องต้น โรงเรียนการช่างวุฒิสึกษาแผนกการพิมพ์ ๒๔๔๔, ๑๕๒ หน้า.

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๔๓ โรงพิมพ์
สหการพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๔๔, ๑๐๕๐ หน้า.

รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กุสุมา ณ อยู่ชยา ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา วิชาภาษาไทยตอน ๑ วิธีสอนภาษาไทย โรงพิมพ์ กุสุสภา
๒๕๐๕, ๑๔๖ หน้า .

วรเวทย์พิสิฐ, พระ หลักภาษาไทย โรงพิมพ์วิทยาลัยเทคนิค ๒๕๐๒, ๑๔๕ หน้า.

วัน เกษพิชัย ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภูมิศาสตร์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียน
ประถมศึกษาบางโรงเรียน ในภาคศึกษา ๑ ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๗, ๑๔๖ หน้า.

วัน สังข์สะอาด การสำรวจการใช้เวลาว่างของนักเรียนในโรงเรียนวิสามนศึกษา
และอาชีวศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕, ๑๑๗ หน้า.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ แบบเรียนวรรณคดีไทย เล่ม ๓ โรงพิมพ์คุรุสภา
พ.ศ. ๒๕๐๖, ๒๖๖ หน้า.

ศิขร แสงขลุ และคณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมปลาย ในโรงเรียน
ปัจจุบัน วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๑,
๑๒๗ หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๔๔๓ โรงพิมพ์ คุรุสภา
๒๔๔๓, ๒๕ หน้า.

ศึกษานิเทศก์ ฝ่ายสามัญศึกษา จังหวัดพระนคร, หน่วย การวัดผลการศึกษา โรงพิมพ์
สัมพันธ์กิจการ ๒๕๐๖, ๕๕ หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมการฝึกหัดครู คู่มือครูวิชาภาษาไทย โรงพิมพ์บรรหาร
พ.ศ. ๒๕๐๔, ๒๒๓ หน้า.

ศึกษานิเทศก์, หน่วย กรมวิสามัญศึกษา จุลสารภาษาไทย กรุงเทพมหานคร ๒๕๐๒,
๑๔๑ หน้า.

สุภชัย รัตนโกมุท, ร.อ. และคณะ หลักภาษาไทยชั้นเตรียมอุดมศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา
พ.ศ. ๒๕๐๔, ๓๘๒ หน้า.

สฤทธิพันธ์ พูลสวัสดิ์ การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตร
วิชาการศึกษา ในสถาบันฝึกหัดครูทั่วประเทศ พุทธศักราช ๒๕๐๗ ปรินิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๘, ๑๓๐ หน้า.

สุนันทา โสรัจ การศึกษาศามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษานา
มูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัด
พระนคร ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๑,
๑๕๗ หน้า.

สมบุญ ชิตพงศ์ สมรรถภาพทางสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ
ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๑, ๑๑๔ หน้า.

สมโรจน์ สวัสดิ์กุล ณ อยุธยา "การสอนวิชาวรรณคดีไทย หรือวรรณคดีวิจักขณ์" วารสาร
จันทร์เกษม ๔๓: ๑๗-๔๒ กรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๕.

อนุমানราชชน, พระยา นิรุกติศาสตร์ ภาค ๑ โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม ๒๔๘๘, ๑๔๘ หน้า.

อนุমানราชชน, พระยา และ สารประเสริฐพระ วาสินี โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๑, ๑๗๔ หน้า.

อินทร์ ศรีคุณ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ
และการแต่งความ ของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในโรงเรียนประถม
ศึกษา ๒ แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๗, ๑๔๘ หน้า.

Andreas, Burton G., Experimental Psychology John Wiley & Son, Inc., New York, 1960, 595 pp.

Briggs, Thomas H., "Formal English Grammar and Discipline" Encyclopedia of Educational Research, p 461, edited by Chester W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960.

Clark, Willis W., "Boys and Girls - Are There Significant Ability and Achievement Differences ?" The Journal of Educational Research, 54:205, February 1961.

Dawson, Mildred A., and Zollinger, Marian, Guiding Language Learning, Copyright 1957 by World Book Company 215 pp.

Deverell, A.R., "Are Reading Improvement Courses at The University Level Justified?" The Journal of Educational Research, 54:210, February 1961.

Educational Testing Service, Making Your Own Tests, Princeton New Jersey, 26 pp.

Fan, Chung-Teh, Item Analysis Table, Educational Testing Service, Princeton New Jersey, 1952, 32 pp.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education Longman Green and Co., New York, 1961, 312 pp.

Gerberich, J. Raymond; Green, Harry A. and Jorgensen, A.N., Measurement and Evaluation in the Modern School, David Mc. Kay Company, Inc., New York, 1962.

Hilliard, G.H., Probable Types of Difficulties Underlying Low Scores in Comprehension Tests, University of Iowa, 2:6, 1934, 60 pp.

Lado, Robert, Language Testing, The Construction and Use of Foreign Language Tests, Longmans, New York, 1961, 389 pp.

Mc. Cartney, William A., "The Developement of an Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshmen," Dissertation Abstracts, 23: 2375-2376, January, 1963.

Parsley, Kenneth M., "Are There Really Sex Differences in Achievement?" Journal of Educational Research, 57:210-212, December 1963.

Pauk, Walter A., "Are Present Reading Test Valid for Both Girls and Boys?" The Journal of Educational Research 53:279, March, 1960.

Ptacek, William Joseph, "Eighth Grade Pupils Achievement In Rural and City Schools in Western Nebraska" Dissertation Abstract, 1965.

Rankin, Paul T., "Listening Ability" Proceeding of the Ohio States Educational Conference 1929, Ohio States University 1929, pp. 172-185.

Schneider, Wilber Frank., "The Comparative Achievement of the Graduates of Public and Catholic High School" Dissertation Abstract, 1963.

Smith, Frederick R., "The Academic Achievement of Academically Talented Students," Journal of Educational Research, 56:255-259, January, 1963.

Strom Ingrid M., "Does Knowledge of Grammer Improve Reading?" The English Journal, 14:129-133, March, 1956.

The World Book Encyclopedia Vol.15 pp. 151-160, Copyright by Field Enterprises Educational Corporation, 1960.

Wozencraft, Marian, "Sex Comparisions of Certain Abilities" Journal of Educational Research 57:21-27 September, 1963.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตาราง ๑๘ ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ วิชาหลักภาษา จำนวน ๖๑ ข้อ

ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r	ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r
๑	๘	๑๒	-	-	๓๑	๑๐๐	๕๖	.๘๓	.๖๙
๒	๒๐	๔	.๑๑	.๓๕	๓๒	๖๐	๘๘	.๕๔	.๑๒
๓	๖๐	๑๒	.๓๔	.๕๒	๓๓	๔๔	๔	.๒๑	.๕๓
๔	๘๘	๓๖	.๖๔	.๕๕	๓๔	๑๐๐	๑๒	.๖๓	.๘๓
๕	๙๒	๕๖	.๗๖	.๔๗	๓๕	๖๘	๖๒	.๓๘	.๕๘
๖	๑๖	-	.๐๓	.๔๙	๓๖	๖๘	๕๒	.๖๐	.๑๓
๗	๓๒	๓๒	.๕๒	.๔๐	๓๗	๖๔	๔๐	.๕๒	.๒๔
๘	๕๖	๔	.๒๖	.๖๔	๓๘	๓๖	๓๖	.๕๖	.๔๑
๙	๓๒	๔๔	.๕๘	.๒๙	๓๙	๘๘	๕๖	.๓๓	.๓๙
๑๐	๕๖	๓๒	.๔๔	.๒๕	๔๐	๘๐	๒๔	.๕๒	.๕๖
๑๑	๖๔	๔๐	.๕๒	.๒๔	๔๑	๔๐	๔๐	.๔๐	-
๑๒	๙๒	๒๘	.๖๓	.๖๖	๔๒	๘๘	๓๖	.๖๔	.๕๕
๑๓	๖๔	๓๒	.๘๘	.๓๒	๔๓	๙๒	๘๘	.๓๒	.๕๓
๑๔	๘๘	๒๐	.๕๕	.๖๓	๔๔	๓๒	๒๘	.๓๐	.๐๕
๑๕	๖๐	๔๔	.๕๒	.๑๖	๔๕	๒๘	๔	.๑๔	.๘๔
๑๖	๓๖	๒๘	.๓๒	.๐๙	๔๖	๘๐	๕๖	.๖๘	.๒๘
๑๗	๓๒	๒๔	.๘๘	.๘๘	๔๗	๙๒	๖๐	.๓๘	.๔๓
๑๘	๒๘	๘	.๑๓	.๓๒	๔๘	๘๘	๒๔	.๓๖	.๒๖
๑๙	๘๐	๒๘	.๕๕	.๕๒	๔๙	๓๒	๓๖	.๕๔	.๓๖
๒๐	๓๖	๓๒	.๓๔	.๐๔	๕๐	๘๘	๒๐	.๕๕	.๖๓
๒๑	๘๐	๔	.๓๓	.๓๓	๕๑	๑๐๐	๒๘	.๓๑	.๘๑
๒๒	๙๒	๒๘	.๖๓	.๖๖	๕๒	๘๐	๓๖	.๕๙	.๔๕
๒๓	๘๘	๘๘	.๘๘	-	๕๓	๖๔	๔	.๒๙	.๖๙
๒๔	๘๐	๔๔	.๖๓	.๓๘	๕๔	๓๖	๓๒	.๕๔	.๔๔
๒๕	๔๔	๒๔	.๓๔	.๒๒	๕๕	๕๖	๘๔	.๕๐	.๑๒
๒๖	๖๐	๒๘	.๔๔	.๓๓	๕๖	๑๐๐	๓๒	.๘๙	.๖๐
๒๗	๓๖	๓๖	.๕๖	.๔๑	๕๗	๓๒	๑๖	.๔๓	.๕๖
๒๘	๑๖	๒๘	-	-	๕๘	๖๔	๒๘	.๖๖	.๓๖
๒๙	๑๖	๑๖	.๑๖	-	๕๙	๘๐	๔๔	.๖๓	.๓๘
๓๐	๓๖	๑๖	.๕๕	.๖๐	๖๐	๖๔	๒๘	.๖๖	.๓๖
					๖๑	๘๘	๖๐	.๓๕	.๓๖

ตาราง ๒๐ ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ วิชาภาษาไทย จำนวน ๖๐ ข้อ

ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r	ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r
๑	๒๘	๔	.๑๔	.๔๔	๓๑	๖๘	๖๐	.๖๔	.๐๙
๒	๔๐	๓๒	.๓๖	.๐๙	๓๒	๙๖	๖๔	.๙๐	.๑๔
๓	๙๖	๔๔	.๖๐	.๓๓	๓๓	๕๒	๒๐	.๓๕	.๓๕
๔	๖๘	๕๒	.๖๐	.๑๙	๓๔	๔๐	๒๐	.๓๐	.๒๔
๕	๘	๘	.๐๘	-	๓๕	๘๘	๖๘	.๙๙	.๒๘
๖	๖๐	๒๔	.๔๒	.๓๙	๓๖	๙๒	๔๔	.๙๑	.๕๖
๗	๘๘	๕๖	.๙๓	.๓๙	๓๗	๘๐	๓๒	.๕๙	.๔๙
๘	๘๘	๔๔	.๔๖	.๐๔	๓๘	๙๖	๘๐	.๘๙	.๓๕
๙	๘๔	๓๒	.๕๙	.๕๓	๓๙	๕๖	๒๔	.๔๐	.๓๓
๑๐	๘๘	๔๔	.๖๘	.๔๙	๔๐	๘	๘	.๐๘	-
๑๑	๔๔	๔	.๒๑	.๕๙	๔๑	๔๐	๒๘	.๓๔	.๑๓
๑๒	๙๖	๘๘	.๙๖	.๖๒	๔๒	๒๔	๑๒	.๑๘	.๑๙
๑๓	๘๔	๙๖	.๘๐	.๑๖	๔๓	๑๒	๔	.๐๘	.๒๓
๑๔	๒๐	๔	.๑๑	.๓๕	๔๔	๖๘	๒๐	.๔๓	.๔๙
๑๕	๙๖	๔๐	.๕๘	.๓๙	๔๕	๙๒	๖๐	.๙๘	.๓๑
๑๖	๖๔	๓๒	.๔๘	.๓๒	๔๖	๘๘	๔๔	.๖๘	.๔๙
๑๗	๘๐	๖๐	.๙๐	.๒๔	๔๗	๙๖	๙๒	.๘๖	.๔๔
๑๘	๙๒	๑๒	.๔๐	.๖๑	๔๘	๒๘	๒๔	.๒๖	.๐๕
๑๙	๘๘	๖๘	.๙๙	.๒๘	๔๙	๘๘	๕๖	.๙๓	.๓๙
๒๐	๑๖	๔	.๐๙	.๓๐	๕๐	๙๖	๔๐	.๕๘	.๓๙
๒๑	๙๒	๖๐	.๙๘	.๔๓	๕๑	๙๒	๖๘	.๘๑	.๓๖
๒๒	๖๘	๔๐	.๕๔	.๒๙	๕๒	๘๘	๒๘	.๖๐	.๖๑
๒๓	๘๔	๖๔	.๙๕	.๒๕	๕๓	๖๐	๒๘	.๔๔	.๓๓
๒๔	๘๘	๔๐	.๖๖	.๕๒	๕๔	๘๔	๙๒	.๙๘	.๑๙
๒๕	๙๒	๓๖	.๖๙	.๖๑	๕๕	๑๐๐	๖๘	.๘๙	.๖๓
๒๖	๙๖	๓๒	.๕๔	.๔๔	๕๖	๘๔	๖๐	.๙๓	.๒๙
๒๗	๘๘	๘	.๒๖	.๕๐	๕๗	๙๒	๔๐	.๕๖	.๓๓
๒๘	๘๘	๓๒	.๔๐	.๑๙	๕๘	๖๘	๕๒	.๖๐	.๑๙
๒๙	๒๔	๑๒	.๑๘	.๑๙	๕๙	๙๒	๓๖	.๖๙	.๖๑
๓๐	๕๖	๓๖	.๔๖	.๒๐	๖๐	๕๒	-	.๒๐	.๙๓

ตาราง ๒๑ ตารางวิเคราะห์แบบทดสอบ วิชาวรรณคดี จำนวน ๖๕ ข้อ

ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r	ลำดับข้อ	P _H	P _L	p	r
๑	๗๒	๖๘	.๗๐	.๐๕	๓๓	๑๐๐	๗๖	.๙๐	.๕๗
๒	๙๖	๗๒	.๘๖	.๔๔	๓๔	๙๒	๖๘	.๘๑	.๓๖
๓	๘๘	๔๔	.๗๐	.๔๖	๓๕	๗๖	๑๖	.๔๕	.๖๐
๔	๕๖	๑๖	.๓๕	.๔๓	๓๖	๕๒	๔	.๒๔	.๖๒
๕	๘๐	๒๘	.๕๕	.๕๒	๓๗	๘๐	๓๖	.๕๙	.๔๕
๖	๔๔	๑๒	.๒๗	.๓๙	๓๘	๗๒	๖๐	.๖๖	.๑๓
๗	๘๔	๔๔	.๖๕	.๔๓	๓๙	๑๖	๒๐	-	-
๘	๑๐๐	๔๔	.๗๘	.๗๕	๔๐	๘๔	๕๖	.๗๑	.๓๓
๙	๘๘	๓๖	.๖๔	.๕๕	๔๑	๙๖	๖๔	.๘๓	.๕๑
๑๐	๕๖	๔๔	.๕๐	.๑๒	๔๒	๙๒	๘๘	.๙๐	.๐๙
๑๑	๙๒	๘๘	.๙๐	.๐๙	๔๓	๙๖	๙๒	.๙๔	.๑๔
๑๒	๘๘	๗๖	.๘๒	.๑๙	๔๔	๘๔	๖๘	.๗๖	.๒๑
๑๓	๙๒	๖๘	.๘๑	.๓๖	๔๕	๘๘	๕๒	.๗๑	.๔๓
๑๔	๙๖	๘๐	.๘๙	.๓๕	๔๖	๙๖	๒๘	.๖๗	.๗๓
๑๕	๘๘	๔๐	.๖๖	.๕๒	๔๗	๘๔	๕๖	.๗๑	.๓๓
๑๖	๑๐๐	๗๖	.๙๐	.๕๗	๔๘	๑๐๐	๘๔	.๙๓	.๔๙
๑๗	๕๒	๘	.๒๘	.๕๓	๔๙	๙๒	๔๔	.๗๑	.๕๖
๑๘	๕๖	๖	.๒๖	.๖๔	๕๐	๑๐๐	๙๒	.๙๔	.๒๖
๑๙	๑๐๐	๘๘	.๙๕	.๔๓	๕๑	๑๐๐	๒๔	.๖๙	.๘๒
๒๐	๔๐	๑๖	.๒๗	.๒๙	๕๒	๑๐๐	๗๖	.๙๐	.๕๗
๒๑	๑๐๐	๖๘	.๘๗	.๖๓	๕๓	๔๔	๒๐	.๓๒	.๒๘
๒๒	๔๔	๒๐	.๓๓	.๓๑	๕๔	๘๐	๔๐	.๖๑	.๔๒
๒๓	๒๘	๒๘	.๒๘	-	๕๕	๘๐	๕๒	.๖๗	.๓๑
๒๔	๘๔	๗๒	.๗๘	.๑๗	๕๖	๗๖	๘๔	.๖๒	.๓๐
๒๕	๙๒	๗๒	.๘๓	.๓๒	๕๗	๓๖	๑๖	.๒๔	.๒๕
๒๖	๙๒	๓๒	.๖๕	.๖๔	๕๘	๕๒	๑๖	.๓๓	.๔๐
๒๗	๗๖	๓๒	.๕๔	.๔๔	๕๙	๘๘	๗๒	.๘๐	.๒๔
๒๘	๘๘	๘๘	.๘๘	-	๖๐	๗๒	๓๒	.๕๒	.๔๐
๒๙	๔	๘	-	-	๖๑	๖๘	๓๒	.๔๙	.๓๗
๓๐	๘๘	๓๖	.๖๔	.๕๕	๖๒	๕๒	๔	.๒๔	.๖๒
๓๑	๓๔	๔	.๔๐	.๗๐	๖๓	๖๐	๘๘	.๕๔	.๑๒
๓๒	๗๒	๒๘	.๕๐	.๔๔	๖๔	๘๐	๘๘	.๖๕	.๓๕
					๖๕	๑๐๐	๖๔	.๘๖	.๖๕

ภาคผนวก ข

วิธีหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ

ผู้วิจัยได้นำข้อทดสอบจำนวน ๔๑ ฉบับที่ทดลองสอบ มาตรวจใหม่ให้คะแนนเฉพาะข้อที่จะนำไปใช้ในการสอบจริง วิชาละ ๔๐ ข้อ เมื่อตรวจและรวมคะแนนเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงนำมาคำนวณโดยใช้สูตร

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(\frac{s_t^2 - \sum pq}{s_t^2} \right)$$

$$s_t^2 = \frac{\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

- r_{tt} = ค่าความเชื่อมั่น
 n = จำนวนข้อคำถามของแบบทดสอบ
 s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ
 p = อัตราส่วนที่นักเรียนทำถูกในแต่ละข้อ (proportion passing)
 q = $1-p$ (proportion falling)
 N = จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 x^2 = ผลรวมของคะแนน ยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ = ผลรวมกำลังสองของคะแนน

ก่อนจะแทนค่าในสูตรนี้ จะต้องคำนวณหาค่า

๑. ค่าความแปรปรวนของคะแนน (s_t^2)

๒. ผลบวกของผลคูณ ของสัดส่วนที่เด็กทำได้ในแต่ละข้อ กับสัดส่วนที่ทำผิดในแต่ละข้อ ($\sum pq$)

๑. ค่าความแปรปรวนของคะแนน วิชาการใช้ภาษา
คำนวณดังนี้

ก. หาผลรวมของคะแนน

ข. หาคายกกำลังสองของผลรวมของคะแนน

ค. หาผลรวมกำลังสองของคะแนน แล้วนำไปแทนค่าในสูตร

$$S_t^2 = \frac{\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

ในที่นี้ N = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๕๓

$(\sum x)^2$ = คายกกำลังสองของผลรวมของคะแนน ๔๔๕๕๕

$\sum x^2$ = ผลรวมกำลังสองของคะแนน ๕๖๐๔๖

แทนค่า

$$= \frac{๕๓ \times ๕๖๐๔๖ - ๔๔๕๕๕^2}{๕๓ \times ๕๒}$$

$$= \frac{๕๒๑๒๒๓๘ - ๔๔๕๕๕^2}{๔๕๕๖}$$

$$= \frac{๒๕๒๓๔๔}{๔๕๕๖}$$

$$= ๖๖.๕๘๐๕$$

ค่าความแปรปรวนของคะแนน วิชาการใช้ภาษา คือ ๖๖.๕๘๐๕

๒. การหาผลบวกระหว่างผลคูณของสัดส่วนที่นักเรียนทำได้แต่ละข้อ (p)
กับสัดส่วนที่นักเรียนทำผิดในแต่ละข้อ (q)

นำคะแนนที่นักเรียนทั้ง ๕๓ คนทำถูกในแต่ละข้อ ไปคิดเป็นเปอร์เซ็นต์
จะได้เป็นค่า p สำหรับค่า q คือ ๑ ลบด้วยค่า p

จากนั้นนำค่า p คูณกับ q จะได้เป็น $\sum pq$ ดังแสดงใน

ตาราง ๒๒ ผลบวกระหว่างผลคูณของสัดส่วนที่นักเรียนทำได้ในแต่ละข้อ กับสัดส่วนที่นักเรียนทำผิดในแต่ละข้อ ในวิชาการไวยากรณ์

ลำดับข้อ	สัดส่วนที่นักเรียนตอบผิดในแต่ละข้อ	สัดส่วนที่นักเรียนตอบถูกในแต่ละข้อ	ค่า p _q	ลำดับข้อ	สัดส่วนที่นักเรียนตอบผิดในแต่ละข้อ	สัดส่วนที่นักเรียนตอบถูกในแต่ละข้อ	ค่า p _q
๑	.๕๐	.๖๐	.๒๕๐๐	๒๑	.๕๓	.๕๓	.๒๕๕๑
๒	.๕๖	.๕๕	.๒๕๖๕	๒๒	.๖๓	.๓๓	.๒๓๓๑
๓	.๒๐	.๕๐	.๑๖๐๐	๒๓	.๒๑	.๓๕	.๑๖๕๕
๔	.๓๕	.๖๑	.๒๓๓๕	๒๔	.๑๕	.๕๑	.๑๕๓๕
๕	.๒๕	.๓๒	.๒๐๑๖	๒๕	.๓๓	.๖๓	.๒๓๓๑
๖	.๓๕	.๒๕	.๑๕๓๕	๒๖	.๖๐	.๕๐	.๒๕๐๐
๗	.๒๕	.๓๑	.๒๐๕๕	๒๗	.๕๒	.๕๕	.๒๕๕๖
๘	.๕๕	.๕๖	.๒๕๕๕	๒๘	.๑๕	.๕๕	.๑๕๕๕
๙	.๓๖	.๖๕	.๒๓๐๕	๒๙	.๓๕	.๖๖	.๒๓๕๕
๑๐	.๖๒	.๓๕	.๒๓๕๖	๓๐	.๑๓	.๕๓	.๑๕๑๑
๑๑	.๑๕	.๕๕	.๑๕๕๕	๓๑	.๕๑	.๕๕	.๒๕๑๕
๑๒	.๒๑	.๓๕	.๑๖๕๕	๓๒	.๒๕	.๓๖	.๑๕๒๕
๑๓	.๓๐	.๓๐	.๒๑๐๐	๓๓	.๓๐	.๓๐	.๒๑๐๐
๑๔	.๓๕	.๖๑	.๒๓๓๕	๓๔	.๓๕	.๖๑	.๒๓๓๕
๑๕	.๓๕	.๖๕	.๒๓๓๕	๓๕	.๐๕	.๕๑	.๐๕๑๕
๑๖	.๓๖	.๖๕	.๒๓๐๕	๓๖	.๖๐	.๕๐	.๒๕๐๐
๑๗	.๕๒	.๕๕	.๒๕๓๖	๓๗	.๒๑	.๓๕	.๑๖๕๕
๑๘	.๓๓	.๒๓	.๑๕๓๓	๓๘	.๕๖	.๕๕	.๒๕๕๕
๑๙	.๐๖	.๕๕	.๐๕๖๕	๓๙	.๓๕	.๖๖	.๒๓๕๕
๒๐	.๕๕	.๕๕	.๒๕๕๕	๔๐	.๓๐	.๓๐	.๒๑๐๐

จากตาราง ๒๒ ผลบวกระหว่างผลคูณของสัดส่วนที่นักเรียนทำถูกแต่ละข้อ กับสัดส่วนที่นักเรียนทำผิดแต่ละข้อ ($\sum p_{q}$) คือ ๔.๑๕๕๐

๓. นำค่าที่คำนวณได้จากข้อ ๑ และ ข้อ ๒ ไปหาความเชื่อมั่น ในสูตร

$$r_{tt} = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(\frac{s_t^2 - pq}{s_t^2} \right)$$

$$= \frac{๔๔}{๓๔} \left(\frac{๒๔.๕๔๐๕ - ๘.๑๔๔๐}{๒๔.๕๔๐๕} \right)$$

$$\therefore ๑.๐๒๕๖ \left(\frac{๒๑.๓๙๖๕}{๒๔.๕๔๐๕} \right)$$

$$= ๑.๐๒๕๖ \times .๘๖๒๖$$

$$= .๘๘๑๑$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวิชาภาษาไทย คือ .๘๘๑๑

สำหรับการคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวิชาหลักภาษาและวรรณคดี ก็ดำเนินการเช่นเดียวกัน โดยมีค่าสถิติเบื้องต้นดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๓ ค่าสถิติเบื้องต้นและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	N	$\sum x^2$	$(\sum x)^2$	s_t^2	$\sum pq$	r_{tt}
หลักภาษา	๔๓	๔๖๙๘๔	๓๘๘๐๘๐๐	๕๔.๘๓๓๖	๘.๕๕๕๓	.๘๖๕๘
การใช้ภาษา	๔๓	๕๖๐๔๖	๔๔๕๘๕๒๘	๒๔.๕๔๐๕	๘.๑๔๔๐	.๘๘๑๑
วรรณคดี	๔๓	๕๘๑๘๒	๕๐๓๕๕๓๖	๔๓.๘๔๙๙	๙.๘๔๖๙	.๘๘๒๑

วิธีหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ

เพื่อวิเคราะห์ว่าแบบทดสอบนี้ มีความเที่ยงตรงในเชิงทำนายมากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยจึงใช้วิธีหาคาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบทดสอบกับคะแนนสอบประจำภาคกลาง ของนักเรียนในวิชาภาษาไทย

แบบทดสอบจะมีค่าความเที่ยงตรงสูง ก็ต่อเมื่อคาสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแบบทดสอบกับคะแนนสอบภาษาไทยประจำภาคกลางของนักเรียน มีค่าสูง

ตัวอย่างการคำนวณค่าความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา

คำนวณโดยการใช้สูตร

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum x^2 - (\sum x)^2][N \sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

$\sum x$ = ผลรวมของคะแนนวิชาการใช้ภาษา จากการสอบประจำภาค ๕๓๖๐

$\sum y$ = ผลรวมของคะแนนวิชาการใช้ภาษา จากการตอบแบบทดสอบ ๒๒๒๙

$\sum xy$ = ผลรวมของผลคูณของคะแนนสอบประจำภาค กับคะแนนจากแบบทดสอบ = ๑๓๐๖๒๖

$\sum x^2$ = ผลรวมของกำลังสองของคะแนนสอบประจำภาค ๓๑๒๐๐๖

$\sum y^2$ = ผลรวมของกำลังสองของคะแนนจากแบบทดสอบ ๕๖๐๔๖

N = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ๕๓ คน

r_{xy} = ค่าสหสัมพันธ์ ?

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r_{xy} &= \frac{(๕๓ \times ๑๓๐๖๒๖) - (๕๓๖๐ \times ๒๒๒๙)}{\sqrt{(๕๓ \times ๓๑๒๐๐๖ - ๒๘๙๖๖๐๐)(๕๓ \times ๕๖๐๔๖ - ๔๙๕๕๕๒๙)}} \\ &= \frac{๑๒๑๔๔๒๑๘ - ๑๑๙๓๖๙๒๐}{\sqrt{(๒๘๐๑๖๕๕๘ - ๒๘๙๖๖๐๐)(๕๒๑๒๒๓๘ - ๔๙๕๕๕๒๙)}} \\ &= \frac{๒๑๑๕๕๘}{\sqrt{(๒๘๐๑๖๕๕๘)(๒๕๖๓๗๐๙)}} \\ &= \frac{๒๑๑๕๕๘}{๓๕.๖๔๕ \times ๕๐๖.๓๔๑} \\ &= \frac{๒๑๑๕๕๘}{๒๖๙๓๓๐.๘๑๒๕} \\ &= .๗๘๕๓ \end{aligned}$$

ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนการใช้ภาษา คือ .๗๘๕๓

สำหรับค่าสหสัมพันธ์วิชาอื่นๆ ก็ดำเนินการคำนวณเช่นเดียวกัน ถึงแม้ค่าสถิติเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๔ ค่าสถิติเบื้องต้นและค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	N	$\sum x$	$\sum y$	$\sum xy$	$\sum x^2$	$\sum y^2$	r
หลักภาษา	๔๓	๒๕๑๔	๑๙๙๐	๕๖๕๕๑	๙๑๙๙๖	๔๖๙๘๔	.๗๓๑๘
การใช้ภาษา	๔๓	๕๓๖๐	๒๒๒๓	๑๓๐๖๒๖	๓๑๒๐๐๖	๕๖๐๘๖	.๗๘๕๓
วรรณคดี	๔๓	๒๔๐๔	๒๒๔๔	๕๔๙๑๔	๖๔๐๓๔	๕๘๑๘๒	.๖๗๙๕
ทั้งสามวิชา	๔๓	๑๐๒๘๒	๖๔๓๑	๓๓๑๑๖๘	๑๑๕๘๖๓๘	๔๓๕๐๖๙	.๘๔๓๓๕

ກາຄຜນວກ ຄ

ตาราง ๒๕ การแจกแจงความถี่ของคะแนน วิชาหลักภาษา

ช่วงคะแนน	จำนวนรอบขีด	ความถี่
๓๗ - ๓๘	///	๔
๓๕ - ๓๖	///	๔
๓๓ - ๓๔	///	๑๓
๓๑ - ๓๒	///	๒๐
๒๙ - ๓๐	///	๔๕
๒๗ - ๒๘	///	๕๗
๒๕ - ๒๖	///	๗๔
๒๓ - ๒๔	///	๗๑
๒๑ - ๒๒	///	๑๐๕
๑๙ - ๒๐	///	๑๓๑
๑๗ - ๑๘	///	๑๐๑
๑๕ - ๑๖	///	๑๐๑
๑๓ - ๑๔	///	๗๕
๑๑ - ๑๒	///	๕๔
๙ - ๑๐	///	๒๒
๗ - ๘	///	๑๒
๕ - ๖	///	๕
๓ - ๔	///	๑
รวม		๙๐๐

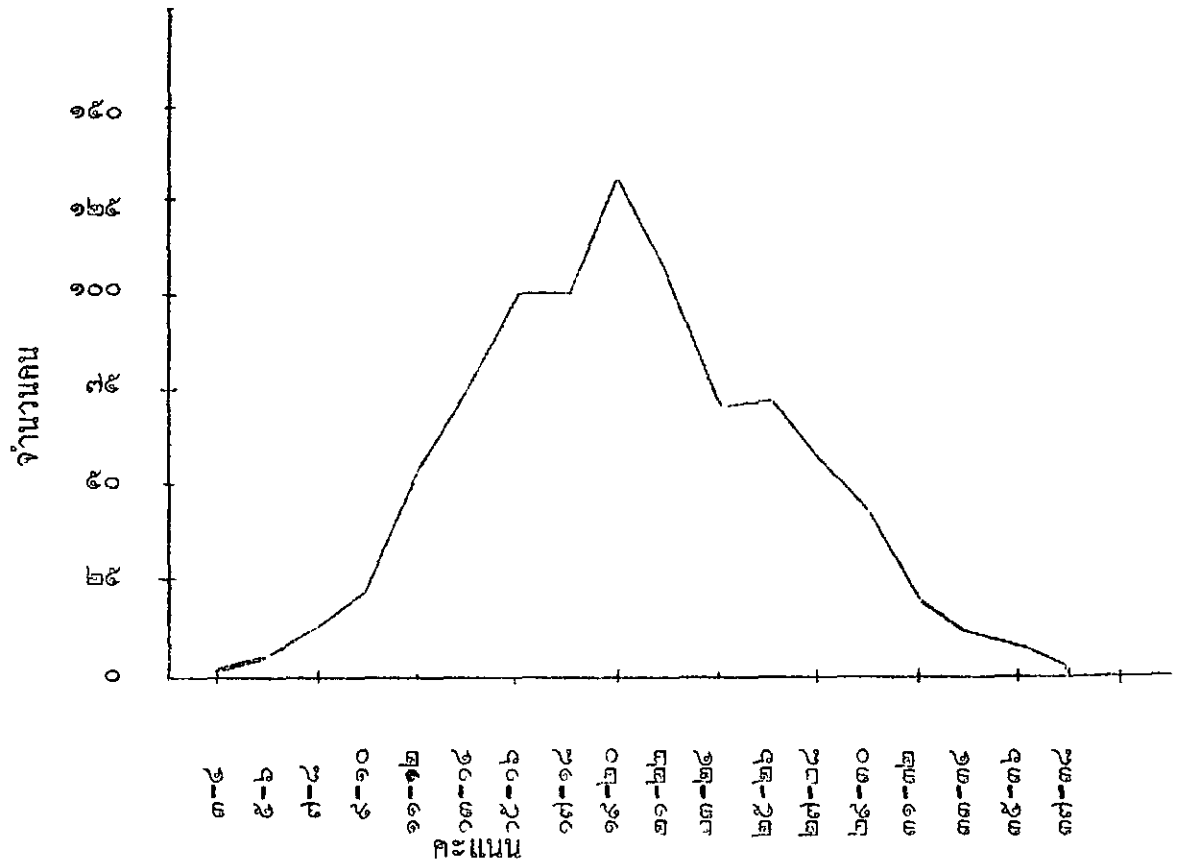
ตาราง ๒๖ การแจกแจงความถี่ของคะแนน วิชาการใช้ภาษา

ช่วงคะแนน	จำนวนรอยขีด	ความถี่
๓๓ - ๓๔	///	๕
๓๕ - ๓๖	/// //	๒๓
๓๓ - ๓๔	/// //	๓๔
๓๑ - ๓๒	/// //	๔๖
๒๙ - ๓๐	/// //	๑๐๓
๒๗ - ๒๘	/// //	๑๔๐
๒๕ - ๒๖	/// //	๑๒๔
๒๓ - ๒๔	/// //	๑๐๙
๒๑ - ๒๒	/// //	๑๐๒
๑๙ - ๒๐	/// //	๖๙
๑๗ - ๑๘	/// //	๔๑
๑๕ - ๑๖	/// //	๒๕
๑๓ - ๑๔	///	๑๑
๑๑ - ๑๒	///	๖
๙ - ๑๐		๑
๗ - ๘	///	๓
๕ - ๖	/	๑
รวม		๕๐๐

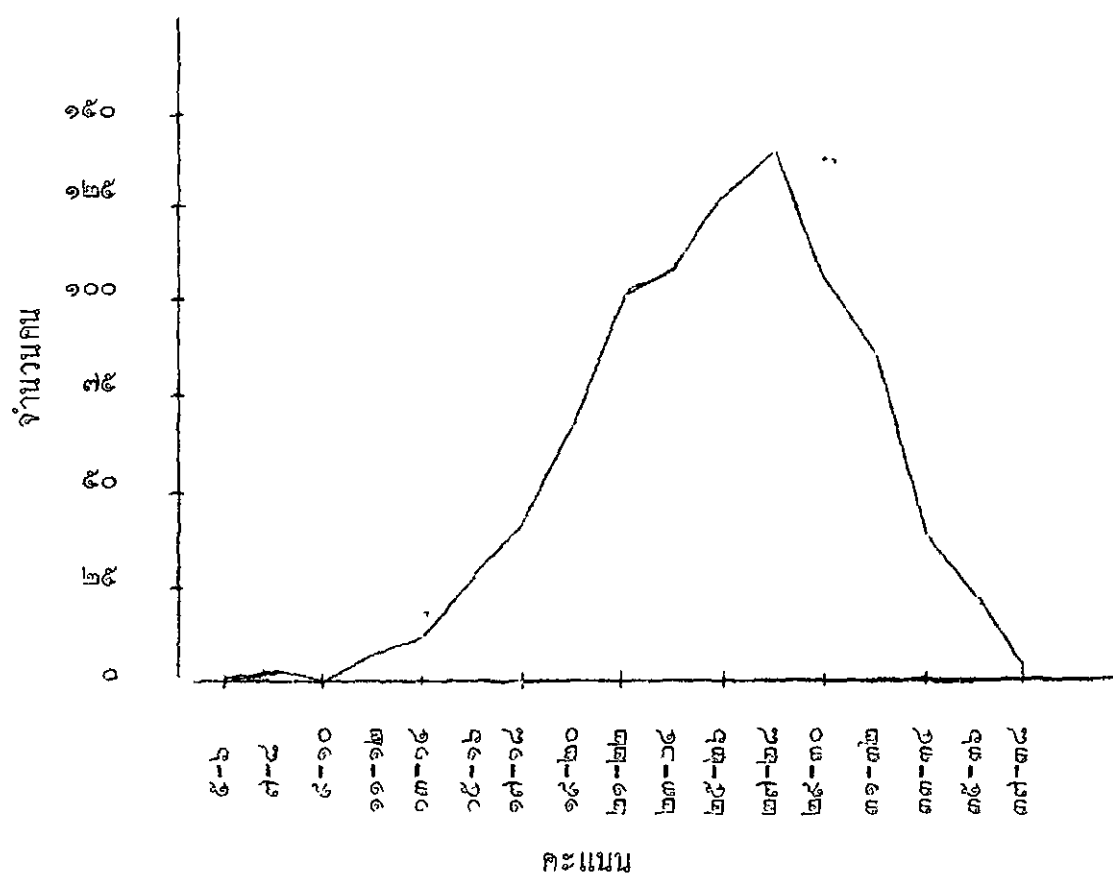
ตาราง ๑.๗ การแจกแจงความถี่ของคะแนน วิชาวรรณคดี

ช่วงคะแนน	จำนวนรอบขีด	ความถี่
๓๙ - ๔๐ //		๒
๓๘ - ๓๙ //		๕
๓๕ - ๓๖ ////		๑๙
๓๓ - ๓๔ //////////////////////////////////		๕๓
๓๑ - ๓๒ //////////////////////////////////		๕๔
๒๙ - ๓๐ //////////////////////////////////		๕๖
๒๗ - ๒๘ //////////////////////////////////		๑๒๑
๒๕ - ๒๖ //////////////////////////////////		๑๓๕
๒๓ - ๒๔ //////////////////////////////////		๑๐๕
๒๑ - ๒๒ //////////////////////////////////		๘๕
๑๙ - ๒๐ //////////////////////////////////		๘๙
๑๗ - ๑๘ //////////////////////////////////		๕๑
๑๕ - ๑๖ ////		๔๐
๑๓ - ๑๔ ////		๓๐
๑๑ - ๑๒ ////		๑๖
๙ - ๑๐ ///		๔
๗ - ๘ //		๒
๕ - ๖ /		๑
รวม		๔๐๐

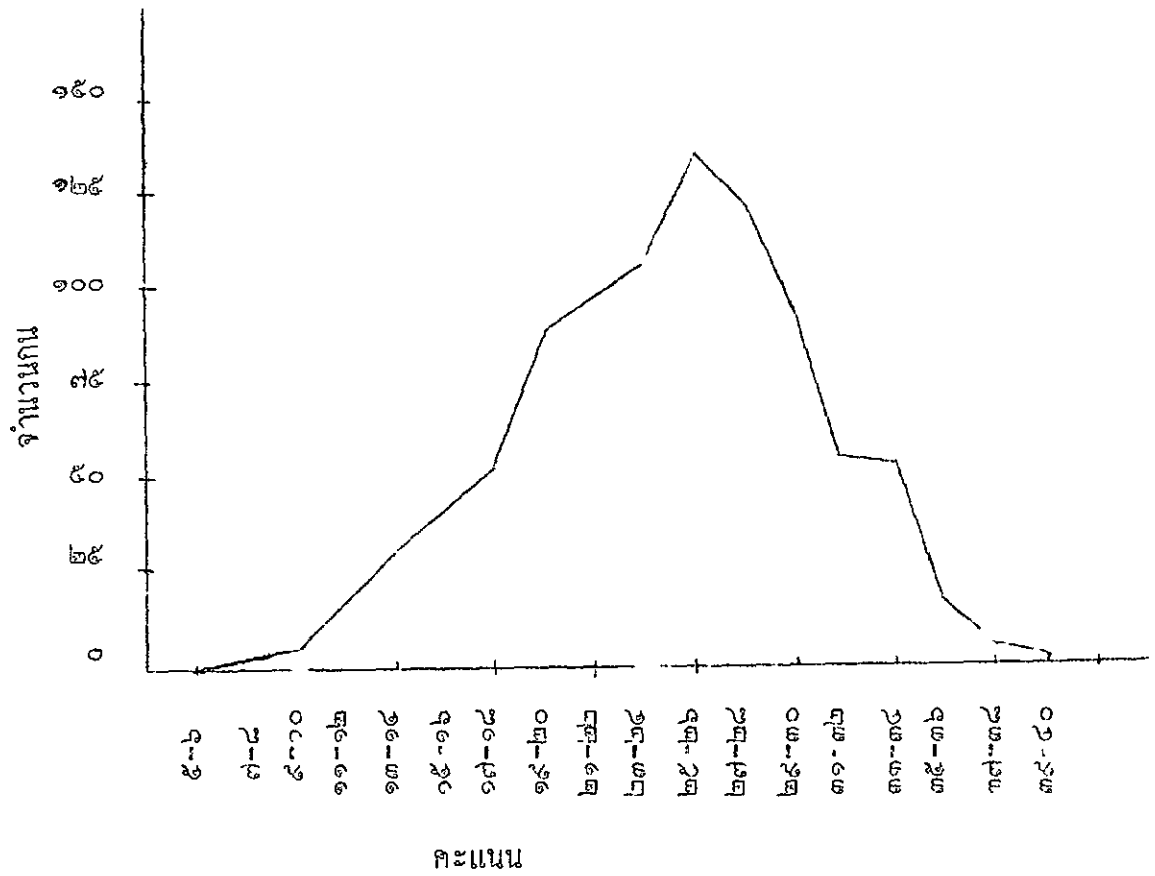
ภาพ ๑ ^๓ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาหลักภาษา

ภาพ ๒ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาการใช้ภาษา

ภาพ ๓ ^๓ กราฟแสดงการกระจายของคะแนน วิชาวรรณคดี

๑. วิธีคำนวณค่ามัธยิมเลขคณิต

ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการคำนวณหาค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนน จากแบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา ให้ดูพอเป็นสังเขป ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

ในเมื่อ $\bar{X}$ = ค่ามัธยิมเลขคณิต

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน} \quad ๒๒๔๐๙ \quad ๒๒๖)$$

$$N = \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่าง} \quad ๕๐๐$$

$$\text{แทนค่า } \bar{X} = \frac{๒๒๔๐๙}{๕๐๐}$$

$$= ๒๔.๘๑๘$$

สำหรับค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนแบบทดสอบวิชาอื่นๆ ก็คำนวณโดยใช้วิธีเดียวกัน

๒. วิธีคำนวณหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการคำนวณหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากแบบทดสอบวิชาการใช้ภาษา มาให้ดูพอเป็นสังเขป ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad S = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

ในเมื่อ S = ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน} \quad ๒๒๔๐๙$$

$$\sum X^2 = \text{ผลรวมกำลังสองของคะแนน} \quad ๖๐๓๒๖๖$$

$$(\sum X)^2 = \text{ผลรวมของคะแนนยกกำลังสอง} \quad ๕๐๐๑๕๙๒๔๔$$

$$N = \text{จำนวนกลุ่มตัวอย่าง} \quad ๕๐๐ \text{ คน}$$

$$\begin{aligned}
 \text{แทนค่า} &= \sqrt{\frac{500 \times 603233 - 5209552}{500(500 - 1)}} \\
 &= \sqrt{\frac{22950451}{249500}} \\
 &= \sqrt{91.98} \\
 &= 9.5905
 \end{aligned}$$

ส่วนค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบวิชาหลักภาษา และวรรณคดี ก็คำนวณโดยวิธีเดียวกันนี้

๓. วิธีคำนวณหาค่าสหสัมพันธ์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการคำนวณ และใช้สูตร เช่นเกี่ยวกับการคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ แต่ใช้คะแนนจากการทดสอบจริง และใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๕๐๐ คน

ได้ค่าสหสัมพันธ์ ดังนี้

๑. วิชาหลักภาษากับการใช้ภาษา	มีค่าสหสัมพันธ์	.๕๘
๒. วิชาหลักภาษากับวรรณคดี	มีค่าสหสัมพันธ์	.๔๕
๓. วิชาการใช้ภาษากับวรรณคดี	มีค่าสหสัมพันธ์	.๖๓

๔. วิธีคำนวณหาค่าความแตกต่าง

ผู้วิจัยได้นำค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการทดสอบความแตกต่าง โดยแทนค่าในสูตร

$$T = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

ตัวอย่างการคำนวณค่าความแตกต่างในวิชาการใช้ภาษา ระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
ในเมื่อ

$\bar{X}_1$	=	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนหญิง	๒๗.๑๔๔๑
$\bar{X}_2$	=	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของนักเรียนชาย	๒๔.๒๔๖๔
S_1^2	=	ค่าความแปรปรวนของนักเรียนหญิง	๒๓.๔๐
S_2^2	=	ค่าความแปรปรวนของนักเรียนชาย	๒๗.๘๔
N_1	=	จำนวนนักเรียนหญิง	๓๔๐ คน
N_2	=	จำนวนนักเรียนชาย	๕๖๐ คน

แทนค่าสูตร

$$\begin{aligned}
 &= \frac{27.1441 - 24.2464}{\sqrt{\frac{23.40}{340} + \frac{27.84}{560}}} \\
 &= \frac{2.8977}{\sqrt{.0125}} \\
 &= \frac{2.8977}{.1118} \\
 &= 25.89
 \end{aligned}$$

ในเมื่อความแตกต่างที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ มีค่า ๒.๕๔ แสดงว่าความแตกต่างในการเรียนวิชาการใช้ภาษาระหว่างนักเรียนชาย-หญิง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ หรือเชื่อมั่นได้ ๙๙ %

ในการหาค่าความแตกต่างในเรื่องอื่นๆ ก็ดำเนินการคำนวณโดยวิธีเดียวกันนี้

ภาคผนวก ง

ตาราง ๒๔ คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามเพศ

แบบทดสอบ		ชาย	หญิง	รวม
หลักภาษา	คะแนน	๑๑๖๕	๖๕๕๐	๑๘๑๑๕
	จำนวนนักเรียน	๕๖๐	๓๔๐	๙๐๐
การใช้ภาษา	คะแนน	๑๓๕๙๘	๙๒๒๙	๒๒๘๐๗
	จำนวนนักเรียน	๕๖๐	๓๔๐	๙๐๐
วรรณคดี	คะแนน	๑๓๔๔๕	๘๕๕๘	๒๒๐๐๓
	จำนวนนักเรียน	๕๖๐	๓๔๐	๙๐๐

ตาราง ๒๕ คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามอายุ

แบบทดสอบ		อายุสูง	อายุต่ำ	รวม
หลักภาษา	คะแนน	๙๗๖๕	๘๓๕๐	๑๘๑๑๕
	จำนวนนักเรียน	๕๐๕	๓๙๕	๙๐๐
การใช้ภาษา	คะแนน	๑๒๒๕๑	๑๐๕๘๖	๒๒๘๐๗
	จำนวนนักเรียน	๕๐๕	๓๙๕	๙๐๐
วรรณคดี	คะแนน	๑๑๘๓๘	๑๐๑๖๕	๒๒๐๐๓
	จำนวนนักเรียน	๕๐๕	๓๙๕	๙๐๐

ตาราง ๓๐ คะแนนที่นักเรียนทำได้จากการตอบแบบทดสอบ แบ่งตามสถานศึกษา

แบบทดสอบ		โรงเรียนราษฎร์	โรงเรียนรัฐบาล	รวม
หลักภาษา	คะแนน	๕๕๐๒	๑๒๖๑๓	๑๘๑๑๕
	จำนวนนักเรียน	๓๐๔	๕๕๖	๘๖๐
การใช้ภาษา	คะแนน	๗๒๖๔	๑๕๕๔๓	๒๒๘๐๗
	จำนวนนักเรียน	๓๐๔	๕๕๖	๘๖๐
วรรณคดี	คะแนน	๖๘๕๓	๑๕๑๑๐	๒๒๐๐๓
	จำนวนนักเรียน	๓๐๔	๕๕๖	๘๖๐

ภาคผนวก จ

ข้อทดสอบ วิชาหลักภาษาไทย

คำชี้แจง

๑. อย่าขีดเขียนหรือกาเครื่องหมายใดๆในแบบทดสอบนี้
๒. ก่อนลงมือทำข้อทดสอบ ให้เขียนชื่อนักเรียน ชื่อวิชา โรงเรียน เพศ และอายุของนักเรียน ลงในกระดาษคำตอบ ให้ชัดเจนครบถ้วน

จงกาเครื่องหมาย X ลงบนตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ทำลงใน
กระดาษคำตอบ

๑. ภาษาไทยมีลักษณะต่างจากภาษาอื่นในเรื่องใด ?
 - ก. มีคำกวมกล้ำ
 - ข. มีลักษณะนาม
 - ค. คำมักมีมากพยางค์
 - ง. มีตัวสะกดการันต์มาก
 - จ. มีการเปลี่ยนรูปคำเพื่อบอกหน้าที่
๒. "มีการกำหนดรูปวรรณยุกต์ และเสียงวรรณยุกต์ใช้ในภาษา" เป็นลักษณะสำคัญของภาษาใด?
 - ก. ไทย
 - ข. บาลี
 - ค. อังกฤษ
 - ง. สันสกฤต
 - จ. ทุกภาษา
๓. รูปสระของไทยทั้งหมดมีกี่รูป ?
 - ก. ๘ รูป
 - ข. ๑๔ รูป
 - ค. ๒๑ รูป
 - ง. ๓๒ รูป
 - จ. ๔๔ รูป

๔. เสียงวรรณยุกต์ จักว่าเป็นเสียงชนิดใด ?

- ก. เสียงแท้
- ข. เสียงแปร
- ค. เสียงคนตรี
- ง. เป็นทั้งสามชนิดที่กล่าวมา
- จ. ไม่ใช่ทั้งสามชนิดที่กล่าวมา

๕. อักษรคำคำเป็น ฉัณวรรณยุกต์เสียงใดใดบ้าง ?

- ก. สามัญ เอก โท
- ข. สามัญ ตรี โท
- ค. สามัญ เอก ตรี
- ง. สามัญ โท จัตวา
- จ. สามัญ ตรี จัตวา

๖. ข้อใดฉัณวรรณยุกต์ใดครบ ๕ เสียง ?

- ก. อักษรต่ำเดียว
- ข. อักษรต่ำคำเป็น
- ค. อักษรสูงคำเป็น
- ง. อักษรกลางคำเป็น
- จ. ถูกเฉพาะขอ ข. ค. ง.

๗. อักษรสูงและอักษรเดียว เกี่ยวข้องกับเรื่องใด ?

- ก. อักษรนำ
- ข. อักษรควบ
- ค. อักษรกลาง
- ง. การผันอักษร
- จ. คำเป็นคำตาย

๘. ความข้อใดเป็นคำเป็นหมดทุกคำ ?

- ก. ใจผู้เสีย
- ข. จับขูขูหาง
- ค. ใจไม่ไธระกำ
- ง. ตีเรือคังโกสน
- จ. กินพอกหางหมู

๘. คำใดเป็นอักษรควบ ?

- ก. หยุค
- ข. ทรุก
- ค. อยาก
- ง. ปรอต
- จ. ตลาค

๙. คำพ้องรูปเป็นปัญหาในเรื่องใด ?

- ก. การฟัง
- ข. การพูด
- ค. การอ่าน
- ง. การเขียน
- จ. ยังสรุปไม่ได้

๑๐. "วัคเขมาโกธะรุเขมาเพลาถัมมิ แต่หนีไปถึงป่าเวลาเย็น"
ข้อใดที่อ. เนกากลอนนี้ถูกต้อง ?

- ก. วัคเข-มาโกธ-เข-มาเพลาถัมมิ
- ข. วัคเข-มาโกธ-ะเขมาเพลาถัมมิ
- ค. วัคเข-มาโกธ-เข-มาเพ-ลาถัมมิ
- ง. วัค-ะเขมาโกธ-เข-มาเพ-ลาถัมมิ
- จ. วัค-ะเขมาโกธ-ะเขมาเพลาถัมมิ

๑๑. การอ่านคำกลอนในข้อ ๑๐ นั้น เราต้องอาศัยความรู้ในเรื่องใด ?

- ก. คำคู่
- ข. อักษรนำ
- ค. อักษรควบ
- ง. คำพ้องรูป
- จ. คำพ้องเสียง

๑๒. คำใดเป็นคำประสม ?

- ก. คีว
- ข. จอแจ
- ค. จุกจิก
- ง. จำปา
- จ. ไผ่สีสุกอบที่ผูก

๑๔. คำใดไม่ใช่คำประสม ?

- ก. พักวี
- ข. ฤทธิ
- ค. พภาพ
- ง. พงไพร
- จ. รูปภาพ

๑๕. คำใดเป็นคำสมาส ?

- ก. สิ้นทรัพย์
- ข. ศีลปากร
- ค. ศีลปกรรม
- ง. ศีลปัญญา
- จ. ขอ ก. และ ง.

๑๖. เครื่องหมาย "....." ที่ใช้แสดงว่าเป็นคำพูด เรียกว่าอะไร ?

- ก. นวนิพนธ์
- ข. ฉันทะเจริย
- ค. เสนอภาค
- ง. วัณฺณประกาศ
- จ. สันฺณูปประกาศ

๑๗. คำใดใช้ไม่ถูกต้อง () ผิด ?

- ก. ไม่แต่ง
- ข. วันเณ
- ค. เณ
- ง. สมเคจ
- จ. เบ็กเคล็ด

๑๘. คำใดเขียนผิดจากพจนานุกรม ?

- ก. สะไบ
- ข. ละออง
- ค. ละเอียกดอ
- ง. สะกวกสว
- จ. สะอากสะอาน

๑๙. คำในข้อใด เขียนผิดจากพจนานุกรม ?

- ก. โอกาส ประการ
- ข. ประภาษ สัมภวณ
- ค. โจษจัน โจษญูเดช
- ง. อนุญาติ ญาติพี่น้อง
- จ. อายุเยา ราคาเยาว

๒๐. คำใดเขียนประวัตรรษณีย์ ผิดต้อง ?

- ก. พุดะสุชะ
- ข. ชีวะวิทยา
- ค. กาสะเษะ
- ง. อาญวรณะ
- จ. สำนัณะสุข

๒๑. คำว่า "แพทยสมาคม" อ่านว่าอย่างไร ?

- ก. แพศ-สะ-มา-คม
- ข. แพศ-วะ-สะ-มา-คม
- ค. แพ-ยะ-สะ-มา-คม
- ง. แพ -วะ-ยะ-สะ-มา-คม
- จ. แพศ-วะ-ยะ-สะ-มา-คม

๒๒. ภาษาบาลี กับ สันสกฤต มีความแตกต่างกันในเรื่องใด ?

- ก. จำนวนสระ
- ข. จำนวนพยัญชนะ
- ค. วิธีเขียนตัวสะกดตัวตาม
- ง. ถูกเฉพาะข้อ ก. กับ ข.
- จ. ถูกทั้ง ก. ข. ค.

๒๓. คำใด เป็นคำภาษามาลี ?

- ก. สัปดาห ฤก
- ข. อัคคี มัจฉา
- ค. ฤก พรรณ
- ง. กริธา อาทิตย
- จ. จักข อัศจรรย์

๒๔. คำใดมาจากภาษาสันสกฤต ?

- ก. กีฬา
- ข. สัจจา
- ค. บัญญา
- ง. วิทยา
- จ. เมตตา

๒๕. "ความคิมีค่า...อัญมณี" คำใดควรใช้เติมในช่องว่างของประโยคนี้ ?

- ก. กุจ
- ข. ราว
- ค. เพียง
- ง. กังวาล
- จ. ประหนึ่งว่า

๒๖. "...บัณฑิตเหมือนดอกไม้หอมแม้อยู่ป่าก็ไ้มาประดับเคียงพระราชา"

คำที่เว้นไว้้นควรเป็นคำคู่ใด ?

- ก. ควบ กับ จิง
- ข. เพราะ กับ จิง
- ค. อัน กับ ถึง
- ง. เหตุว่า กับ ถึง
- จ. เมื่อ กับ แล้ว

๒๗. คำในข้อใดใช้เป็นคำกริยา ?

- ก. เขียวๆแฉงๆ
- ข. กับขาวกับปลู
- ค. ปลาดายลอยน่ว
- ง. กระโกดูลอดเตน
- จ. เคราะห์หามยามราย

๒๘. คำว่า "ชั้น" ในข้อใดใช้เป็นคำกริยา ?

- ก. ตักน้ำใส่ชั้น
- ข. ไล่ชั้นเสียงดี
- ค. ช่วยกันชั้นเชือกหนอย
- ง. นิทานยายกับตาเป็นเรื่องซ้ำชั้น
- จ. ถูกเฉพาะขอ ข. กับ ค.

๒๙. "คนขยันยอมเหนื่อย แต่ทำงานมาก" ข้อความนี้มีคำใดเป็นคำวิเศษณ์ ?

- ก. ขอม
- ข. พุค
- ค. นอย
- ง. แต่
- จ. ทำ

๓๐. ในประโยคหนึ่งๆ อย่างน้อยที่สุดต้องประกอบด้วยส่วนใดบ้าง ?

- ก. ประธาน กริยา
- ข. ประธาน กรรม
- ค. ประธาน ส่วนขยาย กริยา
- ง. ประธาน กริยา กรรม
- จ. ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยาย

๓๑. ความข้อใดเป็นประโยค ?

- ก. คนเดิน
- ข. แมวสีดำ
- ค. การเดินทาง
- ง. ใจคนหนีใจคน
- จ. วาสนาชะตาชีวิต

๓๒. ความข้อใดไม่เป็นประโยค ?

- ก. ปลาคนแม่น้ำ
- ข. ปลาตายลอยน้ำ
- ค. ปลาเป็นวายนน้ำ
- ง. ปลากระตี่ไฉนน้ำ
- จ. ปลาเลื้อยอยู่ผิวน้ำ

๓๓. ข้อใดเป็นเอกสรประโยค ?

- ก. นายคำเดินไปแทนนายแดงเดินมา
- ข. นายคำเดินตากฝนจึงเป็นไขหวัด
- ค. นายคำจะกินขนมหรือจะกินข้าว
- ง. นายคำไปกรุงเทพฯแล้วเมื่อวานนี้
- จ. นายคำกับนายแดงไปโรงเรียนด้วยกัน

๓๔. "เพื่อกำหนดค่าให้ถูกต้องตามแบบแผน และสุภาพตามความนิยม" เป็นคำจำกัดความของการเรียนหลักภาษาเรื่องใด ?

- ก. คำแผลง
- ข. คำประสม
- ค. คำสุภาพ
- ง. คำราชาศัพท์
- จ. คำสมาสและสนธิ

๓๕. คำประพันธ์ชนิดที่ว่า "มดเอ๋ย มดแดง" เป็นคำประพันธ์ชนิดใด ?

- ก. ร่าย
- ข. เสก
- ค. กาพย์
- ง. สักวา
- จ. คอกลอย

๓๖. กลอนสุภาพ กำหนดวรรคหนึ่งมีกี่คำ ?

- ก. ๖ คำ
- ข. ๘ คำ
- ค. ๘ คำ
- ง. ๘ คำ
- จ. ๖ ถึง ๘ คำ

๓๗. โคลงสี่สุภาพ บทหนึ่งๆบังคับว่าอย่างน้อยต้องมีกี่คำ ?

- ก. ๒๘ คำ
- ข. ๓๐ คำ
- ค. ๓๒ คำ
- ง. ๓๔ คำ
- จ. ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง

๓๘. ต่อไปนี้เป็นคำประพันธ์ชนิดใด ?

"ลิงคางบางโครกครอก ฝูงจิ้งจอกออกเหาหอน
ระนีวีเวกวอน นกกรอนนอนรังเรียง"

- ก. ร่าย
- ข. กลอนหก
- ค. กลอนแปด ง. กาพย์ยัง จ. กาพย์ยานี

๓๙. ความต่อไปนี้เป็นคำประพันธ์ชนิดใด ?

"จะดูว่าชีวิตที่ห่างจะดูนางดูแม่เหมือนแลเห็นถึงดูกายางทางตนหลนกระเด็นก็คงเป็น
เซนเหลาแลณาพันช"

- ก. กาพย์
- ข. กลอน
- ค. ร่ายยาว
- ง. ร่ายสุภาพ
- จ. โคลงสาม

๔๐. ความต่อไปนี้เป็นคำประพันธ์ชนิดใด ?

"จากนมาลือลือลำบางบู่งยี่เรือราฟลงฟี่พ่องเรือแ่งช่วยพานางเมียงม่านมา
นนางบรรับคำคลองคลาวนำตาคลอ"

- ก. ร่าย
- ข. กลอน
- ค. โคลงสี่
- ง. โคลงสาม
- จ. โคลงสอง

ข้อทดสอบ วิชาการใช้ภาษา

คำชี้แจง

๑. อย่าขีดเขียน หรือกาเครื่องหมายใดๆในแบบทดสอบนี้
๒. ก่อนลงมือทำข้อทดสอบ ให้เขียนชื่อนักเรียน ชื่อวิชา โรงเรียน เพศ และอายุของนักเรียน ลงในกระดาษคำตอบ ให้ชัดเจนครบถ้วน

จงกาเครื่องหมาย ☒ ลงบนตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ทำลงใน
กระดาษคำตอบ

๑. การฟัง มีประโยชน์อย่างไร ?

- ก. ได้รับความเพลิดเพลิน
- ข. เป็นการเพิ่มพูนความรู้
- ค. ทราบความคิดเห็นของผู้อื่น
- ง. ถูกทุกข้อ
- จ. ถูกเฉพาะข้อ ก. กับ ข.

๒. เรื่องใดเหมาะที่จะนำมาสนทนากับผู้ที่ยังไม่คุ้นเคยกัน ?

- ก. ทุกข้อ
- ข. การงาน
- ค. การเมือง
- ง. กรอบครัว
- จ. ดินฟ้าอากาศ

๓. ถ้าท่านเป็นผู้กล่าวแนะนำผู้บรรยายต่อที่ประชุม ท่านไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงสิ่งใด ?

- ก. การงาน
- ข. วัตถุประสงค์
- ค. ข้อบรรยาย
- ง. ประสิทธิภาพ
- จ. ความรู้ความสามารถ

๔. ข้อความว่า "ทูนเกล้าถวาย" อ่านอย่างไร ?

- ก. ทูน-ตะ-หวาย
- ข. ทูน-เกล้า-ตะ-หวาย
- ค. ทูน-เกล้า-ทูน-ตะ-หวาย
- ง. ทูน-เกล้า-กระ-หม่อม-ตะ-หวาย
- จ. ทูน-เกล้า-ทูน-กระ-หม่อม-ตะ-หวาย

๕. คำในข้อใด ออกเสียงอ่านผิด ?

- ก. คุณค่า คุณ-ค่า
- ข. คุณธรรม คุณ-ท่า
- ค. คุณโทษ คุณ-โทศ
- ง. คุณภาพ คุณ-นะ-พาบ
- จ. คุณวุฒิ คุณ-นะ-วุค-ทิ

๖. คำในข้อใด ออกเสียงอ่านผิด ?

- ก. สัปคาศ์ สับ-คา
- ข. วิตถาร วิค-ถาน
- ค. ปรีชญา ประ-ริน-ยา
- ง. สวรรคต สะ-หวัน-นะ-คค
- จ. อุบัติเหตุ อุ - บัค - คิ - เคค

๗. ความในข้อใด ออกเสียงอ่านผิด ?

- ก. ถู้อคี่ๆ ถู้อคคี่
- ข. วังเริ้วๆ วังเริ้วเริ้ว
- ค. วันหนึ่งๆ วันหนึ่งหนึ่ง
- ง. ลูกชั้นๆ ลูกชั้น ลูกชั้น
- จ. พอมาแล้วๆ พอมาแล้ว พอมาแล้ว

๘. คำในข้อใดเขียนผิด ?

- ก. น้ำจันท์
- ข. พุกโจษจัน
- ค. ศูนย์จันท์
- ง. ตนจันท์พนทอม
- จ. เครื่องหมายกอกจันท์

๙. คำคู่ใดเขียนผิด ?

ก. ประณีต	ปราณี
ข. ผาสุข	ผะอุบ
ค. ชนวน	ชะงอน
ง. บันได	บรรทัด
จ. กัญชา	กรรไกร

๑๐. คำคู่ใดเขียนผิด ?

ก. พุกกัน	พุทรา
ข. คำรี	คำรง
ค. ลออ	ละออง
ง. สังกะ	สิงห์โต
จ. มัสมัน	มัสคุเทศก์

๑๑. คำใดที่หมายถึง การทองเที่ยวไป ?

- ก. ประพาต
- ข. ประพาศ
- ค. ประภาส
- ง. ประพาฬ
- จ. ประภาต

๑๒. บรรยากาศในป่าช้า ควรจะเข้าลักษณะข้อใด ?

- ก. สงบ
- ข. สงัด
- ค. วังเวง
- ง. หนาวเย็น
- จ. เปลาเปลียว

๑๓. ตามปกติกระแสน้ำในแม่น้ำ ไหลเป็นอย่างไร ?

- ก. ริน
- ข. เรื่อย
- ค. เอื่อย
- ง. เนิบนาบ
- จ. เคว้งคว้าง

๑๔. ที่สำหรับประทับชั่วคราวของพระเจ้าแผ่นดิน เรียกว่าอะไร ?

- ก. วัง
- ข. ตำหนัก
- ค. พระที่นั่ง
- ง. พลับพลา
- จ. พระราชวัง

๑๕. พระเอกในวรรณคดี มักมีรูปร่างอย่างไร ?

- ก. อูรุษ
- ข. อ่อนแอ
- ค. ผอมบาง
- ง. ปลูกโปรง
- จ. สะโอดสะอง

๑๖. ข้อใดควรใช้ประกอบคำว่า "บน" ?

- ก. กระบี่กระบาศ
- ข. กระเงากระงอก
- ค. กระปอกกระแปด
- ง. กระท่อนกระแท่น
- จ. กระแนะกระแหน

๑๗. "ยามเป็นดวงอาทิตย์...เรือเืองไปทั่วท้องฟ้า"
คำใดควรเติมในช่องว่างนั้น ?

- ก. ห่อแสง
- ข. สุ่มแสง
- ค. ส่องแสง
- ง. สาดแสง
- จ. ฉายแสง

๑๘. คำใดมีความหมายตรงกันกับคำว่า "ระแคะระคาย" ?

- ก. ลากเลา
- ข. เบาะแส
- ค. เงื่อนไข
- ง. เหวเงื่อน
- จ. เงื่อนความ

๑๙. "งานนี้้ง่ายมากรารกับ" ความใดเติมในช่องว่างนี้ ?

- ก. ชุบมือเปิบ
- ข. หมูในอวย
- ค. หย้าปากคอก
- ง. เล้นมมึงภูเธา
- จ. ปอกกล้วยเขาปาก

๒๐. ข้อใดใช้ลักษณะนามผิด ?

- ก. พระ ๒ รูป
- ข. ยักษ์ ๒ คน
- ค. ช่าง ๒ ตัว
- ง. เลื่อย ๒ ปืน
- จ. ชลุม ๒ เล้า

๒๑. เครื่องหมายวรรคตอน มีไว้เพื่ออะไร ?

- ก. เพื่อความสวยงาม
- ข. เพื่อความเจริญของภาษา
- ค. เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจชัดเจน
- ง. เพื่อช่วยในการแปลภาษาต่างประเทศ
- จ. ถูกทุกข้อ

๒๒. สำนวนว่า"ไฟไหม้ป่า" ควรนำไปใช้กับความเรื่องใด ?

- ก. ความร้อน
- ข. ความโกรธ
- ค. ความนากลัว
- ง. ความเจ็บใจ
- จ. ความรุนแรง

๒๓. ภาษิตใดควรถือเป็นคติในการคบเพื่อน ?

- ก. น้ำจืดคตอุค
- ข. น้ำน้อยยอมแพ้ไฟ
- ค. น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า
- ง. น้ำมาปลาгинมค น้ำลคมคกนปลา
- จ. น้ำร้อนปลาเป็น น้ำเย็นปลาตาย

๒๔. คนที่มีฐานะดีแต่ทำตนซอมซ่อ ตรงกับสำนวนไทยว่าอย่างไร ?

- ก. เสือขี้นเล็บ
- ข. บาตรวิฆูทอง
- ค. เพชรอยู่ในถม
- ง. ชีเกากลบเพชร
- จ. เตาใหญ่ไขกลม

๒๕. แสดงอาการที่ใจจนอกนอกหน้า เปรียบความว่าอย่างไร ?

- ก. ลิงนั่งแทน
- ข. ไก่คุพลอย
- ค. กระต๊อไถน้ำ
- ง. กิ้งก่าไขทอง
- จ. คางคกขึ้นวอ

๒๖. ความประโยคใด เขียนได้ชัดเจนที่สุด ?

- ก. พันพระคณำ
- ข. เจกขายหมูตาย
- ค. หมอรักษาตาแขก
- ง. สามวันจากนารีเป็นอื่น
- จ. ทำไมคอยคดียิ่งกว่าไม่ทำ

๒๗. ข้อใดเป็นมารยาทสำคัญ ในการเขียนจดหมาย ?

- ก. ต้องมีซองใส่เสมอ
- ข. ใจกระตือรือร้นไม่ตีสน
- ค. มีความสะอาดเรียบร้อย
- ง. ใจถ้อยคำอ่อนหวานคมคาย
- จ. ใจคำขึ้นต้นและคำลงท้ายตามแบบแผนเสมอ

๒๘. คำขึ้นต้นจดหมายที่เขียนถึงพระภิกษุ เราใช้ว่าอย่างไร ?

- ก. เรียน
- ข. ถวาย
- ค. นมัสการ
- ง. อาราธนา
- จ. กราบเรียน

๒๙. จดหมายติดต่อกับราชการโดยปกติ ใช้คำขึ้นต้นว่าอย่างไร ?

- ก. ถึง
- ข. เรียน
- ค. แจ้งถึง
- ง. แจ้งความมายัง
- จ. สรุปรายไป

๓๐. จดหมายชนิดใด อาศัยกฎเกณฑ์หรือแบบแผนในการเขียนน้อยที่สุด ?

- ก. จดหมายถึงครู
- ข. จดหมายถึงเพื่อน
- ค. จดหมายถึงพ่อแม่
- ง. จดหมายราชการ
- จ. จดหมายสมัครงาน

๓๑. ในการทำข้อความ ควรกล่าวถึงข้อใดก่อน ?

- ก. ลำดับเรื่อง
- ข. ท่อนคนเรื่อง
- ค. ที่มาของเรื่อง
- ง. เหตุผลของเรื่อง
- จ. เนื้อหาของเรื่อง

๓๒. ข้อใดเป็นลักษณะที่สำคัญของการย่อความ ?

- ก. เขียนสั้นๆ
- ข. มีย่อหน้าย่อ
- ค. มีเนื้อความ
- ง. ตัดทอนอย่างบางตอนออก
- จ. ใช้สรรพนามบุรุษที่๓ ในการเขียน

๓๓. ลักษณะสำคัญของ การย่อคำประพันธ์ คือข้อใด ?

- ก. การตัดข้อเรื่อง
- ข. เขียนเป็นร้อยแก้ว
- ค. เขียนเป็นคำประพันธ์
- ง. บอกที่มาของคำประพันธ์นั้น
- จ. ถูกเฉพาะข้อ ค. กับ ง.

๓๔. "จงอย่าทำสิ่งที่ท่านไม่ชอบให้เกิดกับตัวท่าน ให้แก่ผู้อื่น"
ความนี้บุคคลรูปอื่นๆใดว่าอย่างไร ?

- ก. ทั่วๆไป
- ข. ตัวใครตัวมัน
- ค. ใจเขาใจเรา
- ง. หนามยอกเอาหนามบ่ง
- จ. ให้ทุกข์แก่ท่านทุกชนนั้นถึงตัว

๓๕. "เสียผีเพราะป่าปก ป่ารกเพราะเสียยัง คินเย็นเพราะหญ้าบัง และหญ้าบังเพราะคินดี"
เราควรใช้ขอความนี้สนับสนุนเรื่องความเรื่องใด ?

- ก. ความกล้าหาญ
- ข. การปกป้องรักษา
- ค. การพึ่งพาอาศัย
- ง. การคบหาสมาคม
- จ. ความอุดมสมบูรณ์

๓๖. ที่เรียกว่า"สาขกโฆหาร" เป็นสำนวนชนิดใด ?

- ก. สั่งสอน
- ข. ยกตัวอย่าง
- ค. เปรียบเทียบ
- ง. บรรยายภาพ
- จ. พรรณาความงาม

๓๗. พุทธภาษิตว่า"ลัจจัง เว อมตาวาจา" เราควรใช้เป็นคำลงท้ายเรื่องความเรื่องใด ?

- ก. ความดี
- ข. ความซื่อ
- ค. ความสุข
- ง. ความกล้า
- จ. ความมั่นคง

๓๘. ในการใช้ภาษาสื่อสารกันแต่ละครั้ง เรามุ่งผลในเรื่องใดมากที่สุด ?

- ก. ความรู้
- ข. สติปัญญา
- ค. ความสนุกสนาน
- ง. ความเข้าใจกัน
- จ. ผลประโยชน์ทางธุรกิจ

๓๙. การใช้ภาษานี้ มีผลเสียร้ายแรงที่สุดตามข้อใด ?

- ก. เสียภูมิรัฐ
- ข. เสียเกียรติยศ
- ค. ไม่มีใครทรม
- ง. ไม่เข้าใจกัน
- จ. เป็นที่ตักเตือน

๔๐. วิชาการไวยากรณ์ ให้ประโยชน์แก่นักเรียนทางด้านใดมากที่สุด ?

- ก. สมอง
- ข. สังคม
- ค. มารยาท
- ง. ร่างกาย
- จ. การเขียน

ข้อทดสอบ วิชาวรรณคดี

คำชี้แจง

๑. อธิบายเขียน หรือกาเครื่องหมายใดๆลงในแบบทดสอบนี้
๒. ก่อนลงมือทำข้อทดสอบ ให้เขียนชื่อนักเรียน ชื่อวิชา โรงเรียน
เพศและอายุของนักเรียน ลงในกระดาษคำตอบ ให้ชัดเจนครบถ้วน

จงกาเครื่องหมาย $\times$ ลงบนตัวอักษรหน้าคำตอบที่ถูกต้องที่สุด ทำลงใน
กระดาษคำตอบ

๑. ในเรื่องกรณียกิจของเราต่อชาติ กล่าวว่ชาติจะเจริญได้เพราะเหตุใดเป็นสำคัญ ?

- ก. มีพลเมืองมาก
- ข. มีการค้าขายมาก
- ค. เกือบภาชีอุกรไคมาก
- ง. ผู้คนขยันหมั่นเพียรมาก
- จ. มีทหารป้องกันประเทศดีมาก

๒. บทประพันธ์ต่อไปนี้กล่าวถึงชื่อปลาชนิดใด ?

ชะโคคูกอายคองขันลอลอย ฝูงปลาสร้อยเป็นหมู่ลูกคล้าย
เทพโเทพาทั้งปลาซอน เนอออนนวลจันทร์พรรณสวย

- ก. ๘ ชนิด
- ข. ๑๐ ชนิด
- ค. ๑๑ ชนิด
- ง. ๑๒ ชนิด
- จ. ไม่มีข้อใดถูก

๓. บทประพันธ์ต่อไปนี้ กล่าวว่านกกระทำอะไร ?

นกกระทรราแแต่แปปีกปัก ขึ้นสู่ปีกกระจากุจะจ่าจ้อ
เห็นตัวเมียเขี่ยจิ้งหรีดเขากรีคกรอ ปักกอบองราดูนาชม

- ก. ส่งเสียงขัน
- ข. เกียตัวเมีย
- ค. คุยเขี่ยหวอาหาร
- ง. กรีดปีกแผ่ออกฝั่งลม
- จ. ขวยตัวเมียจับอาหาร

๔. บทเสภาตอนชมป่าที่นักเรียนเรียนอยู่นั้น แต่งขึ้นในสมัยใด ?

- ก. สุโขทัย
- ข. อยุธยาตอนต้น
- ค. อยุธยาตอนปลาย
- ง. กรุงธนบุรี
- จ. กรุงเทพฯ

๕. คนโบราณทำมทวยข้อที่เรียกว่าหัวใจต่างๆไว้ เพื่อจุดประสงค์อะไร ?

- ก. เพื่อป้องกันตัว
- ข. เพื่อเห็นของหลัง
- ค. เพื่อช่วยให้ออกกำลังกาย
- ง. เพื่อสังสอบคนรุ่นหลัง
- จ. เพื่อเอาไว้เคารพบูชา

๖. เรื่องรำพึงในป่าช้านั้น ใครเป็นผู้แต่งรำพึง ?

- ก. นาคะประทีป
- ข. เสรีรักษ์โกเศศ
- ค. โทมัส เกรย์
- ง. วิบูลย์ม เบลูสเปียร์
- จ. ไม่มีคำตอบข้อใดถูก

๗. ข้อความต่อไปนี้ กล่าวบรรยายเกี่ยวกับอะไร ?

"มีแขนเหมือนกานบัว มีผมยาวเหมือนความมืดแห่งกลางคืน"

- ก. ความมืด
- ข. ความงาม
- ค. ความยาว
- ง. ความน่ากลัว
- จ. ความอ่อนไหว

๘. ท่านคิดว่าเวลาที่มีความสุขแท้จริง คือเวลาไหน ?

- ก. มีคนที่เรารัก
- ข. มีเงินทองมาก
- ค. มีของที่ต้องการ
- ง. มีความทุกข์น้อยที่สุด
- จ. มีคนคอยปรนนิบัติเอาใจ

๘. น.ม.ส. เป็นนามปากกาที่ย่อมาจากคำใด ?

- ก. นามภิไธย
- ข. เสนาภิเบศร
- ค. รัชนิแถมจรัส
- ง. พิทยาลงกรณ
- จ. นายบอช วอชิงตัน

๑๐. จางวางหรั่มมีทัศนะเกี่ยวกับการทำอะไรตามอย่างผู้อื่น ว่าอย่างไร ?

- ก. เป็นแบบอย่างที่ดี
- ข. เป็นสิ่งที่ทำไถ่กาย
- ค. เป็นข้อควรนิยมนำทำตาม
- ง. เป็นข้อไม่ควรนิยมนำทำตาม
- จ. เป็นสิ่งควรใส่ใจดูเป็นแบบอย่าง

๑๑. "...เงินแต่ละบาทเกือบจะติดตัวอยู่อย่างไขทุกแค้น" ไขทุกแค้นมีลักษณะอย่างไร ?

- ก. เปื่อย
- ข. ยืดได้
- ค. เหนียว
- ง. แดงาย
- จ. หายไปง่าย

๑๒. "เอาเงินมาซื้อพริกตำละลายเล่นในแม่น้ำเจ้าพระยา" มีความหมายคล้ายกับความข้อใด?

- ก. เกี้ยวแฝดมุงป่า
- ข. เอาทองไปถูกระเบียง
- ค. เอาเนื้อหมูไปเพิ่มเนื้อข้าง
- ง. เอาปลาหมอบไปล่อปลารูขี้โค
- จ. เนื้อไม้โคกินหนังไม้โครองนัง

จงอ่านบทประพันธ์ต่อไปนี้แล้วตอบคำถามตั้งแต่ข้อ ๑๓ ถึง ๑๖

ป่าหลวงหลายโยชนพร้อม พฤษา	
หาแกนจันทนฤทธา	ยากไซร
ฝูงคนเกิดมีมา	เหลือแหล่
หาปราชญ์ฤาจักได้	ยากแพรวสงวน

๑๓. ผู้แต่งโคลงข้างต้นนี้ คือใคร ?

- ก. นายนรินทรธิเบตร
- ข. พระสุรประเสริฐ
- ค. กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์
- ง. สมเด็จพระพระยาเดชาดิศร
- จ. สมเด็จพระยาคำรงราชานุภาพ

๑๔. ไม้ม้วนและไม้กลอน มีคุณพิเศษอย่างไร ?

- ก. ไซทำยา
- ข. ดอกใบสว
- ค. เนื้อแข็งทนทาน
- ง. ไซเป็นเครื่องหอม
- จ. เป็นเครื่องรางของขลัง

๑๕. บทประพันธ์นี้หมายความว่าอย่างไร ?

- ก. ผู้ทรงภูมิปัญญามีไม่มาก
- ข. ผู้ทรงภูมิปัญญาย่อมมีเสมอ
- ค. ไม้ม้วนกลอนมีในป่ามาก
- ง. ไม้ม้วนกลอนมีในป่าไม่มาก
- จ. ป่าไม่มีมากเหมือนคนมีในโลกมาก

๑๖. เราควรปฏิบัติตนอย่างไร จึงจะเป็นไปตามบทประพันธ์ที่กล่าวนี้ ?

- ก. ตรงต่อเวลา
- ข. เชื่อฟังคำสั่ง
- ค. เคารพผู้อาวุโส
- ง. หมั่นขยันเล่าเรียน
- จ. เข้มแข็งอดทนและซื่อสัตย์

๑๗. "มนุษย์ต้องการความสุขหลายทาง คือทางกาย ทางอารมณ์ ทางสังคม และที่สำคัญที่สุดคือทางจิตใจ วรณคดีจะสนองความต้องการประการสุดท้ายนี้ใด" ขอความนิมุงกล่าวถึงเรื่องใดเป็นสำคัญที่สุด ?

- ก. จิตใจ
- ข. ความสุข
- ค. วรณคดี
- ง. ความต้องการ
- จ. การตอบสนอง

๑๘. ข้อความต่อไปนี้ มีใจความเป็นท่านองใด ?

"ยาตีกินชุมปาก แต่เป็นประโยชน์แก่คนไข้ คนช็อกกล่าวคำไม่เพราะหู แต่เป็นประโยชน์แก่กาลภายหลังนา"

- ก. ให้คุติ
- ข. ตักพอ
- ค. เสียดสี
- ง. ชักชวน
- จ. บอกเล่า

๑๙. คำว่า ตักบาตรเทโว กัลปพฤกษ์ กราลกฐิน ปราภฏอยู่ในวรรณคดีเรื่องใด ?

- ก. ความสุข
- ข. โคลงโลกนิติ
- ค. นิราศพระบาท
- ง. ประวัตินิราศ
- จ. หัวใจนักปราชญ์

๒๐. บทประพันธ์ต่อไปนี้ อ่านแล้วให้ความรู้สึกด้านใด ?

.....	 เห็นศรีอยุธยา
หึงวังหลวงวังหลังก็รั้งรัก	เห็นนุกหูกขอแชนบนพฤษภา
ดูปราสาทราชวังเป็นรังกา	คังป่าซาพงชฎสังคคน

- ก. เย็นใจ
- ข. เสียใจ
- ค. เสียหาย
- ง. หวั่นไหว
- จ. สิ้นเวรใจ

๒๑. ครั้งอิเหนาสู่ขวัญองค์อันทรงกริช พระทรงภูษณ์แรมร้าง.....

พระสุชนรูปร่าง พระรูปร่างลีลาพระทัยตรอม
คำคุณใดที่จะนำมาเติมในช่องว่างนี้ให้ข้อความพอดี ?

ก. มุขมา	กับ	สุชาดา
ข. จินตะหรา	กับ	สุชาดา
ค. จินตะหรา	กับ	มุขมา
ง. จินตะหรา	กับ	มโนหร่า
จ. สุชาดา	กับ	มโนหร่า

จากข้อ ๒๒ ถึงข้อ ๓๙ เป็นข้อทดสอบจากเรื่องวาสิฏฐี

๒๒. ทำไมพระพุทธองค์ จึงประทับแรมคืนที่บ้านชาวป็นหม้อ ?

- ก. เพราะบ้านอื่นไม่ต้อนรับ
- ข. เพราะบ้านอื่นมีแขกพักมาก
- ค. เพราะรู้ว่ามีการนิทเป็นเพื่อนสุนทรา
- ง. เพราะเห็นว่าสงบเงียบดีกว่าบ้านอื่นๆ
- จ. เพราะชาวป็นหม้อรับรองเชื่อเชิญเป็นอันดี

๒๓. สาวพรหมจรรย์แสดงการเล่นกลี เพื่อประสงค์สิ่งใด ?

- ก. หาคู่
- ข. อวดฝีมือ
- ค. ประการกัณ
- ง. ชอความมีโชคลาภ
- จ. เพื่อความรื่นเริงสนุกสนาน

๒๔. ท่านเข้าใจว่า การนิทเล่นกลีเป็นอย่างไร ?

- ก. ชอบดูแต่เล่นไม่เป็น
- ข. ไม่เคยเล่นและไม่เคยดู
- ค. เล่นเป็นแต่ทว่าไม่ชำนาญ
- ง. เล่นเป็นแต่มีความชำนาญ
- จ. สรุไปไมไคเพราะไม่มีคอนไคยืนยัน

๒๕. จากจดหมายของวาสิฏฐีที่เขียนตอบการนิท ทำให้เราสรุปความอย่างไรได้ ?

- ก. วาสิฏฐีสนใจคนทางเมือง
- ข. วาสิฏฐีเกลียดสาธุาเคียร
- ค. วาสิฏฐีเขียนกาผกกลอนไคดี
- ง. วาสิฏฐีเป็นคนชอบเขียนจดหมาย
- จ. วาสิฏฐีเป็นคนฉลาดและมีความรู้สูง

๒๖. ข้อใดเป็นลักษณะเคนขององคฺลิมาล ?

- ก. อุดทน
- ข. เทียมโทค
- ค. ชำนาญการรบ
- ง. เชื้อพ้งวาชกรพ
- จ. รักษาวาจาดี

๒๓. ถ้าท่านเป็นวาสิฏฐี ท่านคิดว่าจะเลือกทำอะไรจึงจะเป็นทางที่ดีที่สุด ?

- ก. หนีมาอุชเชนีพร้อมกับกามนิทกลับในเที่ยวแรก
- ข. หักใจกลับไปรักษาศาเคียรภูพรอมทั้งยศและฐานะ
- ค. หนีการแต่งงานกับศาตาเคียรมาอุชเชนีก่อนเขาพิชิต
- ง. ฆ่าตัวตายก่อนแต่งงานเพื่อไปพบกับกามนิทในแดนสวรรค์
- จ. ยอมเป็นไปอย่างเรื่องนี้เพราะทำความลำบากให้กับผู้อื่นน้อยที่สุด

๒๔. รหัสยัลลธิ นั้น ราชศรพตีความจากพระสูตรโดยมุ่งหวังประโยชน์ทางใด ?

- ก. ช่วยให้เกิดความรู้
- ข. ช่วยให้เข้าใจศาสนา
- ค. แสดงตนเป็นคุณนุสลาต
- ง. หาเหตุผลเขาข้างตนเอง
- จ. ทำให้บ้านเมืองไม่เอาโทษ

๒๕. ลักษณะของภริยาทั้งสองของกามนิท เปรียบได้อย่างไร ?

- ก. เหมือนไฟกับไฟ
- ข. เหมือนน้ำกับไฟ
- ค. เหมือนขมิ้นกับปูน
- ง. เหมือนเนือกกับเสือ
- จ. เหมือนเกลือกับเกลือ

๓๐. ส่วนวนโคที่กล่าวเชิงประชดประชัน ?

- ก. รวุกเร็วปานกามนิทหนุ่ม
- ข. เชี่ยวชาญเหมือนมานพกามนิทที่เคียว
- ค. อาหารเลี้ยงวิเศษเหมือนของกามนิท
- ง. ทั้งสองรักใคร่กันดีราวกับภริยากามนิท
- จ. ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง

๓๑. พระพุทธองค์ทรงฟังกามนิทเล่าเรื่องแต่ตนจนจบแล้ว ไม่ตรัสถึงความเป็นไปของวาสิฏฐีในกามนิทรูปร่าง เพราะเหตุใด ?

- ก. ไม่ทรงทราบเรื่องของวาสิฏฐี
- ข. ทราบแล้วแต่ไม่ทรงถือเป็นขุระควาย
- ค. จะทรงเล่าแต่กามนิทไม่ประสงค์จะฟัง
- ง. ต้องการให้กามนิทลืมเรื่องเหล่านี้เสีย
- จ. ทรงอยากจะเทศนาสอนมากกว่าจะพูดถึงวาสิฏฐี

๓๒. จากเรื่องवासภุญญ์ ท่านคิดว่าคำกล่าวข้อใดเป็นจริงที่สุด ?

- ก. ผู้ที่เกิดในอุณกะการุโรรจักต้องเป็นโอร
- ข. ผู้ที่ใญ่อาบนํ้าในแม่น้ำคงคาแล้วจะพ้นบาป
- ค. หญิงที่มีลักษณะเบญจกัณฐะจะมีแตบุตรชาย
- ง. ผู้ที่ใญ่ทำพิธีบูชาหลุมฝังศพวาชศรพญจะมิไ้ทุกข์ทางการค้า
- จ. ชนชอวาทกรรมเราจะหลีกหนีไปไมพ้นต้องไปไปตามกรรม

๓๓. จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า นิสัยใจคอของชาวเมืองราชคฤห์เป็นอย่างไร ?

- ก. รักความสงบสันโดษ
- ข. มีขี้สัดตระหนี่ถี่เหนียว
- ค. ไม่สนใจคนที่ไม่รู้จักคุ้นเคย
- ง. เอาใจใญ่ต่อแม่และโอบอ้อมอารี
- จ. สนใจคนที่เป้นแขกแปลกหน้าทางเมืองมามาก

๓๔. สถานที่ใดมีความสำคัญต่อเรื่องนี้มากที่สุด ?

- ก. สุชาวคี
- ข. จุฬาทรีศูณ
- ค. ลานอโศก
- ง. ปาประคูลาย
- จ. เทวาลัยพระกฤษณะ

๓๕. "ท่านเรรอนไปแต่ผู้เดียวเหมือนนอแรด ไม่เอาเยี่ยงช้างป่าที่ไปเป็นโขลงมีหัวหน้าที่เฉลียวฉลาดชำนาญทางเป็นผู้นำ" ผู้พูดความนี้ พูดเพื่อจุดประสงค์ใด ?

- ก. โอ้อวดแสดงภูมิรู้ของตน
- ข. ชักจูงให้เห็นชอบตามคำสอน
- ค. ชักจูงให้สมัครเป็นศิษย์ของตน
- ง. แนะนำอุรธกถาธรรมให้แจ่มแจ้ง
- จ. ชักจูงให้สมัครเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า

๓๖. ก่อนสิ้นใจกามนิคร่ำพึงออกมาว่า"แมคงคาในสวรรค์....." ชณะนั้นใจกามนิคร่ำกำลังคิดถึงสิ่งใด ?

- ก. วาสภุญญ์
- ข. แม่น้ำคงค
- ค. แคนสวรรค์
- ง. พระพุทธองค์
- จ. เพื่อก่อนตายไม่คิดถึงสิ่งใด

๓๓. หากให้นักเรียนตั้งชื่อเรื่องนี้ใหม่ นักเรียนควรจะตั้งชื่อบ้างไร ?

- ก. พิษรัก
- ข. รักร้าย
- ค. สุขใจรัก
- ง. ภูธรองรัก
- จ. เสียดแรงรัก

๓๔. วรรณคดีให้อะไรแก่เราบ้าง ?

- ก. แสดงภาพพจน์
- ข. ใหญ่คิธรรมและขอคิ
- ค. สรวางสรรคจินตนาการ
- ง. แสดงถึงชนบธรรมนิยมประเพณี
- จ. ถูกทุกข้อ

๓๕. วรรณคดีเสริมสร้างความรู้ให้แกเราทางด้านใดมากที่สุด ?

- ก. สมอง
- ข. จิตใจ
- ค. สังคม
- ง. อารมณ์
- จ. ร่างกาย

๔๐. ประโยชน์ประการแรกที่จะได้รับจากการอ่านหนังสือวรรณคดี คือเรื่องใด ?

- ก. ความรู้
- ข. คติสอนใจ
- ค. จินตนาการ
- ง. แนวความคิด
- จ. ความเพลิดเพลิน

ประวัติของผู้นี้เขียน

ชื่อ นาย ประเทือง กล้ายสมบูรณ์
บิดามารดา ครอบครัณ นางพวง กล้ายสมบูรณ์
วันเดือนปีเกิด ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๔๘๔
สถานที่เกิด บ้านเลขที่ ๑๐๔/๑๐ ค. บ้านแหลม อ. บางปลาม้า จ. สุพรรณบุรี
การศึกษา

ประถมศึกษา โรงเรียนวัดศุขเกษม ๒๔๙๓

มัธยมศึกษา โรงเรียนบางปลาม้า "สูงสูดมารมดุงวิทย์" อ. บางปลาม้า

จ. สุพรรณบุรี ๒๔๙๔ - ๒๔๙๕

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กค.) วิทยาลัยการบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

จ. ชลบุรี ๒๕๐๐ - ๒๕๐๓

ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) สมัยครุสธ พ.ศ. ๒๕๐๔

ปริญญาการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

พ.ศ. ๒๕๐๖ - ๒๕๐๗

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

พ.ศ. ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒

หน้าที่การงาน

๑๖ มิถุนายน ๒๕๑๒ - ๓ พฤษภาคม ๒๕๐๘ ครูโรงเรียนบางปลาม้า

"สูงสูดมารมดุงวิทย์" จ. สุพรรณบุรี

๔ พฤษภาคม ๒๕๐๘ - ปัจจุบัน ครูโรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จ. สุพรรณบุรี